

สารบัญ

ห้องรับแขก

รู้จักชีวิต ไกลขีดความตาย.....	๕๓
บันทึกหน้ากลาง.....	๕๖
เรื่องของพ่อแม่ลูก.....	๖๑

บุคคล

นำรู้จัก/บิดนตริ่งมรราวาส.....	๑๙
--------------------------------	----

ธรรมชาติ-สิ่งแวดล้อม

สมุนไพรว/สมุนไพร.....	๙๕
ทฤษฎีโลกร้อนด้วยชีวิตพอเพียง.....	๙๘
บริษัทบุกรุกทุนวิจัย.....	๑๐๔
สวยใสไร้เตียงสา.....	๑๐๗

บันเทิง

Words and music.....	๖๙
You've got mail.....	๗๖
เรื่องสั้น/อาฆิบ.....	๗๘

ประจำ-ปกิณกะ

บทวิจารณ์/น้ำใจที่ไม่โลก.....	๔
รอนบ้านรอนตัว/ทนายที่มีที่ท่าหลายชาติ.....	๑๒
ระลอกเรื่องเขาพระวิหาร.....	๑๖
ชาต/โศกตตมรณ.....	๓๕
ธรรมะสำราญ/วสเข้าข้างใคร.....	๔๗
จากพระไตรปิฎก/พุทธทำนาย.....	๕๐
ถ้อยคำสิริมงคล/คนป่วยประจำบ้าน.....	๕๘
วันวานยังหวานอยู่/มาตราเงินไทย.....	๖๔
ธรรมะกับบทเกษตร.....	๘๙
ปัจฉิมลิขิต.....	๑๐๘

๑๐๘

ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๑๓๓

พ.ศ.-พ.ช. ๒๕๕๑

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บางกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : ppaniya@excite.com

บรรณาธิการ : ธีรธรรม โอภาศตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุชัย พากตะวัน

ปานปิ่น จันทนา ทองแก้ว

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บางกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : เรือตรีเชมดิน เลิศบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

“มีน้ำใจ คือไทยแท้”

แปง, โฉ, เป็ก, เป็ก
วงมราวาส
ที่สะพานมิตรานรธรรม

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

ประเทศในสภาวะที่ดูเหมือนกำลังสับสน ต่างฝ่ายต่างแสดงความรักชาติ พยายามจัดเอากลยุทธ์ทุกรูปแบบเพื่อหักล้างซึ่งกันและกัน โดยมีชาติ ประชาชน และพระเจ้าอยู่หัวเป็นเดิมพัน

เมื่อธรรมชาติเอื้อมือเข้ามาช่วยคลี่คลายสถานการณ์ ก็ถูกต่อต้านและวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก หลายคนพากันล้มไปหมดแล้วว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ วัฒนธรรมคู่บ้านคู่เมืองไม่มีการแยกตัวออกจากบ้าน คนไทยจึงยังคงเกาะกลุ่มกลมเกลียวกันมาจนถึงทุกวันนี้

การเมืองกับศาสนาเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ ถ้าในการเมืองไม่มีศาสนา การเมืองนั้นก็ไม่มีศีลธรรม ถึงแม้เราจะได้นักการเมืองที่ประกาศตัวว่าเป็นมืออาชีพก็ตาม จรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพเป็นสิ่งสำคัญในทุกวงการ และสิ่งเหล่านี้มีพื้นฐานมาจากการมีศีลธรรมทั้งสิ้น

การประท้วงรัฐบาลของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยังไม่จบ จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง นั่นคือการชุดรากลอนโค่นการเมืองระบบทุนสามานย์ และพาเข้าสู่ระบบการเมืองใหม่ที่มีธรรมนำหน้า เป็นการเมืองใหม่ที่ไม่เห็นแก่ตัวและพวกพ้อง

ดอกหญ้าเป็นหนังสือที่ต้องการเสนอสัมมาทิฐิ คงไว้ซึ่งความถูกต้องและยุติธรรม เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนาของท่านผู้ก่อตั้งหนังสือ เราจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เลย ที่จะไม่กล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

ขอภาวนาให้พระสยามเทวาธิราชทรงปกป้องรักษาประเทศไทยและคนไทยด้วย

โอกาสนี้ ขอแนะนำบทัญญิติ ๑๐ ข้อ ของการเป็นนักการเมืองที่แท้จริง โดยสมณะโพธิรักษ์มาให้อ่าน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

"ประชาชนอย่าทิ้งประเทศชาติ"

การเมืองใหม่ที่เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ

1. งานการเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล
2. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้
3. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตยให้กับประชาชน (ไม่ใช่รู้จักแค่วิธีการเลือกตั้งเท่านั้น)
4. นักการเมืองต้องเป็นผู้ฟังตัวเองได้แล้ว
5. นักการเมืองต้องเป็นผู้มกน้อย สันโดษ
6. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน
7. งานการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ
8. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ
9. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้ๆจริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม
10. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่เพื่อครอบครัว ไม่ใช่เพื่อหมู่พวก ไม่ใช่เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นจากครอบครัว พ้นจากหมู่พวก พ้นแม้แต่พรรคของตน

ท่านผู้อ่านมีความเห็นอย่างไร ขอเชิญเขียน จม.มาคุยกัน เพื่อจะได้สนับสนุนกิจกรรมของไปรษณีย์ด้วย เพราะการเขียนจดหมายเป็นสิ่งน่ารัก เราสามารถบอกความในใจและส่งใจลงไปพร้อมกัน การดำเนินชีวิตในยุคดิจิทัลมีแต่ความฉาบฉวย ดังนั้น e-mail จึงทำให้คนมักง่ายเพราะเร็วแต่ไม่ประทับใจ

ขอทิ้งท้ายด้วยคำวิงวอนของ **หวัง ร็อคเคสตรา** ที่ว่า "ประชาชนอย่าทิ้งประเทศชาติ"

บทวิจารณ์
ฟ้าเหมียว ชวนชื่นน้ำ

เดือนพฤษภาคมปีนี้มีวันสำคัญสากลอยู่ 3 วัน คือ วันแรงงานโลก วันสิ่งแวดล้อมโลก และวันวิสาขบูชาที่องค์การสหประชาชาติประกาศให้เป็นวันสำคัญวันหนึ่งของโลก

วันสำคัญทั้งสามนี้ดูเผิน ๆ ก็เหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลย แต่ถ้าพิจารณาให้ลึกลงไป ก็จะเห็นถึงชุดของความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญยิ่งต่อมวลมนุษยชาติในโลกแฝงอยู่ภายใต้ความหมายของวันเหล่านี้

วันแรงงานโลก

“แรงงาน” คือ เงื่อนไขสำคัญที่หล่อเลี้ยงชีวิตของมนุษย์ เพราะแรงงานเป็นสิ่งที่สร้างอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ฯลฯ ที่จำเป็นต่อความอยู่รอดของมนุษย์ ถ้าไม่มีแรงงานสร้างสรรค์ปัจจัยเหล่านี้ ก็ไม่มีชีวิตสำหรับมนุษย์

ฉะนั้นมูลค่าของสินค้าหรือบริการต่างๆ ที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนกันในตลาด โดยธรรมชาติแล้วจึงขึ้นกับมูลค่าของพลังแรงงานที่แฝงอยู่ในสินค้าหรือบริการดังกล่าว ดังเช่นที่ อัดัม

สมิธ *ปรมาจารย์ของเศรษฐศาสตร์ สำนักคลาสสิก* เคยยกตัวอย่างให้เห็นว่า ถ้าเราใช้จำนวนชั่วโมงแรงงาน 1 วัน ในการจับกวางได้ 1 ตัว ขณะที่ต้องใช้จำนวนชั่วโมงแรงงาน 2 วัน ในการจับตัวบีเวอร์ 1 ตัว ดังนั้นมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของกวาง 2 ตัว ก็ควรจะเท่ากับมูลค่าของตัวบีเวอร์ 1 ตัว สำหรับการซื้อขายแลกเปลี่ยนที่เป็นธรรมในตลาด เป็นต้น

แต่มนุษย์จำเป็นต้องบริโภคอาหารและปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เพื่อให้มีเรี่ยวแรง (และมีชีวิต) ที่จะทำงานได้ เมื่อเป็นเช่นนี้สมมติถ้าคน ๆ หนึ่งใช้เวลา 8 ชั่วโมง

น้ำใจที่ให้กับโลก

โมง/วัน ในการสร้างผลผลิตคิดเป็นมูลค่า 10 หน่วย ขณะที่ต้องบริโภคอาหาร (รวมถึงปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตต่าง ๆ) เพื่อให้มีชีวิตและมีเรี่ยวแรงทำงานได้ครบ 8 ชั่วโมง เป็นมูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4 หน่วย พลังแรงงานของมนุษย์จำนวนดังกล่าวนี้ก็จะสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่คาร์ล มาร์กซ์ (ปรมาจารย์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์) เรียกว่า “มูลค่าส่วนเกิน” (Surplus value) เกิดขึ้นเท่ากับ $10 - 4 = 6$ หน่วย

ถ้าหากมนุษย์สละมูลค่าส่วนเกินจากแรงงานของตน เพื่อสร้างสรรค์ทำประโยชน์ให้กับโลกและสังคม ก็เป็นน้ำใจที่มนุษย์มีให้กับโลก ในทางกลับกัน ถ้าหากมนุษย์ดูดซับมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ เพื่อมาบำรุงบำเรอตัวเองเกินกว่าความพอดีพอเพียง ก็จะเป็นการเบียดเบียนโลกและเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

วันสิ่งแวดล้อมโลก

การที่มนุษย์แต่ละคนสามารถจะดำรงชีวิตอยู่ได้นั้น ต้องอาศัย “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” (ซึ่งรวมถึงดิน น้ำ อากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศวิทยา ฯลฯ) บนพื้นที่ของโลกในขนาดหนึ่ง เพื่อผลิตอาหารและปัจจัยจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ตลอดจนเพื่อดูแลของเสียที่มนุษย์ปลดปล่อยออกมาจากกระบวนการผลิตและการบริโภคนั้น ๆ สำหรับหมุนเวียนกลับมาให้มนุษย์ได้ใช้ประโยชน์เพื่อการดำรงชีวิตใหม่ (เช่น มนุษย์หายใจเอาก๊าซออกซิเจนเข้าไปแล้วปล่อยของเสียเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา จากนั้นต้องอาศัยต้นไม้หรือพืชจำนวนหนึ่งช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เพื่อไปปรุงเป็นอาหารของพืช แล้วคายก๊าซออกซิเจนกลับออกมาให้มนุษย์หายใจเข้าไปใหม่ เป็นต้น)

นักวิทยาศาสตร์เรียก “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” ซึ่งมนุษย์แต่ละคนจำเป็นต้องอาศัยเพื่อความอยู่รอดของชีวิตนี้ว่า “Ecological Footprint”

มีหน่วยวัดเป็น “hectare” ซึ่งประมาณว่า มนุษย์แต่ละคนต้องอาศัย “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” เพื่อการผลิตอาหารและปัจจัยจำเป็นต่อการดำรงชีวิต รวมถึงการดูดซับทำลายของเสียต่าง ๆ ที่มนุษย์ปลดปล่อยออกมา คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.3 hectares โดย “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” ทั้งหมดของโลกใบนี้สามารถรองรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ได้ราว 9,000 ล้านคน

ฉะนั้น ถ้ามนุษย์มีความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต” มากเกินกว่าระดับความพอดีพอประมาณ และอาศัย “มูลค่าส่วนเกิน” จากพลังแรงงานของเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ เป็นเครื่องมือดูดซับความมั่งคั่งจากธรรมชาติ เพื่อมาบำรุงบำเรอความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตเหล่านั้นของตน คิดเป็นพื้นที่เกินกว่า 2.3 hectares ต่อคน “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” ซึ่งมีจำกัดของโลกนี้ ย่อมไม่เพียงพอต่อการรองรับความดำรงอยู่ของชีวิตมวลมนุษย์ทั้งปวงโดยรวมอย่างแน่นอน

ปัจจุบันประชากรโลกมีจำนวนราว 6,500 ล้านคน ประมาณว่าถ้ามนุษย์ทั้งโลกมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงที่อยากดำรง

น้ำใจที่ให้กับโลก

ชีวิตตามมาตรฐานแบบคนอเมริกันทั่วไป จะต้องมีดาวเคราะห์สีน้ำเงินขนาดเท่าโลกอีก 6 ดวง จึงจะมี “พื้นที่สิ่งแวดล้อม” เพียงพอสำหรับรองรับปริมาณความต้องการดังกล่าวของมนุษย์ได้

ถ้าให้

E = ศักยภาพของพื้นที่สิ่งแวดล้อมในการรองรับความต้องการบริโภคของมนุษย์โดยรวม

P = จำนวนประชากรโลก

D = ปริมาณความต้องการบริโภคทรัพยากรของมนุษย์โดยเฉลี่ยต่อคน

S = เสถียรภาพของดาวเคราะห์โลก

เราจะเขียนเป็นสมการได้คือ $S = E - (P \cdot D)$

ถ้าหากเผ่าพันธุ์มนุษย์ใช้ “แรงงาน” ในการผลิตและบริโภคเพื่อตอบสนองความต้องการของตน มากเกินกว่าขอบเขตศักยภาพของพื้นที่สิ่งแวดล้อมในโลก จะสามารถรองรับได้ (หรือ $E < P \cdot D$)

เสถียรภาพของดาวเคราะห์โลกจะมีค่าติดลบ (S มีค่า < 0) เมื่อระบบนิเวศน์ของโลกสูญเสียความมีเสถียรภาพไป สายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ รวมถึงมนุษย์ก็จะดำรงอยู่ต่อไปไม่ได้

ตัวอย่างเช่น เมื่อมนุษย์ปลดปล่อยมลภาวะของก๊าซเรือนกระจกออกมามากเกินกว่าขอบเขตที่ศักยภาพของพื้นที่สิ่งแวดล้อม

บนโลกจะสามารถดูดซับไว้ได้ ระบบนิเวศวิทยาของโลกซึ่งสูญเสียความมีเสถียรภาพไปก็จะส่งผลให้เกิดเป็นภัยธรรมชาติต่าง ๆ (จากภาวะโลกร้อน) ตามมา เมื่อผลผลิตอาหารบนโลกมีลดน้อยลงเพราะความแปรปรวนของดินฟ้าอากาศ ผู้คนก็จะพากันล้มตายเพราะความอดอยาก หรือล้มตายเพราะการทำสงครามแย่งชิงอาหาร แหล่งน้ำ แหล่งเพาะปลูก ฯลฯ อันเป็นวิธีปรับตัวของระบบนิเวศในธรรมชาติเพื่อเข้าสู่สถานะแห่งดุลยภาพใหม่ของดาวเคราะห์โลกที่มีเสถียรภาพมากกว่าเดิม (ปรับจาก Existing State สู่ Ground State ด้วยการลดค่า P ในสมการ เพื่อทำให้ค่า S เพิ่มขึ้นสูง จนมีค่า > 0) และนี่คือหนึ่งในปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่กำลังจะเกิดขึ้นกับมวลมนุษยชาติบนโลกนี้ในอนาคตที่ใกล้จะมาถึง เป็นต้น

วันวิสาขบูชา

“วิสาขบูชา” คือ วันเพ็ญเดือน 6 ซึ่งตรงกับวันที่พระพุทธเจ้าประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน

สังขะธรรมเรื่องหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และนำมาสั่งสอนมนุษย์ก็คือ “กฎแห่งเหตุและผล” ที่พุทธศาสนาเรียกว่า “กฎอิทัปปัจจยตา” อันได้แก่

“เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็จะไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย)”

ตามกฎแห่งเหตุและผลในธรรมชาติ มนุษย์มีช่องทางที่สามารถจะรักษาเสถียรภาพของดาวเคราะห์โลก (เพิ่มค่า S ในสมการ) โดยไม่จำเป็นต้องเข่นฆ่าเบียดเบียนกัน (ลดค่า P ในสมการ) ด้วยการสร้าง “เหตุ” 2 ประการ ได้แก่

การเพิ่มศักยภาพของพื้นที่สิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับความต้องการของมนุษย์ทางหนึ่ง (เพิ่มค่า E ในสมการ) กับการลดความ

ต้องการส่วนเกินความพอเพียงของมนุษย์ให้น้อยลงในอีกทางหนึ่ง (ลดค่า D ในสมการ) “การกระทำ” ที่เกิดจาก “พลังแรงงาน” ของมนุษย์ ก็คือสิ่งที่พุทธศาสนา เรียกว่า “กรรม” โดยการสร้าง “เหตุ” ของกรรมชุดหนึ่ง ๆ จะก่อให้เกิด “ผล” เป็น “แรงสนามของวิบากกรรม” ซึ่งจะเหนี่ยวนำให้เกิดผลเป็นความสุขหรือความทุกข์ ในระดับความเข้มข้นและทิศทาง (ทิศที่เป็นกุศลหรืออกุศล) ที่สอดคล้องสัมพันธ์กับ “กรรม” นั้น ๆ เสมอ

ถ้าหากมนุษย์สามารถลดระดับความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตหรือที่เรียกว่า “กิเลสตัณหา” ให้น้อยลงได้ (ลดค่า D ในสมการ) พร้อมกับสละมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานหรือ “กรรม” ของตนในทิศทางที่เป็นไป เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลต่อการเพิ่มศักยภาพของพื้นที่สิ่งแวดล้อมทั้งทางด้านวัฒนธรรมและนามธรรม สำหรับรองรับความต้องการของมนุษย์ (เพิ่มค่า E ในสมการ) เช่น แสดงความอาทรเกื้อกูลต่อการดูแลรักษา “ชีวิต” ของสภาพสังคมสิ่ง

น้ำใจที่ให้กับโลก

แวดล้อมทั้งในระดับที่เป็น “ชีวิตของมนุษย์ และสัตว์” (หรือที่เรียกว่า “ชีวะ”) ระดับชีวิตของพืช (หรือเรียกว่า “ภูตะ”) และระดับชีวิตของดิน น้ำ อากาศ พลังงาน (หรือที่เรียกว่า “ปราณะ”) เป็นต้น

น้ำใจของมนุษย์ที่มีให้กับโลกอันเกิดจาก “พลังแรงงาน” ที่เป็น “กุศลกรรม” นี้ ก็จะส่งผลทำให้โลกมีความสงบร่มเย็นมากขึ้น แล้วจะก่อให้เกิด “กุศลวิบาก” ที่ทำให้ตัวเราซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโลก ได้มีชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขด้วย

วันแรงงาน วันสิ่งแวดล้อม และวันวิสาขบูชา จึงเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายความสำคัญ ในระดับโลก ซึ่งเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ต่อการดำรงอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขของมวลมนุษยบนโลก ตามนัยที่กล่าวมานี้

รอบบ้านรอบตัว
อุบลราช ๕๐๖ท่าอากาศยาน

งานบวชทำสายชาติ

การทำให้คนอ่อนแอ ถือเป็นบาปกรรมชนิดหนึ่งนะครับ
เปรียบไปแล้วก็เหมือนการเลี้ยงลูกโดยตามใจทุกอย่าง
นักการเมืองที่ผ่านมามากจะแนบเนียนด้วยการแจก
แจกเงินภายใต้คำสวยหรูว่า “กองทุน” หรือ “กองอะไรต่ออะไร” ก็ตาม
คนจนได้เงินมาใช้ก็ถือเป็นบุญคุณแล้วกันนะครับ

ความจริงการแจกเงินเป็นการแก้ปัญหาฉุกเฉิน แต่ระยะยาวต้องคิดให้รอบคอบขึ้น มิฉะนั้นแล้ว ประเทศชาติจะมีแต่พลเมืองที่เต็มไปด้วยหนี้สินและมือเห็บ สู้ร้ยสู้ร้ย นโยบายการสะพัดเงิน หวังให้เศรษฐกิจจากหมู่บ้านเห็บโตก็จะกลายเป็นดาบสองคม ที่ทำให้ชีวิตอ่อนแอ แบบมือ เอาแต่ขอ กลายเป็น “คนจืดข่อ”

มองมาที่สังคมศาสนา เราก็เน้นแต่ “วัตถุนาน” ที่หมายถึงทรัพย์สินสิ่งของและเงินทอง จนพุทธศาสนิกชนกลายเป็นคนสายตาสั้น จะทำบุญทั้งที่ รู้แต่บริจาคเงิน ไม่รู้่ออย่างอื่น

ความจริงแล้วมีพุทธพจน์ถึง การไม่โกรธ มีอานิสงส์สูงยิ่งกว่า “วัตถุนาน” มากมาย แต่เราไม่ค่อยนำมาอธิบายสู่กันฟัง

พอมารู้เรื่อง “วัตถุนาน” ก็พากันตายน้ำดี้น จบลงที่ “ตัวเงิน”

คุณจะทำให้คำว่า “เงิน” เป็นพระเจ้ายิ่งขลังขึ้น

มิตินั้นยังหมายถึง “งานบริการช่วยเหลือ งานใช้แรงงานช่วยคนอื่น”

“ค่าของแรงงานยิ่งใหญ่มากกว่าค่าน้ำเงิน !”

เมื่อไม่เข้าใจและยังบิดเบือน ดีความหาผลประโยชน์เข้าตัวเอง

ทานบารมีวันนี้จึงกลายเป็นความเจ็บช้ำ

อยากทำบุญต้องบริจาคเงิน

จนแสนจน อยากทำบุญต้องใช้เงิน

สังคมศาสนาดูๆ ไปจึงวนเวียนแต่เรื่องเงินๆ ทองๆ

แต่แท้จริง ยังหมายถึงการรวมพลังทำประโยชน์ก็ยังได้

“การลงแขก” ก็เป็นมิตินั้นที่สวายนาม

การมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น อาจจะเป็นงานใช้แรงงาน ใช้คำพูด นี่ก็คือ วัตถุนานในอีกมิติ

หนึ่ง

เพราะมองทานบารมีแต่ระดับระนาบ เราจึงมีปัญหาหระหว่างกันในการบริการรับใช้คนอื่น

หน่วยงานราชการถูกร้องเรียนเพราะไม่มีน้ำใจ

คุณหมอรักษาโรครีบๆ รักษาเพื่อให้เสร็จ โดยขาดเมตตาที่จะอธิบายสัณนิท ให้เขาเข้าใจ ที่มาที่ไปของโรค

เพราะเหตุนี้การตีความ “วัตถุทาน” จึงต้องเพิ่ม “งานบริการรับใช้” ลงไปด้วย
เพื่อคำสอนทางศาสนาจะได้รับใช้สังคมมากยิ่งขึ้น
และศาสนิกชนจะได้มีโอกาสทำทานบารมีที่ลึกซึ้งกว่าเก่า

ประกาศกพระศาสนาจักรจะต้องรับผิดชอบ ในการสร้างความรู้ “มิติของทานบารมี” ที่
ขยายกว้างขึ้น

ทั้งนี้เพื่อการอยู่อย่างกัลยาณมิตร

การอยู่อย่างมีน้ำใจ มีความเอื้ออาทร

ทำบุญวันนี้จึงหมายถึง ลงแรง-ร่วมด้วยช่วยกัน

โอกาสทำบุญจึงเปิดกว้าง มีกิจกรรมมากมายที่จะสะสมความดีใส่ตัว มิใช่แค่ “ตัวเงินตัว
ทอง”

จุดขายของไทยในสายตาฝรั่ง

๑. เซ็กซี่

นางสาวกรไทย นางงามเซ็กซี่ใหม่ จิวญี่ไบเบิ้ลมาลัย

เวอร์กั๊ต ตู๊ตี่ใหญ่
เข้ามาตราตรึง ISO+HIV
ตีมาจาก

๒. กอล์ฟ

อีกหน่อยพวกยูจะได้มี
เงินทองใช้อย่างสบาย

ลูกกอล์ฟนี่แหละ
ได้เงินดีกว่าวัวในนา
ตั้งเยอะ

๓. รัฐวิสาหกิจดี ๆ มีกำไรต้องรับขาย (ถึงบางจากต้องจกไปให้ต่างชาติ)

ทำไมจกไปให้
ให้ต่างชาติกันเอง?

ขายให้ต่างชาติได้เงินน้อย
นะจ๊ะ...

ประชาชนไม่ได้
เงินน้อยหรือ
ใครได้เงินน้อย
ครับผม..

๔. สู้ตจ๋ายขายแบบอินเดีย

ท่านครับ..ทำไม
ขายแบบอินเดีย ไม่เอา
สู้ให้ลูกหลาน
บ้างหรือ?

ขายตัวหม
SALE

ได้ / ไข่จก
ปี ๒๐๐๐ เต็ม
น้ำก็ท่วมโลก
หมดแล้ว ๘๖
หลอกฝรั่ง ไข่เงิน
มาลพิษให้สังคม
ล้มล้างกันก่อน
ดีกว่า ฮ่าๆๆ...

เรื่อง-ภาพ : แสงศิลป์ เต็มหนงาย

คอลัมน์ บทนำ-วิเคราะห์ โดย กาแฟดำ

กรุงเทพมหานคร เสาร์ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๑

ไทยต้องขอให้ UNESCO ปลดเรื่องเขาพระวิหาร...ด่วน

กรณี “เขาพระวิหาร” ครั้งนี้ เปิดทางให้ “นักข่าวพลเรือน” หรือ citizen journalism ได้ก่อเกิดผลอย่างมีพลังอีกรอบหนึ่ง โดยเฉพาะในบล็อก oknation.net ในเครือข่ายของเดอะเนชั่นอย่างเห็นได้ชัด

เพราะไม่เพียงแต่ความเห็นหลากหลายที่นำเสนอ โดยคนไทยในหลายสาขาวิชาชีพแล้ว ยังได้บทความและวิดีโอจากผู้รู้จริง และกลุ่มลึกลงในหัวข้อนี้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

ใครที่ได้ติดตามเรื่องราวเจาะลึกเกี่ยวกับการที่รัฐมนตรีต่างประเทศ นพดล ปัทมะ ไปลงชื่อกับฝ่ายกัมพูชา ยอมให้เขมรขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกกับ UNESCO โดยอ้างว่าเป็น “ชัยชนะ” ของเขานั้นเป็นความ “ผิดพลาดอย่างมหันต์”

ดร.อดุลย์ วิเชียรเจริญ อดีตประธานคณะกรรมการมรดกโลก บอกว่าการที่รัฐบาลไทยลงนามสนับสนุนให้กัมพูชาอย่างนั้น ถือว่าเป็นการเสียดินแดนให้ต่างชาติอีกครั้งหนึ่ง และประเทศไทยเสียผลประโยชน์อย่างยิ่ง

เพราะเท่ากับว่าไทยยอมสละสิทธิ์ของการต่อสู้เรียกร้องเอาเขาพระวิหารคืนจากกัมพูชาในอนาคตตลอดไป

เพราะมีทั้งมติคณะรัฐมนตรีที่เห็นชอบและรัฐมนตรีต่างประเทศไปลงนามตามที่กัมพูชาเสนอมาก็ไม่ได้บอกกล่าวกับประชาชน ไม่ได้ผ่านรัฐสภา (รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๐) และไม่ได้เปิดโอกาสให้ภาคประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็นหรือเสนอแง่มุม (ประชาพิจารณ์) ที่ไทยจะเสียประโยชน์แต่ประการใด

อาจารย์อดุลย์ ยืนยันว่าการออกประกาศก่อสร้างในเขตอนุรักษ์พื้นที่ทำในเขตไทย เพราะฉะนั้นจึงถือว่าเป็นการรุกที่ดินแดนไทย เพราะคำตัดสินของศาลโลกตั้งแต่ปี ๒๕๐๕ ที่ยึดถือมาตลอดนั้น คือปราสาทเขาพระวิหารเป็นของกัมพูชา แต่แผ่นดินเป็นของประเทศไทย

ต้องไม่ลืมว่าแม้ไทยจะยอมรับคำตัดสินของศาลโลกว่าปราสาทเขาพระวิหารตกเป็นของเขมรตั้งแต่วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๐๕ เป็นต้นมา แต่ถึงวันนี้ ๔๖ ปีให้หลังประเทศไทยก็ไม่เคยยอมรับว่าสิ้นแผ่นดินบริเวณเขาพระวิหารทั้งที่ตั้งของปราสาทเขาพระวิหารเป็นของกัมพูชาแต่อย่างใด

เพราะประเทศไทยได้ยึดถือเอาแนว “สันปันน้ำ” หมายถึงแนวที่ลากเชื่อม โยงจุดสูงของภูเขา ให้เป็นแนวแบ่งพรมแดน ฉะนั้นเส้นเขตแดนจึงอาจจะคลาดเคลื่อนเล็กน้อยหรือมีรอยหยักงออย่างที่เห็นกัน

ที่ผ่าน มาไม่เคยมี
รัฐบาลไทยชุดไหนไปลงนาม
ในสัญญาลักษณะนี้

หากกัมพูชาจะขึ้น
ทะเบียนมรดกโลก ก็ต้อง
ทำร่วมกับไทย

เพราะต้องไม่ลืมว่า
การขึ้นทะเบียนปราสาท
เขาพระวิหารนั้น แม้จะขึ้น
ทะเบียนเพียงตัวปราสาทแต่
ก็กินความไปถึงเขตโบราณ
สถานอื่นๆใกล้เคียง ที่อยู่
ในดินแดนไทยด้วยอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้

ประเด็นของเรื่องจึง
ไม่ใช่เพียงการอ่านแผนที่
การตีเส้นบนแผนที่ที่คุณ
นพดลเอามาแสดงเป็นชัย
ชนะของเขาเท่านั้น แต่ยัง
“ต้องเข้าใจถึงกระบวนการ
ขึ้นทะเบียนเป็นมรดก
โลก” หรือ World
heritage ที่กินความกว้าง
กว่าที่กระทรวงต่าง
ประเทศหรือกรมแผนที่

ทหารเข้าใจ

ม.ล.วัลย์วิภา จรุงญู
โรจน์ นักวิชาการด้านเขต
แดนของสถาบันไทยคดี
ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์ บอกว่า คณะนัก
วิจัยเห็นว่าประเด็นนี้
เป็นเรื่องความต้องการ
เปลี่ยนเส้นเขตแดนทั้ง
บกและทางทะเลของไทย
เพื่อหวังผลประโยชน์
ทับซ้อนของกลุ่มการ
เมืองโดยการขึ้นทะเบียน
ปราสาทเขาพระวิหารเป็น
สื่อบังหน้า

ม.ล.วัลย์วิภา
ยืนยันว่า

“ขอให้ประชาชน
อย่าหลงเชื่อ ให้มีผู้นำ
วาทกรรมเรื่องคลังชาติ
หรือชาตินิยมในเชิงลบ
ที่พยายามจะมาเบี่ยง
เบนประเด็นหรือ
ครอบงำการตัดสินใจใน
กรณีการขึ้นทะเบียน

ปราสาทเขาพระวิหารของกัมพูชา สิ่งที่รัฐบาลทำคือ รัฐบาลไป
ยอมรับกัมพูชาขึ้นทะเบียนแต่ฝ่ายเดียว และไปยอมรับแผนที่ของ
กัมพูชา ที่ไม่ยอมรับอธิปไตยตามมติคณะรัฐมนตรี พ.ศ.๒๕๐๕...
อีกทั้งยังยอมไปแถลงการณ์ร่วมในการพัฒนาพื้นที่ร่วมกัน โดย
ยังไม่มี ความชัดเจนในเรื่องเขตแดนแม้แต่น้อย ผลเสียที่จะเกิด
ขึ้นตามมาจากแนวทางกฎหมายปิดปากที่จะส่งผลในอนาคต...”

คุณนพดลอ้างว่า การเจรจากับเขมรครั้งนี้เป็น “ชัยชนะ” ของ
เขา แต่วิเคราะห์ให้รอบด้านจะเห็นว่านี่คือ “ความพ่ายแพ้” ของ
ประชาชนคนไทย

ถ้ารัฐมนตรีต่างประเทศไทยไม่ลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบ
ถ้าคณะรัฐมนตรีไทยไม่มีมติถอยนอมติเดิม ที่ยอมให้กัมพูชา
ขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารกับยูเนสโก ก็จะต้องถูกคนไทย
ขับไล่ออกอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับทักษิณ ชินวัตร หรือ
ไม่ก็ตาม

นำรู้จัก
บุคลากร

เขาคือ... มรว. วาสนา

เมื่อ ต้นเดือนมิถุนายนสองปีที่แล้วที่พุทธสถานสันติอโศก มีการฉลองงานอโศกรำลึก ซึ่งเป็นงานประจำปีของชาวอโศก ในวันนั้นมีการแสดงดนตรีโดยศิลปินชาวอโศกชื่อวง **“มรวาวาส”** ู้สึกคุ้นๆ ไหม ? คงไม่...เพราะ(คิดว่า)เป็นวงดนตรีวงเดียวในประเทศไทยที่ไม่รับจ้างแสดงในงานต่างๆไปนอกจากงานบุญและงานของญาติธรรมที่ไม่มีสิ่งมอมเมา **ข้อสำคัญ...Free of charge ! แสดงฟรี !**

เพลงเปิดวงในวันนั้น...

“วันเกิดของลูก วันตายของแม่...”

และต่อด้วยอีกหลายๆเพลงที่เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระ และท่วงทำนอง เหมือนกับงานของมืออาชีพ การแต่งตัวทันสมัยมาก เสื้อตัว-กางเกงตัว ไม่สวมรองเท้า หนาไม่ได้ลงครีมนักแดดหรือแป้ง เพื่อให้ดูโล้นขึ้นเวลาออกทีวี ไม่ใส่เจลเพื่อให้ทรงผมคงรูป และคิดว่าคงไม่มีใครหิวมาก่อนออกมาจากบ้านด้วย

มรวาวาส ประกาศตัวเองว่า **เป็นวงดนตรีเพื่อชีวิต เพื่อประกาศิตธรรมะ** นักดนตรีแต่ละคนมาร่วมกิจกรรมเมื่อชาติต้องการ รวมตัวมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๒ แรกๆใช้ชื่อว่า “ดอกหญ้า” แถมขโมยหัวหนังสือดอกหญ้านี้ไปใช้ด้วย แต่ถูกตึงเตือนก็เลยเปลี่ยนมาใช้ชื่อมรวาวาส ซึ่งเป็นชื่อที่สมาชิกของวงร่วมกันคิด จะจัดคอนเสิร์ตเมื่อมีงานประจำปีตามพุทธสถานต่างๆ เป็นแขกรับเชิญของสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (For Mankind) หรือ FMTV ร่วมแสดงกับวงดนตรีเพื่อชีวิตอื่นๆ เช่น วงชูชวจนแทบจะเต็มเลียดสถาบันเป็นพี่น้องร่วมตระกูลแล้ว ออกอัลบั้มมาได้ ๗ ชุด ไม่ว่าจะชุดไหนก็คุ้มที่จะซื้อฟังทั้งนั้น รายได้ทั้งหมดเอาไปทำบุญลูกเดียว

เมื่อครั้งงานกุชาติ ที่กลุ่มพันธมิตรฯออกมาประท้วงรัฐบาล มรวาวาสก็เลือกที่จะอยู่ข้างประชาชน โดยไปร่วมให้ความบันเทิงกับผู้ชุมนุม...ทุกวัน ! แน่ใจ...

แต่สิ่งที่นักดนตรีทุกคนภูมิใจมากและกล้าทำหาย นั่นคือ แท้จริงพวกเขาเป็นวงดนตรีวงเดียวในโลกต่างหากที่นอกจากจะแสดงฟรี มีธรรมะ (พยายาม)ละกิเลส อาเพศไม่สนแล้ว เขาทุกคนยังเป็นนักมังสวิรัตด้วย ยิ่งก็ต้องมาทำความรู้จักกันหน่อย แล้วจะเห็นว่าแต่ละคนคือสังข์ทองซ้อนรูปกันทั้งนั้น*

เนื่องจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นการพูดคุยกันทั้งวง แบบพี่ๆน้องๆลัดลัดมรวาวาส ดังนั้นในบทสัมภาษณ์อาจมีคำแซวบ้าง ก็ขอให้ถือว่านี่คือของจริงที่เราอยากให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมรับรู้

* **ไม่ใช่สังข์ทองอดีตดาวดลก**

หินไฟ หมายถึงอดกลาง

(ป๊อก หินไฟ)

แกนนำของวง

วงฆราวาสมีตำนานยาวนาน เป็นเด็กวัดที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดแต่ชอบดนตรี ป๊อกเหมือนพี่ใหญ่ของน้องๆ ทุกคน และเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของ FMTV ซึ่งเป็นทีวีที่ได้รับการอุดหนุนจากชาวโศกด้วยการแปลงขยะเป็นเงิน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายด้วย

ป๊อก ที่ทำมาเราจะเน้นการเผยแพร่มากกว่า เผยแพร่เพลงที่พ่อท่าน(สมณะโพธิรักษ์)แต่ง แล้วเราก็แต่งมาจากชีวิตจริงของพวกเราเป็นหลัก ชีวิตที่เราเป็นอยู่ เราก็เอามาเป็นเพลง ชีตี่ชุดแรกชื่อ ต้นตึก

ผมอยู่นี่ครับ (กรุงเทพฯ) แล้วก็ขึ้นนครปฐม แล้วก็ไปอยู่ที่บ้านราชฯ ผมเป็นคนดูแลความเป็นอยู่ของเอฟเอ็มทีวี ตั้งแต่ทำโทรทัศน์มา ผมเป็นคนอยู่ประมาณลำดับสาม ที่วิ่งไปวิ่งมา เพราะว่า...มันเร็วเกินคาด จริงๆ ผมทำงานทางด้านถ่ายทำของปฐมโศกมาตั้งแต่แรก ไม่นึกว่าจะต้องมาทำโทรทัศน์เร็ว รู้ว่ายังไงพ่อท่านก็ต้องมีแน่นอน แต่ว่ามันเกิดขึ้นเร็ว เราจะปรับตัวเองกันยังไง

ได้ข่าวว่าตระกูลคุณนี่เข้าวัดทั้งบ้านเลยใช่ไหม...?

ป๊อก มาในทิศทาง...ถึงไม่เข้ามาอยู่ในวัด ก็เข้าใจ แล้วก็ปฏิบัติตามฐานะ

แต่งงานหรือเปล่า

ป๊อก ผมเหรอ? ไม่แต่งงาน มันถึงอยู่รอดมาได้ ก็เลยได้รับการยอมรับ เจตนาที่ถือถ้าอยากจะทำทางนี้หรือทำงานด้วยอุดมการณ์ ด้วยอิสระจริง ต้องมีตัวนี้เป็นหลัก แล้วเราจะทำงานด้วยเป้าหมายที่ชัดเจน แล้วไม่ต้องมาปวดหัว (หัวเราะน้อยๆ) ถ้าเรามีหัว มันก็ต้องแบ่งพลังงานบาง

ส่วนไปเอื้อ ต้องประทับประคอง

งานผมทุกวันนี้เป็นงานเชิงบริหาร งานที่จะมององค์ประกอบรวม ช่วยแก้ปัญหาตรงนี้บ้าง...ตรงนั้นบ้าง อยู่เอฟเอ็มทีวี ที่จริงก่อนจะมานี้ ผมเป็นประธานชุมชนปฐมอโศก ช่วยดูแลทางโน้น

เพลงพ่อกานที่เป็นเนื้อหา ชอบเพลง ไฟฟ้า...รู้สึกเป็นเพลงที่ฟังง่าย ทันสมัย ไม่ตกยุค เนื้อหาของเพลง เปิดเมื่อไรก็ใช้ได้ทุกสมัย ท่านแต่งเมื่อสิบปีมาแล้ว ฟังเนื้อหามันฟังง่ายนะครับ สิ่งเลวร้ายต่างๆ มันเกิดจากไฟฟ้าตัวเดียวที่เข้าไปหากคน ซึ่งมันเป็นสถานการณ์จริงของสังคม ...ต้นเหตุตัวร้ายไฟฟ้า... ฟังแล้วเข้าใจเลย ถ้าเรื่องเมโลดี้ผมชอบเพลงน้ำฟ้า

เคยคิดจะสมัครบวชไหม

ป๊อก ไม่เคยคิดๆ แต่ว่าอยากบรรลุ ผมเคยถามว่า...บรรลุนั้นมันเป็นฐานะไหนก็ได้ แต่โดยสมมุติถ้าเราอยากจะทำให้มันเป็นทางโล่งก็เป็นนักบวช แต่ผมว่าผมสามารถช่วยงานพ่อกานได้มากในฐานะที่ผมเป็นอยู่ทุกวันนี้

ก็จะมิงงานด้านคนตรีบ้าง ตอนนั้นมาทำโทรทัศน์นี่คืออยากจะเผยแพร่คำสอนพ่อกานออกให้คนได้รู้ เพราะว่าพูดกันให้ตายโลกร้อน เศรษฐกิจแย่งง โศกให้ตายเขาก็แก้ไขไม่ได้ ถ้าคนไม่ปรับเปลี่ยน สิ่งที่จะปรับเปลี่ยนได้คือเอาสิ่งที่พ่อกานพูดให้คนเข้าใจ แล้วมาปฏิบัติเหมือนกับเรานั้นจะแก้ปัญหาอย่างไรถ้าไม่แก้ที่ตัวเรา ก็เลยที่เราได้ก็เพราะพ่อกานบอกให้เราแก้ที่ตัวเรา แล้วก็ปฏิบัติ รู้มรรคองศ์ ๘ รู้การปฏิบัติธรรม

เรื่องการใช้ชีวิตต่างๆ ไปเนี่ย อยู่กันแต่ละที่ แล้วคุณมีวิธีติดต่อกันยังไง

ป๊อก ใช้โทรศัพท์ ปกติเราจะทำงานกันปีละชุด ปลายปี ก่อนปีใหม่ครับ เราก็เริ่มหาเวลามารวมตัวกันทำเพลง เรื่องของเรื่องก็คือว่า วงฆราวาสก็เลยเป็นวงคล้ายๆ เป็นวงประจำของอโศก เวลาอโศกมีงานที่ไหน ก็จะให้บริการ

ฝากหิน มีการร่วมแจม ร่วมเล่นสนุกๆ ไม่จำเป็นต้อง...

ป๊อก พวกฆราวาสจะดูแลทั้งระบบ ตั้งแต่เครื่อง TA ระบบเครื่องดนตรีต้องเอาไปวาง เพราะมันมีชุดเดียว พอเล่นเสร็จ ต้องไปปรับเครื่องเสียง ไปติดตั้ง หรือไปถ่ายทำ...ที่ทุกคนอเนกประสงค์ครับ

คิดว่าตัวเองมีอุดมการณ์ไหม

ป๊อ อุดมการณ์ผมก็คือเป็นนักปฏิบัติธรรม จริงๆ ชีวิตนี้อยากเป็นสูงสุดก็คือเป็นอรหันต์นั่นแหละ พูดถึงว่าโดยคนที่มาปฏิบัติธรรมนะ อยากหมดกิเลส ทีนี้(ใครบางคนในวงหัวเราะ) เรามาอยู่ตรงนี้เราปฏิบัติธรรมได้ๆๆ(ติดอ่าง) ...โดยมีพ่อท่านเป็นผู้อบรมสั่งสอนเราจากคนที่ละตุ้มเป๊ะมาเป็นคนดี ผมมาทางด้านนี้ มีความสามารถด้านดนตรี ก็เลยมาทำด้านนี้ แต่สุดท้ายก็คือวันนี้ตั้งใจว่าจะทำ...ทำอะไรก็ได้เพื่อช่วยงานพ่อท่านตามที่ตัวเองถนัด สามารถที่จะช่วยได้

สู่แดนธรรม นาวาบุญนิยม

(แป้ง)

การแสวงเป็นระยะๆดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ขณะคุยกับสู่แดนธรรม ว่ากันว่าเป็นเรื่องธรรมดาของพี่น้องชาวขรवास เพราะแป้งเป็นคนน่ารักและใจดี

แล้วคุณแป้งมาร่วมวงกับเพื่อนๆ ได้ยังไง

แป้ง ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๒ นั้นแหละ พ่อท่านเปิดให้ป๊อ กรรมมันผลัดกันครับ

แป้ง จากเทคโนโลยีกราฟิก ลูกศิษย์อาจารย์ภาณุ (ภาณุ พิทักษ์เผ่า นักเขียนคอลัมน์ “ชีวิตพอเพียง”) ตอนนั้นก็พยายามค้นหาตัวเองไป ฝึกทักษะ ไป

คุยกับพ่อท่าน พ่อท่านบอกว่า เฮ้ย! ถ้าคุณทำอย่างนี้อีกนานกว่าคุณจะรู้จักว่าอะไรเป็นแก่น เป็นสาระ คุณทำอย่างนี้อาตมาชี้เนี่ย รับรองคุณดัง - อะไรพ่อท่าน...ทำแบบมันน้อยสั้นโดย ไม่เข้าใจนะ ตอนนั้น

โอ๊ย! มันจะไปพบอะไรที่หนาย? อะไรอย่างเงี้ย (ลากเสียงยาวและมีเสียงฝากหินตบ

รับอย่างแฉวอ้อๆ เป็นระยะๆ)...ถ้าคุณเข้าใจว่า คอนเวอร์เจนท์คืออะไรนะ อาตมาทำสะพานให้คุณเป็นคอนเวอร์เจนท์ไปได้ เป้าหมายอยู่ที่ไหน คุณเป็นคอนเวอร์เจนท์เข้าไป แล้วชัดเป้าหมายนั้นให้คนอื่นเห็น

ผมก็...ตอนนั้นก็เข้าใจผิคนะพี่ ผมก็พยายามไปฝึกเรียนตัวโน้ต เรียนไล่สเกล (มีเสียงฝากหินหัวเราะ) ไล่ก็ตำร อยากจะเป็นมือโซโลระดับประเทศ ระดับโลก

ปัก เลยมาร้องเพลงจี๋หมา

แป้ง (หัวเราะเล็กน้อย) คราวนี้โดยตัวเองนะ มีอุดมการณ์เช่นไร มันก็คงจะมี เช่นอุดมการณ์ที่มันไม่ไกลจากที่ตัวเองทำได้หรอก ผันอะไรที่ไกลตัวเองมันไม่ใช่ ก็เลยมารู้ว่าตัวเองทำอะไรแบบเชี่ยวชาญชำนาญที่สุดคือชอบทำสื่อให้พ่อท่านเพื่อให้คนอื่นเข้าใจ เวลาพ่อท่านแสดงธรรมนี้ โอ้! รู้สึกชอบ เป็นตัวอะไรก็ได้ที่สอยให้พ่อท่าน พ่อท่านคิดขัดปับ พ่อท่านกรับ ตรงนี้กรับ...โอ้! ส่งไปเลยอย่างนั้นนะ ความใฝ่ฝันก็ตาม ถ้าหากพ่อท่านเทศน์อะไรเนี่ย ผมขอฉายอะไรสักอย่างหนึ่ง (สู่แดนธรรมเป็นผู้จัดหาข้อมูลในพระไตรปิฎก ที่สอดคล้องกับคำเทศน์เพื่อออกอากาศในขณะเดียวกัน)

ทางดนตรีก็คือผมได้ค้นพบแล้วละว่าคงไม่ใช่เป็นนักดนตรีหรือคนนะฮะ เป็นแค่สื่ออะไรก็ได้ เหมือนเราเขียนลายมือ...

เขียนสวย...แต่อ่านไม่รู้เรื่อง จะไปเขียนทำไม? ไปฝึกทำไม อ้า...เขียนแคให้คนอ่านไม่หัดมาก สื่อให้คนรู้ว่าเราต้องการอะไร ก็คือเราเป็นไม้เป็นมือของพ่อท่านนะ พ่อท่านแนวเมนหลัก ไอเดียหลักจริงๆ มันก็เป็นมาจากจุดศูนย์กลางของพ่อท่าน พวกเราก็กระจายความคิดของพ่อท่านไป

ประทับใจเพลงไหนดั่ง ตั้งแต่ร้องมาเนี่ย

แป้ง พอจะพูดเป้าหมายที่พี่พาผมพูดดนตรี พอพูดดนตรีพี่ก็จะพาพูดเป้าหมาย (มีเสียงหัวเราะจากเพื่อนๆ)

โอเค! เรามาถึงประเด็นนั้นหรือยังเอ่ย หรือว่าดิฉันพลาดไป

แป้ง เพลงตัวเองจะมีแต่งเอาไว้ให้เป็นสมบัติของวงไป คือไปที่ไหนก็พูดได้ว่าเรามีเอกลักษณ์ของเราคือไม่ใส่รองเท้า เพลง “บ๊อใส่เกิบ” นะพี่ ...เกิบ เกิบ เกิบ เกิบ เกิบ นั่นแหละ คือผม

ชอบสไลด์อีसान อีสานปรุงแต่งนะนะ ปรุงแต่งให้เป็นแบบฝรั่งมั่ง เอาคันทีริของฝรั่งมาผสมกับ
อีสาน สลับไปสลับมาระหว่างนี้ ก็เลย...เออะ เพลงนี้ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของพวกเราชาวอโศกได้
ตกลงคุณประทับใจเพลงไหนบ้าง จุดประสงค์คุณทำดนตรียังไง กำลังรอกำนั้นใจ

แป้ง เหรอ...เอ้อ...ใจฟ้า เพลงที่ผมชอบจริงๆ นะครับ ที่ยังไม่ได้บอกใครเลย ก็คือเพลง...ที่
มันเหมือนเป็นเพลงอุดมการณ์ของพ่อท่านนะ พ่อท่านเหมือนพูดกับตัวเองว่าความปรารถนา
ของพ่อท่านคืออะไร ผมชอบเพลงที่เขียนจากบทกวีที่ว่า “...แม้ไกลปานไปฟากฟ้า ข้ามสุริยาอีก
ดวง...” ผมชอบเพลงนี้จริงๆ มันเหมือนกับบอกเป็นการรำพึงกับตัวเองว่าจะยากยังไง จะไกลยัง
ไง จะยาวนานแค่ไหน ท่านก็พยายามจะทุ่มโลม ทำเพื่อให้สิ่งนี้สำเร็จ..แล้วทุกคนก็เคยบอกว่า
อุดมการณ์ในอนาคต อยากทำอะไรเนี่ย ผมก็ลืมบอกพี่ ผมก็อยากทำเหมือนกัน ถ้าผมทำได้นะ
คือทำเพลงบรรเลง เป่าขลุ่ย...ผมอยากเป่าขลุ่ยบรรเลงซั๊กเพลงหนึ่ง

บ๊ิก พอแล้วพี่แป้ง พอแล้วโยนมาหามผม จบที่ผม

แป้ง เอ้า เขาสัมภาษณ์ผมนี่นา

บ๊ิก อ้อ...พี่แป้งยังไม่ได้พูดเหอ

แป้ง ยังเลย!!!

บ๊ิก เขาถามเรื่องเพลง

บ๊ิก อ้อเหอ! เอ้า พี่แป้งต่อ

แป้ง พี่สัมภาษณ์อุดมการณ์ของแต่ละคนที่จะไปให้ถึงไซ้ใหม่ครับ ผมพูดไม่ถึง ๑๕ นาทีหรรอก
บ๊ิบ...บ๊ิบ ผมสรุปประเด็นเป็น (มีเสียงหัวเราะเยาะเย้ย จากหมู่เพื่อน)

บ๊ิก ให้พูดหมวดธรรม ๕ นาที หมวดดนตรี ๒ นาที เดี่ยวจะกระชับให้

แป้ง เดี่ยวผมอยากจะตอบให้ตรงกับที่พี่เขาต้องการเลย

โชคดีนะเนี่ยมีเพื่อนดี มิตรดี สหายดี ช่วยกันสรุป

แป้ง ถ้าผมสรุปเองไปใหญ่เลยนะ ความเป็นเพื่อน ความเป็นคณะเนี่ย คณะทำอะไรเราก็ไป
ด้วยกัน

บ๊ิก มาพูดดีตอนจบ !

ฝากหิน ชัยประสิทธิ์

(ป๊อ)

เป็นนักขยายความ *ไม่รู้ว่ถ้าสัมผัส*
คุณป๊อคนเดียวจะเป็นการประหยัดเวลาให้
เพื่อนๆหรือเปล่า

ป๊อ เพลงที่พี่ฟัง “วันเกิดของลูก วันตาย
ของแม่...” คุณทงเขาแต่ง ชื่อทง อยู่วงยาก
เจ็ญ แต่โอ้เอามาร้อง เป็นอารมณ์สบายๆ ฟัง
แล้วเพราะ...ไเพราะต้องเป็นโอ้ แต่ถ้าเป็น
สไตล์นุ่มๆ เจิงปรัชญาหน่อยก็พี่ป๊อ หินไฟ แต่ถ้าเรื่องชาวไร่ชาวนาก็ต้องผม

ป๊อ ลูกทุ่งๆ หน่อย บ้านนอกๆ หน่อย (หินไฟเสริมให้ฝากหิน)

ป๊อ เรื่องวัยรุ่น แบบพูดเรื่องราวของความรักเจ็บปวดอะไรต้อง “รัฐเขตต์” นี้ครับ ตำรวจ
ควาย

ควายทำผิดอะไร ?

ป๊อ ส่วนแบบชีวิตสลับซับซ้อนนะ สะ ต้อง แบ่ง *สู่แดนธรรม* พี่แบ่งคนนี้ นี่พูดงั้นหน่อยว่า
ความเป็นฆราวาสเนี่ย ถึงว่าถ้าพวกฆราวาสที่นั่งอยู่ตรงนี้ตายหมด แต่จะมีฆราวาสตัวน้อยสลับ
ทอดแทน ความเป็นฆราวาสมันไม่ใช่เฉพาะอยู่ตรงนี้ เรวางฐานรากไว้จะเป็นนักดนตรีอยู่ในอโศก
นี่ก็คือฆราวาส คือนักปฏิบัติธรรมนะถึงจะมาเข้าในฆราวาสได้

ผมอยู่ศรีสะเกษครับ ศีระะอโศก อุดมการณ์ของผมอาจจะพูดไม่เหมือนพี่ป๊อ แต่
อุดมการณ์ความคิดเหมือนกัน แต่ผมอยากให้พี่น้องมองภาพพจน์ประเทศไทย ...เราเป็นลูกชาว
นา แต่การที่จะขับเคลื่อนประเทศไทย ที่จะทำให้ศาสนาของพ่อท่านยิ่งใหญ่ กอบกู้สันติภาพโลก
เราถนัดเรื่องชาวไร่ชาวนา เราก็อยากจะเอาความคิดความอ่านของตัวเองดีแผ่ออกมาเป็นคำพูด
และมีท่วงทำนองที่ฟังแล้วมันรับได้อย่างงี้ซะ แล้วก็มีส่วน แล้วผมก็ถนัดด้านนี้ แต่จะบอกจริงๆ
ผมไม่ยอมเล่นดนตรี เพราะว่าบางทีเล่นแล้วมันคิด พอดิดแล้วมันก็ไม่อยากจะหยุด เมื่อก่อน
นะครับคิดอย่างงั้น แต่ตอนนี้มาทำเพราะเป็นหน้าที่

ทุกวันนี้มันก็มีหลายๆ มุมหลายๆ ด้านนะครับ ผมว่ามันต้องสำเร็จ เพราะว่าเราอยู่กับพ่อท่าน เราเชื่อว่าพ่อท่านคือใคร เราก็คงช่วยไป อย่างผมเป็นใส่ใส่ไกรถจักรยาน แต่คนเขามองข้าม

อยู่ตรงไหน (วะ)? 'ใส่ใส่' ?

ป๊าก จักรยานที่แพงคันละเป็นล้านเป็นแสนก็มี ถ้าขาดใส่ใส่ งามมันก็เบน

แป้ง แหม! พุดจุดนี้จุดสำคัญเลยนะ อยากเป็นจุดสำคัญเลยนะนี่

ป๊าก ไม่ครับ กระดิ่งก็สำคัญ แก๊งๆ ใจ

แป้ง อ้อ! อยากเป็นอะไรไม่เป็น อยากเป็นใส่ใส่ สำคัญเลยนะเนี่ย ไม่ธรรมดาเนี่ย ทำไมไม่ยอมเป็นโซ่ล่ะหือ?

ป๊าก ไม่...เราเป็นตัวเล็กๆ เราก็คงไปพร้อมเพื่อน พร้อมพี่ป๊อก ไปกับน้องโอ้ ไปกับพี่แป้ง พี่แป้งเขาเก่งตั้งหลายอย่างใช้ไหมครับ แต่ความเก่งของแต่ละคนมันไม่เหมือนกันครับ ถึงต้องขับเคลื่อนไปด้วยกัน

ผมเล่นกีตาร์คอร์ดอ่อนแอครับ (เพื่อนหัวเราะ) มันไม่มีในตำราพี ก็ตาร์คอร์ดอ่อนแอ คือยังไม่แข็งแรง ยังไม่เก่ง

แป้ง กีตาร์ผิวดอลลุ่ม !

ป๊าก ก็อยากฝาก อยากฝากพี่น้องนะครับ อยากฝากคนทั้งโลก สันติภาพโลกที่คุณเรียกร้อง อยู่ トラบดที่ขังมีการฆ่ากินเนี่ย มันไม่มีทาง แต่อยากให้พี่น้องหันหน้าหันตาเข้ามาดูธรรมะ ธรรมโม อยู่ใกล้แล้วก็สอนลูกสอนหลานให้เขา...สังคมมันจะได้ร่มเย็น ให้น้อมนำจิตใจเข้ามา

ตอนนี้ยังทำนาอยู่หรือเปล่า

ป๊าก ตอนนี้ไม่ได้ทำนาแล้วครับ แต่ขายต้นไม้ เปิดร้านขายต้นไม้เล็กๆ วันแรกขายได้ ๒๕๐ บาท แต่ตอนนี้บางทีก็หมื่นสองหมื่น

เคยอยากเลิก อยากเป็นนักร้อง

ป๊าก ไม่ครับ ผมทำเพราะเป็นหน้าที่เหมือนเดิม (หัวเราะ) ผมรักต้นไม้ ผมขายต้นไม้ ก็ได้แฟนนั่นแหละครับ...ผมก็รับจัดสวน แต่งบ้าน หากินกับฝรั่ง จึงมีเงินเหลือใช้ ก็พอเป็นพอไปครับ แต่พอหมดหนี้หมดคณินให้มันมาแบบสิ้นไหล จะมาช่วยงานข้างใน(วัด)มากขึ้น จะไม่หยุดอยู่ จะเคลื่อนประเทศไทยไปพร้อมๆ กันนะครับ

เพลงที่ผมชอบเหลือครับ “ดอกฟ้ากับหมาวัด”

โธ่ ไม่ใช่ชื่อเพลงมันจริงๆ ชื่อ “ดอกฟ้าที่หมาวัดต้องเอื่อม”

ป๊อ เหมือนธรรมชาติ เราเหมือนหมา เราก็ต้องเอื่อมสยอธรรมชาติ ...โธ่โธ่! มองแล้วมันสูง

ผมมองว่าเพลงของท่านก็ฟังได้ทุกเพลงครับ ผมมองว่าเพลงของท่านเหมือนธรรมชาติ มัน
เป็นหมวดธรรมชาติคือฟังแล้วเหมือนฟังเทศน์นะครับ มันเป็นหมวดธรรมว่าเอื่อ...คำนี้มันเหมาะ
เราชอบคำนี้ อย่างจ๊ะจ๋า เหมือนกับเราฟังเทศน์เนี่ย ฟังบ่อยๆ มันก็ไม่เคยเบื่อ ฟังเทศน์ของท่าน
เนี่ยครับ อย่างผมขับรถไปซื้อต้นไม้เนี่ย ผมฟังเพลงผมเบื่อกเลย แต่พอฟังเทศน์ของท่านเนี่ย ไม่
ง่วง ถ้าไปเมืองนอกอีก ไม่ต้องเอาซีดีโกแลตมาฝาก เอาซีดีควายต่างประเทศมาให้ดูหน่อย
อยากรู้ว่าจะเหมือนซีดีควายประเทศไทยไหม ?!

เกียรติพงษ์ เหมวรานันท์

(โธ่)

นั่งเสียบๆแต่ก็เฝ้าติดตามความเป็นไปในขณะที่เพื่อนๆฟังชมว่าโธ่ร้องเพลงเพราะ

โธ่ นักดนตรีในวงซรวาส แม้จะไม่ใช่มืออาชีพ แต่ที่ใช้จิตวิญญาณ อาจจะเล่นผิดบ้าง
ถูกบ้าง อะไรอย่างจ้ะ คือเรานั่นใช้จิตวิญญาณ...เป็นหลัก...

ป๊อ แต่ก่อนเขาเป็นมือปี่ รับอัครคีตารตามห้องอัด เพลงต่างๆ หลายเพลงทุกวันนี้เขา
ก็เล่น

โธ่ ส่วนผมรู้สึกว่าคุณนักดนตรีทุกวันนี้มันหลงไปเยอะ หลงทางไปเยอะ หลงวัง...เล่นดนตรี
ฝึก แล้วก็เก่ง...เก่งแล้วก็วิ่งหาเงิน วิ่งไปกับอะไรที่มันจิ้นๆ ลงๆ โธ่ตัวเงินนี้มันจิ้นๆ ลงๆ ค่า
เงินมันจิ้นๆ ลงๆ แต่สัจจะมันไม่จิ้นไม่ลง ซรวาสทำงานกับสัจจะ ทำงานกับจิตวิญญาณ คือ
มาตรฐานของคนตรีจริงๆ ออกมาจากจิตวิญญาณ ถึงจะเคาะไม้ เคาะอะไรก็ช่าง มันก็คือคนตรี
แล้วก็สื่อเป็นภาษา เป็นเนื้อเพลง เพลงของวงซรวาสฟังไม่ยาก เป็นเนื้อหาใกล้ตัว เป็นเพลง
ใกล้ๆ ตัว ชาวไร่ ชาวนา เป็นเพลงเกี่ยวกับความรู้สึก ความรัก รักยังงี้ รักให้เป็น รักไม่ให้เจ็บ
รักเป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นน้อง นี่คือการรักในเชิงซรวาสที่เราระงับออกไป ก็มี ความตั้งใจว่า

จะทำงานนี้ไปเรื่อยๆ จะทำงานเพลงที่เป็น
อุดมการณ์อย่างนี้ไปเรื่อยๆ เพราะว่าก็เคยเล่น
กับนักดนตรีเก่งๆ มาหลายคนแล้ว แต่ว่าถ้า
พูดถึงเรื่องจิตวิญญาณเราเล่นกับเขาแล้วเรา
ไม่สบายใจ เพราะจิตวิญญาณมันไม่ตรงกัน ครับ
ผมมาเล่นดนตรีกับคนเล่นกีตาร์ไม่เป็นเลย
เนี่ยเล่นกีตาร์ไม่เก่งเหมือนพี่ฝากหิน

ผมเรียนจบมัธยมต้น เรียนจบ ม.๓ โรงเรียน
เรียนเบญจมาศมาราช อุบลฯ ฝึกตั้งแต่เด็กๆ แล้ว

ก็ฝึกมาเรื่อยๆ แล้วคบคุณ พอมาฟังธรรมพ่อกัน มารู้ว่าสังจะ คำว่าสังจะเนี่ย ทำให้รู้ว่าเราควร
จะอยู่ตรงไหน เราควรจะทำอะไร เราไม่ควรไปวิ่งตามเรื่องพวกนี้ แต่ว่าในขณะที่ผมทำงานข้างนอกอยู่
จิตใจมันไม่เกาะเกี่ยวกับข้างนอก จิตใจมันเกาะเกี่ยวอโศก มันเกาะเกี่ยวกับพ่อกันถึงยังงี้ก็
ต้องกลับมา

ความเป็นนักปฏิบัติธรรมมันเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ไอ้ ...ยังงั้นก็ต้องกลับมา ฝึกไปเรื่อยๆ ฝึกฝีมือไปเรื่อยๆ ความหวังสูงสุดคืออยากทำ
เพลงบรรเลงของพ่อกัน อยากจะเอาเพลงของสมณะโพธิรักษ์มาทำเป็นเพลงบรรเลงอยากจะใช้
เครื่องดนตรีที่เป็นธรรมชาติ ออกมาจากธรรมชาติ อาจจะไม่ต้องมีเครื่องซินเป็นเครื่องอิเล็กทรอนิกส์
อาจจะ...ไม่ต้องเลยๆ

ไอ้ตัวดนตรีจริงๆ มันไม่ได้อยู่ที่ว่าคุณจะเล่นกีตาร์ ไม่ได้อยู่ที่ตีกลอง ตีอะไร อย่างที่พูด
ซะ เกาะไม้ซันเดียวมันก็เป็นดนตรีได้ มันสำคัญที่เนื้อหาสาระที่มันส่งออกมา

*มันไม่ตีทั้งกินไปหรือ การเกาะไม้ซันเดียวก็เป็นดนตรีได้ เหมือนคนเขาบอกว่าเอาลูกหินมา
วางตรงนี้ก็เป็ศิลปะได้*

ไอ้ เอ้อ! คือมันก็ต้องมีองค์ประกอบครับ ความฝันสูงสุดนะครับ ที่ฝึกดนตรี ที่เล่นดนตรี
อยู่ทุกวันนี้ คืออยากจะทำเพลงของพ่อกันมาเรียบเรียง ถ้าทำเสร็จ ทำจบ ไม่รู้ว่าจะอายุเท่าไร
อาจจะอายุ ๖๐, ๗๐ ก็ช่างมัน คือ...อย่างนั้นตายตาหลับแล้วครับผม ทำจบ ทำเสร็จ ก็อาจจะ

เลิกเล่นดนตรีไปเลยก็ได้ ก็ถือว่าสูงสุดแล้ว...ถือว่าสุดแล้ว
แป้ง เหมือนเกิดมาเพื่อสิ่งนี้...ในวง เหมือนบีทูปอร์นเลย

อะไรรนะเมื่อกี้พูดใหม่ซี

แป้ง บอรัญที!!! (ทำเสียงหนักอย่างเสียเชิงไม่ได้)

โอ้ บีทูปอร์น ฝรั่งเศสวันนี้บ้าไปเลยนะนี่ (หัวเราะ) ฝรั่งเศสไปโรง'บาลเลย ภาษาอังกฤษวิบัติ
เป็นตั้งแต่ยังไม่เกิด !

เขตต์ ให้มันวิบัติไป

โอ้ กับเพลงพ่อท่าน ผมจับกีตาร์ขึ้นมา เพลงแรกที่ผมจะเล่นคือเพลงผู้แพ้ เพราะว่าท่อน
ท้ายเพลงนี้โดนใจมาก “...แพ้ก็แพ้ชะตากรรม ดวงใจทรงความมันคง...” แล้วก็เป็เพลงแรก
ที่ผม...คือแวนแรกเลยก็...ถ้าจะร้องเพลงพ่อท่าน แวนแรกเลย มันจะเป็นเพลงนี้ทุกครั้ง

รัฐเขตต์ ดวงพัฒนา

(เขตต์)

ลูกหม้อของแท้ เดิบโตมาท่ามกลางหมู่กลุ่มญาติกรรมชาวอโศก ทำให้สาว ๆ กรีดไปหลาย
คน (อย่าเข้าใจผิด ตอนร้องเพลงนะ !)

เขตต์ ผมเรียนพุทธธรรม แต่ว่ารุ่นแรกหมายความว่า รุ่นแรกจะมีเด็ก หรือมีคนโต ผมเป็นรุ่น
แรก แต่ผมเป็นเด็กที่สันตือโศกครับ

ผมได้อานิสงส์อะไรหลายอย่างจากรุ่นใหญ่ที่เขามีมา แต่พอเรามาศึกษาชีวิตลึกลับ ก็อัม
รู้สึกว่าคุณคนมันเป็นอาชีพ แต่คราวนี้พ่อท่านก็บอกว่าคนคนมันไม่ใช่อาชีพ มันเป็นสิ่งเสริม
เป็นองค์ประกอบเล็กๆ แต่ของจริงๆ ก็คือคุณต้องทำงาน คุณต้องทำกิน คุณต้องปลูกข้าว คุณ
ต้องทำนา คุณต้องมีข้าวกินก่อน ถ้าไม่มีข้าวกิน คุณก็ไม่ต้องมาเล่นดนตรีดีกว่า ก็เลยคิดว่ามัน
จะมีนักดนตรีอย่างเราใหม่ที่เล่นดนตรี แต่ชีวิตจริงก็คือทำงาน ทำงานจริง ใช้ชีวิตจริงๆ อยู่กับ
ไรรู้ว่า เรือสวน หรือว่าสัมมาอาชีพอื่น แล้วก็ใช้ดนตรีเป็นองค์ประกอบ ไม่ใช่เอาดนตรีมาเป็น
หลัก ถ้าวันไหนไม่ได้ไปเล่นที่ไหน หรือไม่มีใครจ้างไป ก็ตาย ก็ไม่คิดว่าจะทำอย่างอื่น ผมรู้สึก
ว่าอยากจะทำอย่างเงี้ย แล้วเรารู้สึกว่าเราอยากฟังเพลงอะไรที่ฟังแล้วไม่ปลูกเร้าไปทางด้านใด

ด้านหนึ่งโต้งไปมาก แต่อย่าง
ฉรรวาสผมรู้สึกว้า คือเราไม่ได้เข้า
ข้าง ผมรู้สึกว้าเพลงฉรรวาสเนี่ย
ผมฟังแล้วไม่เบื่อ เพลงที่ป๊าก ผม
ก็ฟังไม่เบื่อ ฟังเพลงไอ้ อาป๊อก
อาแป้ง ผมก็ฟังไม่เบื่อ เป็นเพลง
ที่ฟังแล้วมันสดชื่นนะ เหมือน
เป็นเพลงที่มีเอ็นไซม์ เหมือนเป็น
เพลงที่มีออกซิเจนในตัว ฟังแล้ว
สบาย สดชื่น ไม่ปลูกเร้าทำให้เรา
จี๋ขึ้นไปมาก หรือว่าดังลงมา

มันเป็นลักษณะของจริงตัวจริงที่ออกมาจากใจนะ แล้วออกมาเป็นโน้ต

เขตต์ ครับ ขอให้ไม่ใช่เอาเพลงมาเล่าให้เขาฟัง ไม่ใช่...แต่เอาสิ่งที่เราทำมาแล้วมาเล่าให้เพื่อน
ฟังว่าอย่างเงี้ยมี มาทำด้วยกันสิ ส่วนตัวผมนี่คือเอาเพลงพ่อท่านที่ประทับใจซะใหม่ซะ แต่ว่าจะ
ขอพูดนิดหนึ่งว่า จริงๆ ส่วนใหญ่ผมทำเพลงบรรเลงครับ ทักษะคิดของผมคือเพลงบรรเลง คำบางคำ
อารมณ์บางอารมณ์ มันไม่สามารถสื่อด้วยภาษากาย ภาษาพูดได้..แต่มันสื่อด้วยเสียง สำเนียงได้
แล้วเพลงพ่อท่านที่ประทับใจผมมีอยู่ ๓ เพลง เพลงแรกเนี่ย ผมหัดเล่นเหมือนกัน เล่นอยู่ที่
งานรามปี...รู้สึกจะปีสามเจ็ด หรือสามห้า

เพื่อนๆ ช่างมันเถอะ เอ้า บอกมาเลย

เขตต์ ...ผู้แพ่ แล้วก็ฟากฟ้าฝั่งฝัน (ฝั่งฟ้าเคยฝันว่าฟ้าคงซื่อคงซึ้ง...เนี่ยเขตต์ร้องให้ฟัง)

เพราะ ชอบท่อนที่ว่า...โดดเด่นก้าวหน้า ทว่าล้มเหลว เลวซ่อนความเลวเพราะเก่งแล้วทรมาน
... มันรู้สึกเป็นกันอย่างนั้นจริงๆ แล้วอีกเพลงหนึ่งก็คือหยาดอรุณ ผมชอบฟังเพลงที่ฟังแล้วสบายใจ
ฟังแล้วโล่งๆ

แป้ง ไม่เหมือนผมนะ ผมชอบฟังเพลงยากๆ

อ่านภาษาบาลีสักคุณ !

เขตต์ ก็ชอบสามเพลงนี้ซะ แต่มีโอกาสดูร้องอยู่เพลงเดียวก็คือฟากฟ้าฝั่งฝัน

เขตต์ จริงๆ แล้วความคิดทางด้านดนตรีนี่ สมัยที่ยังเรียนอยู่ก็ฟังไปตามๆ เขา ฟังตามเพื่อนๆเขา แล้วก็ชอบอย่างที่เขาชอบซะ แต่พอเริ่มโตขึ้นก็ได้มาฟังเพลงเพื่อชีวิต แล้วพอโตขึ้นมาอีกก็เพิ่งจะรู้ว่าเพื่อชีวิตเขาร้องอย่าง เขาก็ทำอีกอย่างหนึ่ง ร้องอย่างหนึ่งแล้วก็ทำอีกอย่างหนึ่ง พอมาอยู่กับชาวอโศก มันก็เลยอยากจะทำอย่างพวกพี่ๆ อ่าๆ เขาทำกัน มันเหมือนนักดนตรีเนี่ย ผมมองว่านอกจากความเป็นนักดนตรี ทุกวันนี้ในสังคม ถ้าคุณหมดจากความเป็นนักดนตรี คุณก็หมดทุกอย่าง

อุดมคติของผมก็คือ ต้องการเหมือนกับว่าร้องได้แล้วทำได้ด้วย อย่างพี่ป๊ากเนี่ยเขาร้อง...ทำนามาเนิ่นนาน เขาก็ทำมานาน

อุดม งามศิริ

(ดม)

น้องร่วมวงคนสุดท้าย อายุ ๒๖ ปี เป็นคนศรีสะเกษ นั่งเสียบฟังพี่ๆ พุดกัน กัดกัน ด้วยความบันเทิงในหัวใจ ยามปกติจะเป็นโซเฟอรซ์ขับรถให้พี่ใหญ่ ป๊อก หินไฟ และกระเตงไปทุกแห่งที่มีการถ่ายทำของ FMTV เป็นลูกมือที่ทำแทบทุกอย่าง ตั้งแต่ตากล้อง จัดแสง จนถึงวิ่งซื้อโอเลี้ยง

อุดม ผมว่าเสียงเพลง เสียงดนตรีมันมีผลต่อจิตวิญญาณ เมื่อก่อนผมก็ชอบเพลงร็อก แต่ทุกวันนี้มันไม่ใช่ อะไรที่ทำแล้วรู้สึกว่า ฟังแล้ว เออ...สบายใจ คือมันสนุกนะ เออ...ใช่ แต่ผมก็ฟังทุกสไตล์นะ

ไม่ทราบว่าจะเคยเที่ยวดิสโก้ เคยเที่ยวคลับ อะไรพวกนั้นไหม

อุดม ถ้าก่อนเข้าวัดนะไปครับ มันก็สนุก

แล้วการหันเหเอาตัวเองมาร้องเพลงกับพวกพี่ๆ

อุดม มันเป็นโอกาสที่ดีที่ผมได้อยู่กับฆราวาสครับ คือคนในวงให้โอกาสในความคิดผม คือให้เกียรตินะ ผมว่า ผมอยู่แล้วสบายใจ

แล้วเล่นเป็นอะไรคะ เป็นนักร้อง
เหมือนทุกคนหรือเปล่า

อุดม เล่นเบสกับกลอง ผมไม่ร้องเพลง
ครับ

การคลุกคลีกับคนที่อายุมากกว่า รู้สึก
เหมือนถูกข่มขู่ไหม

อุดม ปกติผมจะไม่ค่อยได้คิดอะไร จะ
ไม่คิดมาก

เป็ง ถูกเรียกใช้บ่อย

อุดม อันนั้นผมว่ามันดีครับ คือมันรู้สึกดีกว่าไม่ถูกเรียกใช้ครับ ผมว่ามันรู้สึกดีกว่าด้วยซ้ำ

แสดงว่าเขายังเห็นว่าเราอยู่ในสายตาเนาะ

โอ้ อุดมเขาจะเป็นคนเดียวในวงที่ศึกษาเรื่องทฤษฎีดนตรีได้เยอะที่สุด ตอนนี้เขาเคยศึกษา
ทฤษฎีดนตรี เรื่องตัวโน้ต เรื่องสเกล

ศึกษานี้หมายถึงว่าไปเรียนหรือไง

อุดม ไม่อะ เรียนเอง

จากที่ไหน

อุดม เมื่อก่อนเคยทำโปรแกรมดนตรีนะครับ ก็เอาอันนั้น มาเสริมด้วย เอาหนังสือมาเสริมด้วย
ถ้าจากหนังสือไม่เข้าใจ เราก็เข้ามาในคอมพิวเตอร์ คือ เราทำอย่างนี้ เอ้า...เรawangโน้ต เราตี
กลองจะให้เรตียังไง โน้ตมันจะออกมายังไง

กระซอกใจเธอครับ เพลงไปเถิดไปครับ ที่อาป๊อกร้อง เอ้อ! มันออกมาเวิร์ค มันก็โอ
เค มันแล้วแต่ครับ เพราะว่าบางครั้งเราเล่นไม่เหมือนกันครับ เพลงเดียวกันก็เล่นไม่เหมือนกัน

แล้วอุดมการณ์ในชีวิตของตัวเองล่ะ อายุยังน้อยเนี่ย คิดว่าจะไปได้นานซักกี่น้ำคะ

อุดม อยู่วัดเธอครับ ถ้าไม่มีภาระทางบ้านก็โอเค เรื่องของพ่อ...แม่ผมนี้เสียไปแล้ว เออ
...แม่เสียก็ดีไปอีกแบบหนึ่ง แต่ก็เสียใจอยู่ แม่จะได้หมดเวรหมดกรรม พ่อมีครอบครัวใหม่ มัน
ก็ดีไปอีกแบบหนึ่ง (หัวเราะ) คือผมจะคิดมาด้านดีของผมซะหมดคือ... ไม่เป็นภาระเรา มันไม่

เป็นด้านลบ ด้านจิตใจนะครับ คือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนข้างนอกคิดว่ามันเป็นปมด้อย ผมคิดว่ามันไม่ใช่สำหรับผม ตั้งแต่จบจากสัมมาสิกขาที่สี่ระยะมาก็มาอยู่กับอาชีพอโยจโยครับ

ลึกลับ ผมก็อยากทำดนตรีบรรเลง แต่มันคงจะอีกนานละครับ...

คนหนุ่มกลุ่มนี้มีฝีมือเทียบเท่ามืออาชีพ แต่อาจจะไม่เหมือนนักดนตรีอื่นทั่วไปก็ตรงที่พวกเขาปฏิบัติשהที่มีรายได้จากการเล่นดนตรีแบบทุนนิยมแต่ต้องการสะสมรายได้แบบบุญนิยมแทน เพราะจุดมุ่งหมายของพวกเขาคือ ต้องการทำหน้าที่ ไม่ใช่ฉวยโอกาส หน้าที่ในการสื่อสารที่ดีงามต่อเพื่อนมนุษย์ และหน้าที่ที่ต้องซื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์ของตัวเอง

“ทางใครใจเลือก” เป็นบทเพลงที่อธิบายความเป็น “ฆราวาส” ได้ดีที่สุด
ใครไม่ประทับใจไม่เป็นไร ...ทางใครทางมันค่ะ !

มีชีวิตเหมือนคนทั่วไป แต่ว่าจิตใจเขานั่นกล้าแกร่ง
ในสังคมที่มีแต่ความแก่งแย่ง ทุกคนแสวงหาความมั่งมี
แก่งแย่ง แข่งขัน ครอบงำพันกันปนเปื้อน

ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลแฝงตนว่าเป็นคนดี หลงไหลโลภก็มัวเมา

สังคมร้อนรุ่มทุกซทุกน เขาใช้ชีวิตไปอย่างรีบง่าย

สุขด้วยการให้ ช่วยเหลือผองชน

กินน้อยใช้น้อยแต่ไม่อับจน ถ้าเหลือมากล้นช่วยคนยากไว้
ไม่ละไม่สม ไม่หนีสังคมยื่นหยัดอยู่ได้

เข้าใจชีวิต ไม่หลงติดในอบาย

รู้จริงเห็นได้ด้วยใจตน หนักแน่นมั่นคงไม่เปลี่ยนไป.....

คนมักไม่กลัวว่าโกหกต้องตกนรก
 เพราะคิดว่ “นรกเร่าร้อน” ไม่มีจริง
 คนหลงผิดจึงชอบโกหกอยู่เสมอ
 แต่เมื่อบาปตามทันก็สลายไปเสียแล้ว

โกหกตกนรก

(เจตีย์ราชาดาณ)

ครั้ง เมื่อพระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ที่พระนครสาวัตถี วันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลายสนทนากันในโรงธรรมสภาว่า
“ดูก่อนท่านทั้งหลาย พระเทวทัตได้กล่าววาจาโกหก กระทั่งถูกแผ่นดินสูบไปแล้ว มีอเวจีมหานรกเป็นที่ไปในเบื้องหน้าเท่านั้น”

พอดีกับพระศาสดาเสด็จมา เหล่าภิกษุจึงกราบทูลให้ทรงทราบเรื่องนั้น พระพุทธองค์ทรงทราบแล้วก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนพระเทวทัตก็เคยพูดโกหกจนถูกแผ่นดินสูบมาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเอาเรื่องโบราณเก่าก่อนนั้นมาตรัสเล่า

ใบ อติศกกาล พระเจ้าอุปริจราชครองราชสมบัติอยู่ ณ โสถถียนครในเจดีย์รัฐ บ้างก็เรียกกันว่า พระเจ้าเจดีย์ราช พระองค์ทรงเป็นผู้มากไปด้วยฤทธิ์ ๔ ประการคือ

๑. ลอยตัวเหาะอยู่ในอากาศได้
๒. มีเทพบุตร (ผู้มีจิตใจประเสริฐ) สี่องค์ ถือพระขรรค์คอยรักษาอยู่ทั้งสี่ทิศ
๓. มีกลิ่นจันทน์หอมพุ่งออกมาจากพระวรกาย
๔. มีกลิ่นดอกบัวหอมพุ่งออกมาจากพระโอษฐ์

พระองค์มีพราหมณ์แก่ชื่อ กปิละ เป็นปุโรหิต ซึ่งมีตำแหน่งเป็นปุโรหิตมาตั้งแต่สมัยของพระราชบิดาของพระองค์แล้ว และกปิลพราหมณ์นี้เองก็มีน้องชายคนหนึ่งชื่อ โกรกลัมพกะ ซึ่งเคยเล่าเรียนศิลปะต่างๆมา ร่วมกับพระเจ้าอุปริจราชในสำนักอาจารย์เดียวกัน สมัยเด็กๆจึงมีความสนิทสนมคุ้นเคยกันดีมาก ถึงขนาดที่ว่าเมื่อทรงเป็นพระราชกุมารอยู่นั้น ได้สัญญาไว้กับ โกรกลัมพกะพราหมณ์ว่า

“หากเราได้ครองราชสมบัติเมื่อใด เราจะให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่ท่าน”

แต่บัดนี้เมื่อพระเจ้าอุปริจราชขึ้นครองราชย์แล้ว ก็ไม่อาจถอดกปิลพราหมณ์ออกจาก

ตำแหน่งปุโรหิตได้ ทรงไม่สามารถหาความผิดใดๆมาปลดออก จึงมักทรงแสดงอาการอึดอัดให้ปรากฏอยู่เสมอ

ฝ่ายกบิลพราหมณ์ก็รู้สึกได้ถึงอาการผิดปกติของพระราชชา แต่ไม่รู้ถึงความจริงของสาเหตุนั้น กลับคิดไปว่า

“ตัวเราจะแก่เฒ่ามากแล้ว ทำอะไรหรือคิดอะไรก็ไม่ทันใจคนหนุ่ม ฉะนั้นธรรมชาติของพระราชชาหนุ่มผู้ปกครองบ้านเมือง ย่อมต้องการคนหนุ่มในวัยเดียวกัน มาร่วมบริหารกิจการต่างๆ เห็นทีเป็นเวลาอันสมควร ที่เราจะทูลลาพระราชชาเพื่อออกบวชได้แล้ว”

คิดดังนั้นจึงกราบทูลไปว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นสมมุติเทพ ข้าพระองค์ได้แก่เฒ่ามากแล้ว จึงขอลาบวช ขอมอบภาระหน้าที่ทั้งปวงให้แก่บุตรชาย ซึ่งยังหนุ่มแน่นเพียบพร้อมด้วยศิลปะวิชาต่างๆ ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต แต่งตั้งบุตรชายของข้าพระองค์ให้ดำรงตำแหน่งปุโรหิตสืบไปเถิด”

พระราชชาทรงไม่อาจหาข้อปฏิเสธได้ จึงจำเป็นต้องพระราชทานไปตามนั้น เมื่อจัดการสิ่งต่างๆจบสิ้นแล้ว กบิลพราหมณ์ก็ไปสู่เขตพระราชอุทยาน ออกบวชเป็นฤๅษี บำเพ็ญงาน (สภาวะจิตสงบอันประณีตยิ่ง) และอภิญญา (ความรู้อันยิ่ง) ให้เกิดขึ้น แล้วพักอยู่ในพระราชอุทยานนั่นเอง โดยมีบุตรชายนั้นแหละคอยเอาใจใส่ดูแล หมั่นเวะไปเยี่ยมเยือนอยู่เสมอๆ

ผ่านไกรกัลมพกพราหมณ์ซึ่งเป็นน้องชาย ได้ผูกอาฆาตเค้นพี่ชายว่า

“พี่ชายของเราไม่ต้องการตำแหน่งปุโรหิต แล้วลาไปบวชทั้งนี้ แต่ก็ยังไม่ยอมมอบฐานันดรศักดิ์แก่เราอีก มันน่าเจ็บใจจริงๆ”

วันหนึ่ง...เมื่อเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ไกรกัลมพกพราหมณ์จึงกราบทูลทวงสัญญากับพระเจ้าอุประิจจรราชว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ พระองค์ทรงได้ครองราชย์มานานพอควรแล้ว แต่เหตุไฉนข้าพระองค์ยังไม่ได้เป็นปุโรหิตสักทีเล่า พระเจ้าข้า”

ทั้งหมดนี้ก็ขึ้นอยู่กับพี่ชายของท่านเองนั่นแหละ”

พระเจ้าข้า พี่ชายของข้าพระองค์ไปบวชแล้ว แต่เขาได้ให้พระองค์ประทานตำแหน่งปุโรหิตบุตรของเขา พระองค์ก็ได้ประทานให้มิใช่หรือ”

“ก็จริง ! ถ้าอย่างนั้นท่านจะให้เราทำอะไร”

พระองค์น่าจะประทานตำแหน่งนั้นให้แก่ข้าพระองค์ โดยทรงใช้อำนาจแห่งพระราชาประกาศถอดพี่ชายออกจากตำแหน่ง อันสืบเนื่องมาตามประเพณีนั้นเสีย แล้วทรงแต่งตั้งข้าพระองค์ให้เป็นปุโรหิตแทนได้”

พระราชาทรงครุ่นคิดสักครู่ ก็ตอบเสียงหนักแน่นว่า

“ก็ได้ ! เราจะแต่งตั้งท่านให้เป็นใหญ่ จะทำให้พี่ชายของท่านให้กลายเป็นน้องชายของท่านไปเสีย”

“พระองค์จะทรงกระทำได้ด้วยอุบายใดกัน”

“เรากระทำได้แน่ด้วยการกล่าวโกหก !”

โกรธล้มพกพราหมณ์ได้ยืนเช่นนั้นก็ดีใจใหญ่ แต่ก็ยังเกรงว่าพระราชอาจะกลับพระทัย จึงพูดช่วยยื้อให้ทรงไม่กลับคำ

“ข้าแต่พระองค์เป็นใหญ่ พระองค์ไม่ทรงทราบดอกหรือว่า พี่ชายที่บวชแล้วของข้าพระองค์นั้น มีฤทธิ์มากน่าอัศจรรย์ เขาจะหลอกหลวงพระองค์ด้วยอุบาย ด้วยคำพูดที่ไม่จริง จะแสวงทำให้ฤทธิ์ & ประการของพระองค์เสื่อม เมื่อถึงเวลานั้นพระองค์ก็ไม่อาจรักษาคำโกหกนั้นไว้ได้”

พระราชายืดอกขึ้นทันที พร้อมกับตรัสชิงขังว่า

“ท่านอย่ากลัวไปเลย เราจะยืนยันคำโกหกนั้นได้แน่”

“พระเจ้าข้า ขอให้พระองค์ทรงเข้มแข็งมั่นคง ก็แล้วพระองค์จะทรงลงมือกระทำเรื่องนี้เมื่อใดกัน”

“นับจากนี้ไปอีกเจ็ดวัน ท่านจะสมปรารถนา”

ข่าวคราวที่พระเจ้าอุบริจรราชจะทรงกล่าวโกหก ได้กระจายไปสู่มหาชนทั่วพระนครอย่างรวดเร็ว ประชาชนทั้งปวงต่างพากันตื่นตื่นสงสัยและหวาดกลัว พุคคยวิพากษ์วิจารณ์กันทั้งเมือง เพราะในสมัยนั้นผู้คนทั้งหลายมีแต่พูดคำสัตย์ ไม่มีใครรู้จักการกล่าวโกหกเลย จึงเอ็ดอึ้งถามไถ่กันว่า

“มุสากกล่าวกันยังไง ทำเช่นใด”

“คำโกหกเป็นอย่างไรหนอ”

“การไปปดมดเท็จรูปร่างอย่างใด สีอะไรกัน”

แม้บุตรชายของกบิลฤๅษีพอได้รับรู้ข่าวนั้น ก็รีบไปแจ้งให้พระฤๅษีทราบทันที

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ เกิดเหตุใหญ่แล้ว นับจากนี้อีกเจ็ดวัน พระราชาจะทรงกล่าวมุสา จะทำให้เป็นนออง จะทำนอองให้เป็นพี แล้วจะยกตำแหน่งปุโรหิตของम्मอบให้แก่อ่า”

พระฤๅษีฟังอยู่ด้วยอาการสงบ ปลอดภัยว่า

“อย่าหวั่นวิตกไปเลย ถึงพระราชาจะทรงกล่าววาจาไม่จริง ไปปดมดเท็จ ก็ไม่อาจพระราชทานฐานันดรปุโรหิตของเจ้า ให้แก่อ่าของเจ้าได้หรอก จงคอยดูเถิดเมื่อถึงเวลานั้น”

ครั้นถึงวันที่เจ็ด ประชาชนทั้งหลายมุ่งหน้าสู่ท้องพระลานหลวง ทำให้เนืองแน่นไปด้วยผู้คน บ้างก็ถึงกับผูกเตียงซ้อนๆกันขึ้นยืนดู เมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึง พระเจ้าอุปริจราชก็ทรงแสดงฤทธิ์ของพระองค์ เหาะลอยขึ้นประทับอยู่ในอากาศที่หน้าพระลานหลวงนั้น ฝ่ายกบิลฤๅษีก็ได้เหาะมานั้นอยู่ในอากาศตรงหน้าพระพักตร์ของพระราชาเช่นกัน แล้วได้กราบทูลถามขึ้นก่อนว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร ในวันนี้ ณ ที่นี้ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะประกาศคำมุสา ให้แก่ประชาชนทั้งหลายได้รับรู้ โดยจะทำให้เด็กกลายเป็นผู้ใหญ่ แล้วพระราชทานยศศักดิ์แก่ผู้นั้นเป็นความจริงหรือ”

“ถูกแล้วอาจารย์ ข้าพเจ้าคิดที่จะกล่าวอย่างนี้จริง”

เมื่อพระราชาตรัสเช่นนั้น พระฤๅษีจึงกล่าวเตือนสติขึ้นว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร ขึ้นชื่อว่ากรกล่าวโกหกเป็นบาปหนัก เป็นเครื่องกำจัดคุณความดี ทำให้ผู้กล่าวนั้นต้องไปเกิดอยู่ในอบายทั้ง ๔ (๑. นรก คือความแระร้อนใจ ๒. กำเนิดเดรัจฉาน คือเกิดความโง่เขลา ๓. ภูมิแห่งเปรต คือที่ตั้งแห่งความโลภ ๔. เป็นอสุรกาย คือบังเกิดความหวาดกลัว)

ฉะนั้นกรรมของพระราชาหากทรงกล่าวไปปดมดเท็จ ตรัสคำที่ไม่เป็นธรรมอันถูกตรง ย่อมชื่อว่าทำลายกรรม ครั้นทำลายกรรมแล้ว นั้นแหละย่อมเป็นการทำลายตนโดยแท้ แต่กรรมที่ถูกตรงอันบุคคลใดไม่ทำลายแล้ว ย่อมไม่ทำลายบุคคลนั้นแม้สักน้อยหนึ่งเลย ฉะนั้นพระองค์ไม่ควรทำลายกรรมที่ถูกตรงนั้น *อย่าทรงกล่าวคำมุสาเลย*”

หยุดคิดหนึ่ง แล้วทูลเตือนถึงผลบาปที่จะติดตามมา ให้พระราชาใคร่ครวญว่า

“หากพระองค์ตรัสคำลวงที่ไม่จริง ฤทธิ์ทั้ง ๔ ของพระองค์จะเสื่อมไปสิ้น แต่ถ้าพระองค์ตรัสความจริงจะวาจา ก็ะทรงเป็นพระราชามูทงธรรมยิ่งใหญ่ ประทับอยู่ได้ในพระราชวังของพระองค์อย่างมีความสุข”

พระเจ้าอุปริจราชทรงได้สดับ

คำเตือนแล้ว ก็ทรงมีพระ
ทัยหวาดกลัวเกิดขึ้น หัน
ไปทอศพระเนตรดูโอร
กลัมพกพราหมณ์
พราหมณ์นั้นจึงรีบ
กราบทูลย้าเตือนบ้าง
ว่า

“ข้าแต่
มหาราชเจ้า ขอพระ
องค์อย่าทรงกลัวเลย
ข้าพระองค์ได้กราบทูล
เตือนเรื่องนี้แก่พระองค์ไว้
ก่อนแล้ว มิใช่หรือ”

พระราชาทรงรับฟังแล้ว ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ตัดสินใจที่จะรักษาคำสัญญา ที่ให้ไว้แก่
โอรกลัมพกพราหมณ์ จึงได้ตรัสยืนยันประกาศออกไป

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญท่านนั้นแหละเป็นน้องชายส่วนโอรกลัมพกะเป็นที่ชายของท่าน”

สิ้นคำมูทงในครั้งแรกนั้น บรรดาเทพบุตรทั้ง ๔ องค์พากันอุทานออกมาว่า

“พวกเราเป็นผู้ประเสริฐ จะไม่อรักรขาแก่ผู้กล่าววาจาไปปดมดเท็จเป็นอันขาด”

แล้วได้ทั้งพระขรรค์ไว้ที่บาทของราชา อันตรธานหายไปจากที่นั้น อย่างพร้อมเพรียงกัน
ทั้ง ๔ องค์

แม้พระโอรสของพระองค์ก็เกิดกลืนเหม็น เหมือนฟองไข่เน่าแตก ส่วนพระวรกายก็มี

กลืนเหม็นระเหยออกมา เหมือนเวจกุฎี (ส้วม) ที่เปิดไว้ฟุ้งคลบไปทั่ว แล้วพระราชาก็ดกร่าง จากอากาศลงสู่พื้นดิน ณ ที่ตรงนั้นเอง ฤทธิ์ทั้ง ๔ ได้เสื่อมสูญไปหมดสิ้น

พระฤๅษีเห็นดังนั้นจึงกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระราชามีผู้ใหญ่ ขอพระองค์อย่าได้ทรงตกใจกลัวไปเลย หากพระองค์ทรงกล่าว วาจาด้วยความจริง เลิศยศคำที่หลอกลวงไปเสีย พระองค์ก็จะยังดำรงความเป็นพระราชามีฤทธิ์ ประทับอยู่ในพระราชวังตามเดิมได้”

แม้กบิลฤๅษีจะพยายามทูลเตือนอย่างไร แต่พระเจ้าอุปัชฌาย์กลับเชื่อมั่นในโกรกถัม พกพรหมณ์มากกว่า ทรงย้อนกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย กบิลฤๅษีกล่าวอย่างนี้ เพราะประสงค์ที่จะหลอกลวงพวกท่านให้เชื่อถือ ความจริงแล้วพระฤๅษีนี้มีฐานะเป็นน้องชาย ส่วนโกรกถัมพะจะเป็นพี่ชายแน่แท้”

จบคำกล่าวโกหกเป็นครั้งที่ ๒ ร่างของพระราชาก็มลงสู่พื้นดิน ลีกลงไปถึงพระชนม์ (แข็ง) ในทันที

ผ่านพระฤๅษีเห็นดังนั้นแล้ว ยังพากเพียรที่จะกราบทูลเตือนสติแต่พระราชาก็ว่า

“พระราชามีพระองค์ใดทรงทราบความจริงอยู่ แต่เมื่อถูกถามความจริงนั้น กลับแก่งัดคำโกหกเสีย ในแว่นแคว้นของพระราชามีพระองค์นั้น ฝนยอมไม่คดตามฤดูกาล แต่จะตกในเวลาไม่ ใช้ฤดูกาล

ด้วยเหตุนี้ พระองค์โปรดตรัสสั่งจวจาเถิด แล้วพระองค์ก็จะประทับอยู่ในพระราชวังตาม เดิมได้ แต่ถ้าพระองค์ยังทรงกล่าวคำโกหกต่อไปอีก ก็จะต้องถูกแผ่นดินสูบลีกลงไปกว่านี้แน่”

พระเจ้าอุปัชฌาย์ทรงหันไปสบสายตากับโกรกถัมพกพรหมณ์ แล้วหันกลับมาตรัสว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ท่านนั้นยอมเป็นน้องชายแน่แท้ ส่วนโกรกถัมพะยอมเป็นพี่ชาย”

ทันใดที่กล่าวคำโกหกเป็นครั้งที่ ๓ เสร็จ แผ่นดินก็สูบร่างของพระราชามลงไปถึงพระ ชานุ (เช่า) แล้ว กบิลฤๅษีจึงย้าทูลเกทภัยให้ทรงทราบอีกว่า

“พระราชามีพระองค์ใดทรงทราบความจริงอยู่ แต่กลับตรัสตอบด้วยคำเท็จ พระชีวหา (ลิ้น) ของพระราชามีพระองค์นั้น จะแตกออกเป็นแฉกเหมือนลิ้นงู ขอพระองค์อย่าได้ตรัสโกหก ต่อไปอีกเลย”

“ช่างเจรจาจริงหนอพระคุณเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ท่านยังคงเป็นน้องชาย โกรกลัมพะกะ เป็นพี่ชาย”

ครั้งที่ ๔ ของการโกหก แผ่นดินได้สูบพระราชาลีกลงไปถึงบันพระองค์ (บันเอว) แล้ว แม้เหตุการณ์ถึงขนาดนี้ กปิลฤาษียังคงพยายามแก้จัดมิฉาทิจฐิของพระราชาวา

“ผลกรรมแห่งการกล่าวมุสา นั้น หากพระราชาพระองค์ใดทรงกล่าวเท็จ ทั้ๆที่ทรงรู้ยู่ พระชีวหา (ลีน) ของพระราชาพระองค์นั้น ย่อมไร้ความน่าเชื่อถือจะขาดหายไป ไม่มีลีนเหมือนกับปลา ฉะนั้นพระองค์อย่าได้ทรงมุสาเถิด”

“เรายังจะยืนยันว่า ท่านนั้นเป็นน้องชาย แต่โกรกลัมพะกะเป็นพี่ชายของท่าน”

การมุสาเป็นครั้งที่ ๕ แผ่นดินก็อ่อนยวบลง ทำให้พระราชาจมลีกลงไปถึงพระนาภี (ท้อง) แล้ว

“พระราชาพระองค์ใด ครัสคำโกหกทั้ที่รู้ยู่ พระราชาพระองค์นั้นจะมีแต่พระริดาเท่านั้น ที่มาเกิด จะไม่มีพระราชโอรสมาเกิดในราชสกุลเลย ขอให้พระองค์ทรงทราบนี้ไว้”

“ท่านจะข่มขู่เราอย่างไรก็แล้วแต่ ท่านก็ยังคงเป็นน้องชาย โกรกลัมพะกะยังคงเป็นพี่ชายของท่านนั่นเอง”

คราวนี้โกหกครั้งที่ ๖ แผ่นดินสูบร่างของพระราชา ดิ่งตกลงไปถึงพระถัน (หน้าอก) เลยทีเดียว แม้พระองค์จะพยายามดิ้นรนปีนป่าย แต่ก็ไม่อาจหลุดขึ้นมาได้ พระฤาษีจึงกล่าวช่วยเหลือว่า

“ขอให้พระองค์โปรดครัสคำสัตย์เถิด แล้วจะพ้นภัยทั้ปวง เพราะพระราชาพระองค์ใด กล่าวมุสายุ่ก พระราชาพระองค์นั้นจะไร้พระราชโอรส หรือถ้ามีอยู่ก่อนแล้ว พระราชโอรส ทั้หมดจะต้องพากันหลีกหนีไปทั้อันหมดลีน”

แม้โดนแผ่นดินสูบถึงขนาดนี้แล้ว พระเจ้าอุปริจราชามีได้ทรงเชื่อถือถ้อยคำของพระฤาษีเลย กลับเชื่อฟังคนพาลอย่างโกรกลัมพะพรหมณ์ ได้ยืนยันคำโกหกอีกเป็นครั้งที่ ๗

“ท่านนั้นแหละเป็นน้อง โกรกลัมพะกะเป็นพี่”

สิ้นสุดคำโกหกครั้งนี้ แผ่นดินได้แตกแยกออกเป็นช่องลึก มีเปลวไฟร้อนแรงจากอเวจินรกลุกโพล่งขึ้น เผาไหม้ทั้วร่างของพระราชา ทรงแผดเสียงโหยหวนทุนทุราย ร่วงหล่นหายไป ในหลุมเพลิงนรกนั่นเอง

มหาชนทั้งหมด ณ ที่นั้น ต่างพากันตกใจกลัว ร้องขึ้นด้วยเสียงแตกตื่นว่า

“พระเจ้าอุปริจราชกล่าวโกหก พุดจาโล่ร้ายพระฤๅษี ได้ตักสู่อเวจีถูกไฟนรกเผาเผาไปแล้ว”

แม้พระโอรสทั้ง ๕ องค์ของพระเจ้าอุปริจราช ที่ได้ทรงอยู่ในที่นั้นด้วย ก็ล้วนหวาดหวั่นพระทัย พากันหมอบกราบไปที่กบิลฤๅษี แล้วทรงกล่าวโดยพร้อมเพรียงกันว่า

“ขอให้พระคุณเจ้า จงเป็นที่พึ่งของพวกข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด”

พระฤๅษีเห็นอาการของพวกพระโอรสแล้ว ก็ให้เกิด เมตตาสงสาร จึงปลอบโยนไปว่า

“พระชนกของพระองค์ทำลายกรรมให้พินาศ ด้วยการกล่าวถ้อยคำโกหก ใส่ร้ายเราผู้เป็นฤๅษีประพฤติธรรม จึงต้องตกล้านรกอเวจี เพราะกรรมะนั้นหากผู้ใดทำลาย ผู้นั้นย่อมจะถูกทำลายเอง ส่วนพวกพระองค์ทั้งหมดก็ไม่อาจที่จะอยู่ในที่นี้ต่อไปได้ จะต้องพากันแยกย้ายสู่แผ่นดินใหม่เถิด”

แล้วทูลเรียกพระโอรสองค์ใหญ่เข้ามาบอกว่า

“ขอให้พระองค์จงออกทางประตูด้านทิศปรจาจีน (ทิศตะวันออกเฉียงใต้) เสด็จตรงไปนั้นแหละ จนกระทั่งได้พบช้างแก้วตัวประเสริฐ มีสีเผือกล้วนทั้งตัว พระองค์จงสร้างพระนครของพระองค์อยู่ ณ ที่นั้น พระนครนั้นจะมีชื่อว่า หัตถิปุระ”

จากนั้นก็ให้พระโอรสองค์ที่ ๒ เข้ามา แล้วทูลว่า

“พระองค์จงออกไปทางประตูด้านทิศทักษิณ (ทิศใต้) เมื่อเสด็จไปจนได้พบม้าแก้วมงคล มีสีขาวท้วม พระองค์จงสร้างพระนครอยู่ที่ตรงนั้น ซึ่งพระนครนั้นจะได้ชื่อว่า อัสนปุระ”

เมื่อถึงคราวที่พระโอรสองค์ที่ ๓ เข้ามาแล้ว

โห!!!
ครั้นนี้สบเลย...

“พระองค์จึงเสด็จทางประตูด้านทิศปัจฉิม (ทิศตะวันตก) เสด็จไปจนกว่าจะได้พบกับ พญาราชสีห์ พระองค์จึงสร้างพระนครขึ้นที่ตรงนั้น แล้วพระนครจะมีชื่อว่า สีหปุระ”

ลำดับต่อไปก็เป็นพระโอรสองค์ที่ ๔ เข้ามาหา

“พระองค์จึงเสด็จไปทางประตูด้านทิศอุดร (ทิศเหนือ) แล้วจะได้พบกับจักรับัญชร (หน้าต่างรูปจักร) ที่ทำด้วยแก้วล้วน พระองค์ทรงสร้างพระนครไว้ที่นั่นให้ชื่อว่า อุตตรบัญชร”

ส่วนพระโอรสองค์ที่ ๕ กบิลฤๅษีทูลว่า

“แม้พระองค์ก็มีอาจจะอยู่ในที่นี่ได้ จึงสร้างพระสถูปใหญ่ไว้ในพระนครนี้ แล้วเสด็จออกไปทางทิศพายัพ (ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ) เสด็จไปจนได้พบภูเขาสองลูกโอบนยอดเข้าหากัน มี กระแสลมพัดผ่านเสียงดังว่า ทัทธะ ตรงนั้นพระองค์จึงสร้างพระนครของพระองค์เองเถิด พระนครนั้นจะมีชื่อว่า ทัทธปุระ”

พระราชโอรสทั้ง ๕ พระองค์ ทรงเชื่อฟังกบิลฤๅษี ได้ไปสร้างพระนครใหม่อยู่ในที่นั้นๆ แล้วยึดมั่นคำสัตย์ ปกครองประชาชนโดยธรรมสืบต่อไปอย่างผาสุก

พระพุทธรูปทรงนำชาดกนี้มาแสดงจบแล้ว ก็ตรัสว่า

“พระเจ้าอุปริจรรราชผู้ซึ่งลำเอียงเพราะรักแกไกรกลัมพกพราหมณ์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ เทวทัตในบัดนี้ ส่วนกบิลฤๅษีได้มาเป็นเรตถาคตนี้อเอง”

แล้วทรงเตือนภิกษุทั้งหลายว่า

“บัณฑิตทั้งหลายไม่สรรเสริญนันทาคติ (ความลำเอียงเพราะรัก) ใครๆไม่ควรเป็นผู้มีจิต โดนความลำเอียงเพราะรักประทุษร้ายเลย ไม่ควรกล่าวโกหก ควรกล่าวแต่คำสัตย์เท่านั้น”

ถนอมพุทธ

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๖๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๕๓๑

ดินหิน วาดภาพประกอบ*

หนังสือดีจากกลุ่มสตูดิโอต้น

หนังสือ “พุทธกำเนิด”
 เป็นภาพพุทธประวัติแบบเขียนประเพณี
 ของพระพุทธรูปเจ้าองค์สมเด็จพระโคตม
 โดยนำหลักคำสอนมาหา “พระไตรปิฎก”
 เป็นส่วนใหญ่มากทั้งหมดย
 อ่านง่าย ได้สาระ
 เขียนโดย **ณวมพุทธร**
 จัดจำหน่ายโดยสำนักพิมพ์สี่แฉ่ง
 ราคา ๔๐ บาท (เท่าครึ่ง)

ชาติตก คือเรื่องของชาวนาในอดีตชาติ
 ของพระพุทธรูปเจ้า
 ที่ทำของเคยกำเนิดมาแล้วในชาติต่างๆ
 มีทั้งหมดรวม ๕๔๗ เรื่อง
 ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๗
 และเล่มที่ ๒๘
ณวมพุทธร ได้นำมาเขียนเขียนใหม่
 เพื่อให้อ่านได้เข้าใจ
 และเต็มไปด้วยรายละเอียด
 อ่านได้สองเล่มแล้ว
 ราคาเล่มละ ๕๐ บาท

POST - ITS

๑๓๑๓๑

Nations are born out of travail and suffering.

ประชาชาติอุบัติขึ้นเพราะความเจ็บปวดและทุกข์ยาก

มหาดมร ถานธี

กรรณ - เรืองอุไร กุศลลาภิช แผล

ธรรมะสำราญ
พ.กวีโรจน์

พระเข้าข้างใคร ?

พระเข้าข้างใคร ?

ในการประชุมของกลุ่มพันธมิตรฯ มีนักบวชจากสันติอโศกไปร่วมปักหลักอยู่ในพื้นที่ด้วย นำโดย สมณะโพธิรักษ์ ผู้นำแห่งอโศก เป็นการแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเลือกยืนอยู่ข้างไหน ซึ่งมีทั้งคนที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย และมีคนเป็นอันมากไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าทำไมนักบวชจะต้องแสดงออกในลักษณะ “เลือกข้าง” แทนที่จะวางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทั้งนั้น

แท้จริงแล้วการเลือกข้างที่เหมาะสม เพื่อช่วยกันขับเคลื่อนสังคมไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้น เป็นการแสดงความจริงใจอย่างชัดเจนไม่เอนเอียง คือไม่มีอคติเพราะชอบ เพราะชัง เพราะหลง เพราะกลัว แต่มีใจมุ่งมั่นยืนหยัดอยู่บนพื้นที่แห่งธรรม โดยไม่กังวลว่าจะขาดความเคารพศรัทธาของคนที่ยังเข้าใจไม่ได้ แม้ถึงขั้นต้องเสียคะแนนนิยมทางใจในคนบางกลุ่มที่เคยชื่นชอบ แต่เพื่อผลประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม ก็สมควรต้องยอมเสียส่วนน้อยเหล่านั้น

ข้าพเจ้าขึ้นเทศน์บนเวทีพันธมิตรโดยต่อเนื่อง วันละครึ่งถึงหนึ่งชั่วโมงโดยประมาณ มีการถ่ายทอดสดผ่านโทรทัศน์เอเอสทีวี มีเสียงตอบรับในทางเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอยู่มิใช่น้อย โทรทัศน์ช่อง ๑๑ ได้นำภาพการแสดงธรรมของข้าพเจ้าไปเผยแพร่ และได้สัมภาษณ์พระพยอม กัลยาโณ สรุปความที่ท่านเห็นเป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควร ซึ่งคนส่วนใหญ่ในสังคมก็น่าจะคิดเห็นเป็นไปในทำนองนั้นอยู่แล้ว ข้าพเจ้ามิได้แสดงความคิดเห็นโต้แย้งพระพยอม ซึ่งเป็นเสมือนที่

ชายในทางธรรม เพียงแต่น้อมรับฟังความเห็นของท่านไว้ด้วยความเคารพ โดยสื่อสารกับผู้ร่วมชุมนุมว่า เรื่องเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเป็นเรื่องเล็ก แม้แต่ผ้าเม็ชอยู่บ้านเดียวกันก็ยังมีความเห็นไม่ตรงกันอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็ยังคงอยู่บ้านเดียวกันนั่นเอง

เมื่อครั้งที่มีการชุมนุมต่อต้านการนำเหล่าเข้าตลาดหลักทรัพย์ พระพยอมกับข้าพเจ้าได้ขึ้นเทศน์บนเวทีเดียวกัน ณ ถนนพระรามหก นั่นเป็นเรื่องของการต่อต้านอบายมุข ซึ่งเราเลือกข้างเดียวกันอย่างชัดเจน แต่คราวนี้เป็นการต่อต้านรัฐบาลหลังประชาชน ความคิดเห็นของพระพยอมกับข้าพเจ้ายืนอยู่คนละข้าง ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องแสดงออกแตกต่างกัน แต่ไม่มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ยังพร้อมจะทำงานร่วมกันในสถานการณ์ที่จำต้องอาศัยการรวมพลังเป็นหนึ่งเดียวเกี่ยวข้อง

ด้วยคำสอนของพระพุทธเจ้ามีอยู่ว่า “พึงละอัตถิมานะ ด้วยอนิจจัตถุญญา” คือ ละความยึดมั่นถือมั่นในตัวตน ด้วยการพิจารณาความไม่เที่ยงเป็นอารมณ์ แม้กระทั่งความไม่เที่ยงในทิวทัศน์ของตนและผู้อื่น ความคิดเห็นของคนเราแตกต่างกันได้ และเปลี่ยนแปลงได้ แต่จะต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่ความคิดเห็นที่ถูกต้องตรงทางแห่งธรรมของพระพุทธเจ้า มิใช่เป็นความคิดเห็นของตนเป็นที่ตั้งอยู่เพียงเท่านั้น

บุญบารมี

พ.กิ่งโพธิ์

พระสุบินนิมิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล ที่นำไปสู่ ขุททขยภากรณ์ มีถึง ๑๖ ประการ

ดังนี้... “โคสุภาราชทั้งหลาย ๑

ต้นไม้ทั้งหลาย ๑ แมงโคทั้งหลาย ๑

โคทั้งหลาย ๑ ม้า ๑ ถาดของ ๑

สุนัขจิ้งจอก ๑ หมอน้ำ ๑ สระโบกขรณี ๑

ข้าวไม่สุก ๑ แก่นเจ้แทน ๑ น้ำเต้าจม ๑

ศีลาลอย ๑ เขียวดงขอกงู ๑ หงส์ของลี้มกา ๑ เสือกถั่วแเพาะ ๑”

พุทธพยากรณ์โดยเนื้อหารายละเอียดนั้น มีการเผยแพร่ออกไป ครั้งนี้จึงนำมากล่าวถึงเพียงหัวข้อ เพื่อนำไปสู่ความทรงจำตามข้อมูลเดิมที่ได้สัมผัสรับทราบกันอยู่แล้ว อาทิเช่น มีพุทธพยากรณ์ว่าจะเกิดฝนแล้ง ฤดูกาลแปรปรวน นั่นก็เป็นความจริงชัดเจนในยุคสมัยนี้ ซึ่งมีเพียงสองฤดูคือ ฤดูน้ำแล้งกับ ฤดูน้ำล้น ช้ำยังมีพายุพัดกระหน่ำทำลายอย่างใหญ่หลวงอีกด้วย แม้กระทั่งนายกฯยังยอมรับข้อมูลว่าภายในไม่กี่ปีนี้ น้ำจะท่วมกรุงเทพฯ อันมีเหตุมาจากน้ำทะเลหนุนมิใช่เกิดจากอุทกภัยโดยตรง

มีพุทธพยากรณ์ว่าหญิงจะเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์เร็วขึ้น คนจะมักมากในกามโดยไม่รู้จักรอเวลา หลังจากหย่าร้างไม่นานนักก็จะมีคู่มีลูกกันแล้ว ในพระไตรปิฎกถึงกับบอกว่า ในกาลวิบัติ หญิงอายุเพียง ๕ ปี ก็มีประจำเดือน ในยุคนั้นอายุขัยของคนจะเหลือเพียงสิบปีเท่านั้น เห็นได้ว่าเด็กหญิงวัยสิบขวบต้นๆในยุคนี้ก็เริ่มเสียตัวกันมากแล้ว ถ้าหญิงเสียตัวในอายุน้อยลงมากเท่าใด กาลวิบัติก็จะเกิดขึ้นมากเท่านั้น เช่นเดียวกับต้นไม้ให้ผลโดยที่ยังมีต้นตอแต่เพียงเถาเดียว

แม่โคตีมนมลูกโค เป็นเรื่องวิปริตผิดผัน บุพการีบุคคลต้องอ่อนง้อขอความรักความเหลียวแลจากลูกเต้าเหล่าหลานผู้ควรจะเป็นกตัญญูกตเวทีบุคคล ดังกรณีนักพากย์ชื่อดัง ให้เงินลูกสาวห้าถึงหกล้านบาท ครั้นถึงคราวต้องใช้เงินรักษาร่างกายตน ขอเงินจากลูกสาวเพียงห้าหมื่นบาท ลูกสาวไม่ยอมให้ จึงใช้ปืนยิงลูกสาว และยิงตนเองตายตามไปด้วยอย่างน่าสยดสยอง เป็นเรื่องจริงแล้ว

พุทธทำนายเรื่องธาตุทองก็น่าพิจารณา ว่ากันว่าธาตุทองเป็นของมีค่า แต่คนไม่ฉลาดกลับใช้ธาตุทองโดยไม่เห็นคุณค่า กล่าวคือ เอาธาตุทองไปรองให้หมาเหี่ยวรด เปรียบได้กับชาวพุทธใช้พุทธศาสนาไปสะแสวงหาลาภสักการะ และเป็นการสะสมกิเลสตัณหาตามโลกีย์วิสัยมากกว่าที่จะใช้เพื่อเป็นแนวทางเข้าถึงพุทธธรรม คือ พระนิพพาน

พุทธทำนายที่ขึ้นชื่อลือชามากก็คือ “กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย น้ำเต้าน้อย จะลอยจม” เข้าทำนองว่า “ผู้ดีเดินตรอก ชี้ออกเดินถนน” คนชั่วจะมีอำนาจ มีหน้ามีตา เป็นที่ยอมรับในสังคม คนดีจะต่ำต้อยด้อยค่า ไม่ค่อยมีใครให้ความเคารพนับถือ ด้วยไม่มีเงินและอำนาจเป็นแรงดึงดูดคนทั่วไป ด้วยค่านิยมของคนส่วนมากมองเห็นคุณค่าของ “ความมี” มากกว่า “ความดี” โดยพูดอย่างหน้าตาเฉยว่า “ความดีกินไม่ได้” คนในโลกจึงมุ่งไปสู่ความมีกันอย่างเมามัน แม้จะทำให้เกิดการแก่งแย่งยึดเยียดเบียดเบียน ตามกระแสแห่งทุนนิยมสามัญก็ไม่นำพา

พระสุบินนิมิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล ๑๖ ข้อ นำไปสู่การเสด็จเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อขอคำอธิบายทำนายฝัน และพระพุทธองค์ก็ตรัสบอกให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของสมัยนั้น ซึ่งก็อาจจะเป็นปัจจุบันของสมัยนี้ เพราะสิ่งที่เป็นความไม่ตีไม่งามต่างๆหลายประการในปัจจุบัน ล้วนตรงตามพุทธทำนายอย่างชัดเจน ทั้งนี้ได้หมายความว่า พระพุทธเจ้าทรงเป็นโหราจารย์ หรือเชี่ยวชาญโหราศาสตร์ โดยจริงแล้วพระพุทธองค์ไม่ทรงนับสนุนเรื่องหมอดูแต่ประการใด ทรงกล่าวไว้ว่าเป็นเดรัจฉานวิชา แต่สำหรับการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าของพระพุทธเจ้านั้น เป็นไปได้ด้วย “อนาคตังสญาณ” คือ ญาณหยั่งรู้อนาคต เช่นเดียวกับพระพุทธองค์มี “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” คือ ญาณหยั่งรู้อดีต นั่นเอง เรื่องนี้เป็นลักษณะพิเศษของพระพุทธเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่นมีควรบังอาจ

รู้จักชีวิต ใกล้ชิดความตาย

แนวทางการมองอย่างลึกซึ้ง : ไ้การเกิด ไ้การตาย

No coming, no going

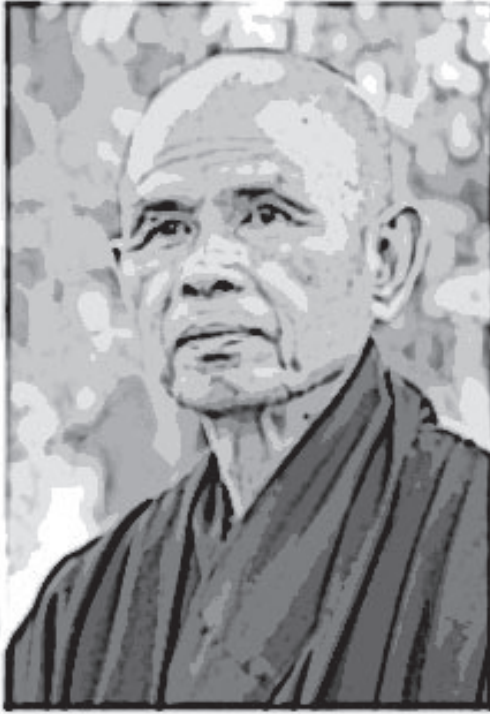
No after, no before

I hold you close to me

I release you to be so free

Because I am in you and you are in me

Because I am in you and you are in me

บทเพลงแห่งการภาวนา เมฆหนึ่งของบุฟเฟ้ทางธรรมที่ พระอาจารย์ ดิษ นัท ฮันท์ และภิกษุ และภิกษุณีจากหมู่บ้านพลัม มักนำมาใช้ประกอบกิจกรรมภาวนา นอกจากความเปลือกเปลีนและเบื่กบานกับการขับขานบทเพลงแล้ว สิ่งที่สุดแต่รอกอยู่เสมอในบทเพลงคือ เนื้อหาที่กวีนาม ดิษ นัท ฮันท์ ต้องการถ่ายทอดเพื่อสื่อความหมายถึงผู้คนที่ได้ขับขานหรือได้ยิน ได้ฟังบทเพลงที่ไพเราะ งดงาม เช่นเดียวกับบทเพลงที่มีชื่อว่า “No coming, No going” นำเสนอเรื่องราวของความตาย เพื่อพลิกมุมมองความเชื่อและความเห็นเกี่ยวกับความตายที่ว่า ความตายเป็นสิ่งที่ลึกลับ ไกลตัว น่ากลัว ไม่น่าเอ่ยถึง ไม่อยากสัมผัสหรือแม้จะเฉียดไปใกล้ๆ กลายเป็นว่าความตายนั้นอยู่ใกล้ชิดเราเพียงแค่มหายใจเข้าออก ชีวิตกับความตายนั้นมิได้แยกขาดจากกัน หากแต่อยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ ที่สืบเนื่องเป็นกระแสเดียวกัน

เมื่อเรามองลึกซึ้งในสรรพสิ่ง จะพบว่าไม่มีการเกิด หรือการดับ แต่เป็นการสืบเนื่อง ดังเช่นก้อนเมฆ เมื่่อมองอย่างลึกซึ้ง เราอาจถามว่า ก้อนเมฆมาจากไหน และจะไปไหนเมื่อตายแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างเราและก้อนเมฆคืออะไร ท่านดิษ นัท ฮันท์ เชิญชวนนักปฏิบัติทางธรรมทั้งหลายทำสมาธิร่วมกันในหัวข้อ “ก้อนเมฆ”

“ก้อนเมฆไม่ใช่มาจากไม่มีอะไรก่อนจะ

ปรากฏบนท้องฟ้า ก่อนเมฆเคยเป็นน้ำในทะเลสาบ น้ำในลำธาร ความร้อนในอากาศ ผ่น หิมะ ก้อนน้ำแข็ง เพราะฉะนั้นช่วงขณะของการเกิด ก่อนเมฆคือช่วงขณะของการสืบเนื่องของก้อนเมฆ และเมื่อก้อนเมฆกลายเป็นฝน นั่นคือช่วงขณะของการสืบเนื่อง ตอนนี้ก้อนเมฆกลายเป็นน้ำหา ในแก้ว เมฆไม่ได้ตายไปไหนเลย กลายเป็นน้ำชาของฉัน และน้ำชากำลังจะกลายเป็นบทบรรยายธรรม”

การเดินทางของก้อนเมฆ คือแบบฝึกหัดที่ น่าติดตาม เช่นเดียวกับตัวเราเอง ก่อนที่เราจะเกิด เราอยู่ในครรภ์ของมารดามาก่อน เราอาจบอก ว่าเราเกิดเมื่อปฏิสนธิ แท้จริงแล้วเรายู่มาก่อน นั้นหรือเปล่า ถ้ามองให้ลึกซึ้ง เราดำรงอยู่ก่อนหน้านั้นครึ่งหนึ่งอยู่ในพ่อ ครึ่งหนึ่งอยู่ในแม่ ฉะนั้นในขณะที่เราเกิด คือ ช่วงขณะแห่งการสืบเนื่อง

ความคิดว่ามีการเกิด การตาย เป็นความจริงจากการสมมุติความจริงขึ้น แต่หากเรามองอย่างลึกซึ้ง เราจะเห็นความจริงสูงสุด คือ ธรรมชาติของการไร้การเกิดและการตาย

“ถ้าเธอมีใครที่รักและใกล้ชิด ไม่ได้อยู่กับเธออีกแล้ว เธอคิดว่าเขาตาย และสูญเสียเขาไป ความจริงเธอสามารถสัมผัสเขาในรูปแบบอื่นๆ ก้อนเมฆที่เคยลอยอยู่บนฟ้าได้กลายเป็นฝนแล้ว เราไม่สามารถมองเห็นก้อนเมฆบนฟ้าอีกแล้ว เธออาจร้องไห้ ...เมฆที่รักเธอหายไปไหนฉันไม่

เห็นเธออีกแล้ว เมฆตอบว่า เดียวนี้ฉันได้ปรากฏ ในรูปแบบใหม่ที่เป็นฝน เธอไม่จำเป็นต้อง ร้องไห้อีก เช่นเดียวกัน คนที่เธอรัก ไม่ได้ตายไปไหน ถ้าเธอมองอย่างลึกซึ้ง และสัมผัสได้ถึง ธรรมชาติ การไร้การเกิด ไร้การตาย เธอจะไม่กลัว และไม่กังวลอีกต่อไป”

ในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส ฉันแหงนหน้าขึ้นมอง ฟ้า

เห็นก้อนเมฆขาวลอยนิ่ง บางก้อนเคลื่อน ช้าๆ ตามแรงลม

นาที่ที่ฉันได้สัมผัสกับท้องเมฆบนท้องฟ้า ฉันพบว่าความซุนซ่องหมองใจ ความกังวล และความกลัว ค่อยๆคลี่คลาย

กลายเป็นความเข้าใจที่ว่าแท้จริงแล้ว

การดำรงอยู่นั้นไม่มีอยู่จริง

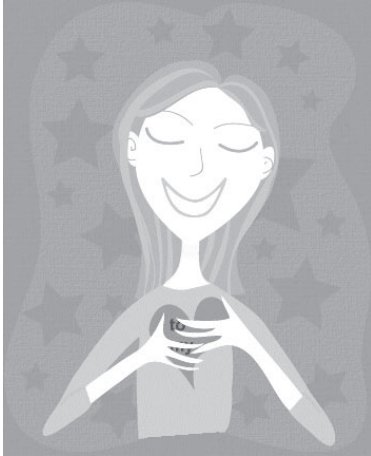
เราเองเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา ทุกอย่างเป็น “เช่นนั้นเอง”

และนี่เองคงเป็นสิ่งที่พระอาจารย์ทางธรรม ต้องการถ่ายทอด พร้อมนำพานักปฏิบัติเดินไปสู่ หนทางแห่งเรียนรู้ธรรมชาติของ “ไร้การเกิด ไร้ การตาย” เพื่อความเข้าใจในสาระแห่งชีวิต ทั้งเรื่อง ชีวิต และความตาย

จดหมายข่าวชุมชนคนรักสุขภาพ ฉบับ สร้างสุข ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐

บันทึกหน้ากลาง

ความประทับใจ

* เหนื่อยนัก อยากพักกายลึกลับ
มีใครเข้าใจฉันบ้าง ฉันทำงานนี้ใคร
ทำเพื่ออะไรทำไม เพื่ออะไรเพราะหาหัวใจ
ช่วยคน โน้ช่วยคนได้ ไม้ต่อเป็นจากคนายๆ

** อีกรานหนึ่งนั้น มันช่างเหนื่อยนักมาก
คืองานนี้จัดการโน้คน จักรพันธ์วิสุทธาน

๑๗๗

นี่เป็นข้อความและบทเพลง ที่ดิฉันแต่งถวายพ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) ในรายการ “**เกาะลึก ฝึกธรรม**” ชุดที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑

ดิฉันแต่งเพลงนี้ขึ้นมาเพราะเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตดิฉันจากการได้ทำธรรมะของพ่อท่าน เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๑ คือประมาณ ๓ เดือนที่แล้ว พ่อท่านสอนธรรม “**อโศก**” ๗ วันแล้วรอ โอ ! “**สังขธรรม**” จึงอยากศึกษาและอยากรู้จัก “**สันติอโศก**” ในมากฉัน ก็เลยไปหาซื้อหนังสือเก่าๆ ตำราเก่าๆ ๒๕๒๘-ปัจจุบัน จึงได้ประจักษ์ความเป็นจริงของพ่อท่าน ที่ท่านสอนอโศกกับกระหลักถึ้นการสังขมอย่างหนัก แล้วยังสอนทำงานศาสนาและชุมชนไปพร้อมๆ กัน อ่านแล้วก็ได้แต่คิดแต่ใจฉันในใจว่า “ท่านเข้าไปได้อย่างไร” ประกอบกับได้ติดสอยห้อยตามพ่อท่านมาเป็นระยะ จึงเห็นว่าท่าน “**เนนื่อย**” แต่ไม่เคยแสดงอาการในใจใครสักใจอย่างนั้นเลย ดิฉันจึงแต่งเพลงนี้ขึ้น เพื่อเป็นพรโอใจให้พ่อท่านที่สอนอโศกทำงานเพื่อเราต่อไป ถ้าสักเกตจากเนื้อเพลงจะเห็นว่าท่านเล่าว่ามีเด็กรวมมา “**๗๗**” หมายถึงความว่าเพลงนี้สอนมีต่อเนนื่อยน่น : ดิฉันพอทำด้วยทำนองเพลงนี้

*** หากในวันนี้ ไม่มีพ่อท่านก็อนนุ
สังขมจะรู้เส้นทางบุญนิรมิตได้อย่างไร
ด้วยเมตตาธรรมก้าวนำเบิกฟ้าตะวันออก
พวกเราจึงรู้จักการให้ ด้วยใจที่นอบน้อม

เจริญธรรม สำนึกดี

แก้วฟ้า

ถ้อยคำสีริมงคล
สุวลี

คนป่วย ประจำบ้าน

ภาพประกอบ : นริศ ชีวจันทร์ทรงกูร

โลกาภิวัดน์มักจะมีโลกาวิชาเป็นภาพทับซ้อน ดูเหมือนมนุษย์ยิ่งฉลาด แต่กลับยิ่งโง่
เป็นทวีคูณ ปัญหาชีวิตอดดิ้นมาราวกับเห็ดหน้าฝน สติปัญญามนุษย์ปุถุชน เริ่มเข้าสู่ทางตัน
ชีวิตคืออะไรเอ๋ย ?

ภัรตที่มาก่อกันที่ ๔ แยก โดยที่ไม่มีไฟจราจรกำกับ นั่นแหละชีวิต !

ยิ่งติด ยิ่งเครียด ยิ่งบีบแตร ยิ่งหนวกหู

ไม่มีวีรบุรุษมาแก้ไข มีแต่ความประจักษ์แจ้งในชีวิต ที่จะผ่าทางตัน เพราะเรามอง
“คนอื่น” เป็นคนปกติ ความคาดหวังจึงค่อนข้างสูง ความทุกข์ ความเจ็บช้า ความเครียด จึง
ทะยอยโผล่ขึ้นในปอน้ำของชีวิต

เปลี่ยนมุมมองใหม่ เปลี่ยนวิธีคิดเสียใหม่

น้ำในแก้วที่มีอยู่ครึ่งเดียว เป็นกำไรที่มีอยู่หรือขาดทุน จนเหลืออยู่เท่านั้น ?

พื้นที่ว่างเปล่า จะมองว่าสะอาดดีหนอ หรือสกปรกหายไปไหน ใครเอาไป ?

มองเป็นเรื่องหรือมองไม่เป็นเรื่อง คำตอบอยู่ที่เรา

โลกนี้ไม่ใช่ฟ้าลิขิต แต่เหนือฟ้า ยังมีเราที่ลิขิต !

“คนป่วยประจำบ้าน” เป็นอนุสติเตือนตน เตือนจิต

คนธรรมดาๆอย่าคิดว่าธรรมดา แต่เป็นคนป่วยก็เป็นเรื่องจริง

“คนป่วยประจำบ้าน” จะเป็นคาถาเตือนใจ อย่ามองคนด้วยมาตรฐานเดียว

“โปรดเอื้อเพื่อ เด็ก-สตรี-คนชรา” ป้ายประกาศบนรถเมล์ชี้ทางให้เราได้ระมัดระวัง ได้
มีน้ำใจ แก่บ่ुकลบางกลุ่ม

มิใช่ปล่อยให้ย็น โดยเราไม่รู้ร้อน รู้หนาว

“คนป่วยประจำบ้าน” ก็คือคนที่สร้างปัญหา

“คนป่วยประจำบ้าน” ก็คือคนที่มีภาวะอ่อนแอมากกว่าคนอื่น

คือคนที่ควรใส่ใจดูแลมากเป็นพิเศษ และควรพุดจาระมัดระวัง

“คนป่วยประจำบ้าน” อาจหมายถึงป่วยกาย
“คนป่วยประจำบ้าน” อาจหมายถึงป่วยใจ
เขากำลังสับสน
เขากำลังจมอยู่ในภวังค์ทุกข์
เขากำลังแก่ชรา
เขากำลังมีโอกาสเสียคน
“คนป่วยประจำบ้าน” ทำให้ต้องตื่นตัว ขวนขวายในการดูแล
เพิ่มความอดทน
เพิ่มความมีน้ำใจ
เพิ่มการอภัยให้มากขึ้น
เป็น “แขกพิเศษ” ของบ้านน้อยหลังนี้
เบื่อไม่ได้ เบื่อไม่ลง เพราะหากเขาเป็นอะไร ก็เรานี้แหละที่จะโศกเศร้า
เขาเป็น “คนป่วยประจำบ้าน” หากช่วยอะไรไม่ได้ ก็ขออย่าซ้ำเติมในชะตากรรม
คนป่วยต้องการยา ต้องการมือที่อ่อนโยนโอบอุ้ม
“อย่าใจร้อน” เพราะคนป่วยบางคนอาจหายช้า อาจรักษายาก อาจรักษาไม่ได้
แต่เมื่อยอมรับความจริง เราก็จะทำใจได้
เรื่องของ “นรก” บางทีก็มีไคร้ผลึก แต่ตัวเองต่างหากที่ตั้งใจเดินลงไป ด้วยความรู้
เท่าไม่ถึงการณ์
คิดใหม่ เพื่อชีวิตที่ผ่อนคลาย
แก้ไขใครไม่ได้ แก้ที่ตัวเรานี้แหละ เดียวก็ดีเอง !

จัดสรรเวลาชีวิต

กลอยใจ เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว เธอจึงเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ ปัจจุบันอายุ ๒๘ ปี ยังโสด ทำงานในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง หลังเรียนจบปริญญาตรีเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศ เธอมีนิสัยอ่อนโยน โอบอ้อมอารีต่อทุกคน เป็นที่รักของเพื่อนๆ ตั้งแต่สมัยเรียนจนถึงที่ทำงาน ในฐานะหัวหน้าที่วางตัวเสมอต้นเสมอปลายกับลูกน้อง ให้ความสนใจและพร้อมช่วยเหลือพวกเขาทุกปัญหา หน้าที่การงานจึงเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

อยู่ที่บ้าน เธอก็ยังมีหน้าที่ช่วยแบ่งเบาภาระของคุณพ่อคุณแม่ ทั้งก่อนไปทำงานและหลังจากกลับมาบ้าน

เหมือนเมื่อสมัยเด็ก เพียงแต่ช่วยงานบ้านเพิ่มขึ้น หนักขึ้น

วันหยุดบางวัน เพื่อนๆ ก็ชวนกันสังสรรค์ ซื้อปิ้งข้าวของเครื่องใช้ ดูโน่นนี่ กินอาหารร่วมกัน พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปัญหาการบ้านการเมือง เป็นช่วงเวลาของความสุขและเสียวหัวเราะ วันหยุดพักผ่อนอยู่กับบ้าน ก็แบ่งเวลาอ่านหนังสือธรรมะและนิตยสารต่างๆ ที่มีความรู้ให้

ตักดวงมากมาย บางครั้งก็เข้า
วัดฟังธรรม หรือถ้ามีวันหยุด
หลายวันก็ขออนุญาตคุณพ่อ
คุณแม่ไปค้างวัด ถือศีล
ปฏิบัติธรรมด้วย ที่สำคัญที่สุด
เธอจัดสรรเวลาดูแลสุขภาพด้วย
การออกกำลังกายสม่ำเสมอ

จากหนูกลอยใจเด็กดี
ของคุณพ่อคุณแม่ จนโตเป็นผู้ใหญ่
เป็นเสาหลักที่แข็งแรง
อบอุ่นในบ้าน เป็น
หัวหน้างานที่ลูกน้องฟังได้
เป็นที่รักของเพื่อนๆ เป็น
กลอยใจที่มีความสุขกับเส้นทาง
ชีวิตที่เธอแบ่งปันจัดสรร
อย่างลงตัว

กรรมในปัจจุบันและ
อนาคตของเธอมาจากกรรม
ในอดีต ซึ่งบ่มเพาะมาจากการ
เลี้ยงดูของพ่อแม่ในวัยเด็ก
แม่ใครจะว่า...“เอาไว้
เลี้ยงลูกยังไง ลูกยังเล็ก ก็ใช้
งานโน่นนี่แล้ว...”

แม่ใครจะว่า...“อย่าใช้
งานลูกน่ะเลย เรียนก็หนักแล้ว

“

ชีวิตที่เสียสมดุล

โต่งไปด้านใด

ด้านหนึ่งนั้น

ล้วนนำไปสู่ต้นเหตุ

แห่งความวุ่นวาย

ลับสัน

ทั้งต่อตนเอง

และครอบครัว

”

ยังต้องตื่นมาแต่เช้ามากกว่า
บ้านลูบ้านอีก...”

แม่ใครจะว่า...“ดูซิ ลูก
เรียนเก่งสอบได้ที่ ๑ ทุกปี
ไม่เห็นชื่นชมหรือให้รางวัล
แถมยังพูดอีกว่า สอบได้เลข
ตัวอื่นบ้างก็ได้นะ แม่ไม่ว่า
หรอก แปลกคนจัง...”

แม่ใครจะว่าอะไรอีก
มากมายก็ตาม การเลี้ยงดู
กลอยใจก็เป็นแบบฉบับของ
คุณพ่อคุณแม่เธออย่างชัดเจน
กลอยใจได้อ่านหนังสือนอก
เวลา ที่คุณแม่พ่อกุณแม่หาซื้อ
มาไว้ให้มากมาย เช่น
ประวัติบุคคลสำคัญของโลก
และเรื่องสั้นต่างๆที่ล้วนสนุก
มีสาระ ให้ขบคิด เธอถูกปลูก
ฝังจริยธรรม ศีลธรรม ความ
มานะ อุตสาหะ บากบั่นให้
เป็นคนดีมีความใฝ่ฝันที่งดงาม
มีจินตนาการที่กว้างไกล

การถูกใช้ให้ทำงานตั้ง
แต่เล็ก ทำให้รู้จักหน้าที่รับ
ผิดชอบ ฝึกความเสียสละ
ความมีน้ำใจและได้รู้ถึงการ
ตอบแทนพระคุณพ่อแม่

ความที่เป็นเด็กที่เรียน
เก่งอยู่แล้ว พ่อแม่จึงไม่ส่งเสริม
แต่กลับพร่ำสอนไม่ให้
ลูกหลงความเก่ง อย่าเอาแต่
เรียนเพื่อเอาที่ ๑ ด้วย
เปอร์เซ็นต์สูงๆ จนเลยเพื่อนๆ

ไปไกลมาก อาจทำให้ลูกโดดเดี่ยว ควรแบ่งเวลาให้เพื่อนๆ ดิวเขา จูงดึงพวกเขาให้ขึ้นมาทัดเทียมกัน เพราะมันมีความจริงอยู่ว่า เมื่อไรเราให้เวลากับเรื่องใดมากที่สุด เรื่องนั้นก็ย่อมทำได้ดีที่สุดในธรรมดา พ่อแม่ไม่ต้องการให้กลอยใจเป็นเช่นนั้น เพราะรู้ว่าคนที่จะมีความสุขได้นั้นต้องจัดสมดุลในชีวิตเป็น

ชีวิตที่เสียสมดุล โด่งไปด้านใดด้านหนึ่งนั้น ล้วนนำไปสู่ต้นเหตุแห่งความวุ่นวายสับสน ทั้งต่อตนเองและครอบครัว เช่น คนที่มุ่งแต่เรื่องเรียน เรื่องความก้าวหน้าในงานด้านเดียว ก็จะละเลยเรื่องอื่นๆ ให้เวลากับครอบครัวน้อยเกินไป ไม่มีเวลาพบปะเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง อาจจนถึงแล้งน้ำใจที่จะช่วยเหลือใครๆ ได้ รวมถึงแทบจะไม่มีเวลาดูแลสุขภาพ แต่แน่นอนเขาจะประสบความสำเร็จด้าน

การงานอย่างสูงทีเดียว ตามด้วยอาจมีความล้มเหลวในด้านอื่นๆ ตัวอย่างคนเหล่านี้จะมีความเครียดสูง เพราะบนคู่แข่งการแข่งขันนั้นมีเป้าหมายอยู่ที่ “เราต้องทำให้ได้ เราต้องชนะ” แต่เราไม่เคยพานพบรสชาติความสงบสุขในชีวิตเลย

วันนี้ที่เราเป็นผู้ใหญ่ ไม่ได้ได้ผ่านวันเวลาถูกหล่อหลอมมาอย่างกลอยใจ เราก็สามารถเรียนรู้ที่จะจัดสรรเวลาชีวิตได้ เพียงแต่หันมาสนใจใส่ใจคนรอบข้าง คนใกล้ตัว เราก็จะเห็นภาพชีวิตที่หลากหลาย ทั้งที่น่าเอาอย่างและไม่น่าเอาอย่าง เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตให้รู้ชัดเจน และนำไปใช้ในวันที่เราเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นครู หรือเป็นอะไรก็ตาม

POST-ITS

“

คงมีเหตุมันแมนในแดนดิน อัมรินทร์เรื่องพิศพิศสงสัย

จึงสอดส่องกฤษฎาเนตรดูเหตุภัย.....

”

กลอนบทนี้เหมาะกับสถานการณ์ขณะนี้
เทวดาร้อนอาสน์ ประชาชนทั่วโลกเดือดร้อน
ทั่วไป ข้าวแพง น้ำมันแพง ดึงเครื่องใช้ไม่สอย
+ อาหารทุกอย่างขึ้นราคา

ขณะเดียวกันเงินเดือนเท่าเดิม แเน
นอนขึ้นให้ ไม่ขึ้น - ราษฎรไม่พอใช้ จะเกิด
ปล้น - จี้ ดิฉิงวิ่งราวมากขึ้น ขนาดน้ำมัน
ราคาเดิม คุยกยังไม่พอขังนักโทษ ช่วยพลโลก
ด้วยเถิด ช่วยลดบันดาลให้ผู้มีอำนาจขึ้นไว้
“จำเป็นขึ้นราคาน้ำมัน” ให้ลดราคาลง

บังเอิญโลกร้อน มุมหนึ่งของโลกเพาะ
ปลูกไม่ได้ดังประสงค์ ผืนดินแห้งแล้ง
ธรรมชาติเปลี่ยนไป คุณภาพชีวิตคนทั้งโลก
ต้องเปลี่ยนตาม ประเทศมีน้ำมันฉวยโอกาส
บางประเทศกินมันเทศแทนข้าว บางประเทศ
ปล้นอาหารปล้นนมให้ลูก

ปี พ.ศ.๒๕๕๕ น้ำท่วมกรุงเทพฯทั้งกรุง
ลานพระบรมรูปทรงม้า หนุ่มสาวนำเรือบดมา
พายเล่นอย่างสนุกสนาน บ้านผู้เขียนอยู่ริม
ถนนพระราม ๖ ปัจจุบันคือโรงพยาบาลราม

ธิบัติ ผึ่งตรงข้ามคือ ร.พัน ๓ สนามหน้า ร.พัน
๓ สมัยก่อนเป็นที่แรกรักษาขวัญ จึงเว้งเว้งยัง
กะลานเท (ช่วงหนึ่งของเจ้าพระยา) น้ำ
เหนือหลากมามากกว่าปีก่อนขึ้นไม่ได้ มิดศีระ
บ้านใดไม่มีเรือ ตัดต้นกล้วยมัดเป็นแพ พาย
เล่นประสาเด็ก

เทพู ทับทอง (ลุงหมวดแห่งไทยรัฐ)
พล.อ.สนั่น เสวตเสริม นายทองดี ปานะนนท์
เจ้าของห้างสหไทยวัฒนา (ยุคนั้นมีชื่อมาก)
อยู่บริเวณนี้ ๒ เดือนเศษ ต้องนั่งเรือจ้างไป
ลงสถานีจิตรลดา เดินตามทางรถไฟสู่ยมราช
ขึ้นรถสองแถวเข้าเมือง

น้ำลดมดกินปลา คติพจน์ผิดกรับ น้ำลด
ของขึ้นราคานี้เสียถูกต้อง

กล้วยเดี่ยวชามละ ๓ สตางค์ เป็นชามละ
๕ สตางค์ เท่ากับข้าวราดแกง

โอเลี้ยง - น้ำแดง - น้ำมะเน็ด ขึ้น
ราคาหมด สมัยนั้นไม่มีโคลา เป๊ปซี่ กรีนสปอต
ถั่วตัด ขนมตูปตูปขึ้นละ “ครึ่งสตางค์”
ขยับเป็น ๑ สตางค์

ท่านผู้อ่านอายุน้อยรู้ไหม สมัยโน้นมี
เครื่องสำอางค์ใช้ (๒ เครื่องเท่ากับ ๑ สตางค์)

มาตราเงินไทย		
๒๕ สตางค์	เท่ากับ	๑ สลึง
๔ สลึง	"	๑ บาท
๔ บาท	"	๑ ตำลึง
๒๐ ตำลึง	"	๑ ชั่ง
๘๐ ชั่ง	"	๑ หาบ

ปี พ.ศ.๒๔๘๗ หรือสองปีต่อมา เงิน
ไทยก็ยังดำรงค่าไม่สูงขึ้นเท่าใดนัก ดังจะเห็น
ได้ว่าหนุ่มรุ่นตะกอก (หล่อ) คนหนึ่งมีเงินติด
กระเป๋า ๑ บาท กล้าหาญพาสาวคูหนึ่ง โรงหนัง
ที่ดูเป็นโรงหนังหรูที่สุดขณะนั้นชื่อ “เฉลิมกรุง”
โรงรองลงมา “เฉลิมบุรี”

“เฉลิมกรุง” จุ ๑,๔๐๐ ที่นั่ง แอร์เย็น
เฉียบจนหนาว โรงภาพยนตร์แห่งเดียวก่อน
ฉายมีแสงค่อนข้างแรงสาดจากหลังหลังจอ สี
ปรากฏจากส่วนล่างขึ้นมาเต็มจอ จากจางๆไป
สู่เจิดจ้า เขียว เหลือง ส้ม แดง น้ำเงิน ม่วง
คู่อิมตาอิมใจ เพลงสรรเสริญพระบารมี
บรรเลงเมื่อภาพยนตร์จบ

ภาพยนตร์ที่ชมชื่อ “เสื่อสมิง” ไม่เปิด
เสียงในฟิล์ม “คณะทิดเขี้ยว” พากย์ให้ฟัง ผู้

ชมชมเพลิน ฟังรู้เรื่องตลอด ไม่ต้องเดาผิด
เดาถูก เงิน ๑ บาทในกระเป๋า ซื้อตั๋วหนังชั้น
ล่าง ๒ ที่ ที่ละ ๒๖ สตางค์ หมดไป ๕๒ สตางค์
เหลืออีก ๔๘ สตางค์ หนังสือกินพาสาวเดิน
ข้ามฟากโรงหนังมากินถ้วยเดียวชวยโรงระบำ
“ดาหรั่ง” ไม่เล่าละครับ ผิดความตั้งใจ
เล่าเรื่องของเงินดีกว่า

ถ้วยเดียวคนละชาม ชามละ ๓ สตางค์
๒ ชามจ่ายไป ๖ สตางค์ เหลือ ๔๒ สตางค์
สมัยโน้นแถมน้ำแข็งเปล่า ปากชวยมีแจ็กขาย
น้ำแข็งใส (น้ำแข็งกรดน้ำหวาน) สั่งมาดูด
กิน ๒ กด จ่ายอีก ๒ สตางค์ เหลือ ๔๐ สตางค์
เห็นหรือยังครับ ค่าของเงิน พ.ศ.๒๔๘๗ มาก
แค่ไหน

เล่าให้ฟังอีกหน่อยครับว่าได้ค่าขนมไป
โรงเรียนวันละเท่าไร

วันละ ๒๐ สตางค์บ้าง ๒๕ สตางค์บ้าง
พ่อแม่รวยก็ได้เป็นอาทิตย์ อาทิตย์ละ ๒ บาท
(ใช้ ๕ วันนะครับ เสาร์-อาทิตย์กินกงสี)

คนหิวเก่งกินจนค่าขนมหมด เพื่อน
มีคุปองปีกใหญ่ ขอมันใบเดียวขึ้นรถรางถึง
บ้านจาก พ.ศ.๒๔๘๕-๘๖-๘๗ ถึง พ.ศ.๒๕๕๑
นับได้ ๖๔ ปี ค่าของเงินเปลี่ยนไปมาก ๑ บาท
ให้ลูกไม่ได้ ๑๐บาทให้ลูก ลูกยังไม่รู้จะซื้อ
อะไรกิน

หมูปีงไม้ละ ๓ บาท ได้ ๒ ไม้ กับ
ข้าวเหนียว ๑ ถุง ๕ บาท รวม ๑๑ บาท ยัง
ขาด ๑ บาท

๑๐ บาท ขึ้นรถเมล์ร้อน รถเมล์แอร์
หมดสิทธิ์ แม่น้ำแข็งเปล่าก็ไม่ได้ เพราะเขา
ยกน้ำแข็งเปล่ามาไม่มีน้ำ ต้องซื้อน้ำเปล่า
หนึ่งขวด ราคา ๗-๘ ถึง ๑๐ บาท

ผู้ผ่าน พ.ศ.๒๕๕๕ จับจ่ายอะไรไม่ถูก
น้ำมันเป็นชินขณะนั้นลิตรละ ๒.๕๐ บาท ค่า
เทอมชั้นมัธยมของ ร.ร.อำนาจศิลาปี เทอมละ
๒๒.๕๐ บาทเท่านั้น แต่... ขณะนี้ไม่น่าเชื่อ
ครับ มีมนุษย์ใช้เงินรายวัน วันละ ๓๐ บาท
เขาอยู่โดดเดี่ยว (คนเดียว) บ้านไม่เช่า ข้าว
กับข้าวต้องซื้อ ตามจำนวนเงินวันละ ๓๐ บาท
แกง ๑ ถุง ถุง ๒๐ บาท (กำลังจะขึ้นเป็น
๒๕) ข้าวถุงละ ๕ บาท ๒ ถุง ๑๐ บาท กินได้
๓ มื้อ นานๆถึงได้กินผลไม้หรือขนมสักครั้ง
เพื่อให้เงินที่มีอยู่เดือนละ ๑,๕๐๐ บาทพอใช้

โชคดีบ้านไม่ต้องเช่า เขาตระหนักรู้ถึง
ค่าน้ำ ค่าไฟ ต้องจ่ายก่อนถูกตัด

โชคดีมี ๓๐ บาทรักษาทุกโรค และ
โชคดีเขาไม่มีโรคเบียดเบียน

โชคดีเขาไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า เขา
หลับตาภาวนาถึงพระพุทธรูป ชรรณคุณ สังฆ
คุณ ขอย่าให้เป็นโรคร้ายแรงบั่นทอนชีวิต

วันหนึ่งมีโอกาสอ่านหนังสือ บุญบารมี
เขียนโดย คุณวศิน อินทสระ เป็นคติธรรมประจำ
ใจมนุษย์ว่า

“อันแท้จริงในชีวิตของคนเรานั้น ถ้ามี
ข้าวปลาพอกิน มีน้ำจืดพอดื่ม มีปัจจัย ๔
พอควร แก่ความต้องการอันจำเป็นแล้ว ก็ไม่
ควรทุกข์ร้อนเรื่องใดอีก ถ้ามีโรคก็รักษา หาย
ก็หายไป ไม่หายก็ปล่อยไป ช่างมัน ความ
เป็นอยู่ของมนุษย์ไม่ซับซ้อนเท่าใดนัก ความ
ต้องการเพียงพอกอยู่พอกิน แต่ที่ทำให้ยุ่งยาก
ซับซ้อนคือความต้องการนอกเหนือจากพื้นฐาน
นี้แหละความยุ่งยาก แข่งขันแย่งชิงกันไม่จบ
ไม่สิ้น”

คุณวศินว่าแบบสมถะ มีโรคปล่อยไป
ผู้เขียนว่ามีโรคปล่อยไม่ได้ ต้องรักษา
สิ่งสำคัญยิ่งกว่าคือป้องกันครับ เพาะกาย
เพาะพลัง ดูแลกล้ามเนื้อ-หัวใจ-สมอง สาม
สิ่งนี้สำคัญที่สุด อย่าละเลย

กล้ามเนื้อ ดูแลให้แข็งแรงไว้ จะไม่ปวด
ขา ปวดเข่า ปวดหลังไหล่

หัวใจ ปกติเต้น ๗๒-๘๐ ครั้งต่อนาที
เต้นแอโรบิก จ็อกกิ้ง เดินเร็ว ให้หัวใจเต้น ๑๒๐
ถึง ๑๓๐ ครั้งต่อนาที เสริมพลังให้หัวใจ หัว
ใจชอบเหนื่อย (มันแปลกดีนะ)

สมอง หัดคิดเลขบวกลบคูณหารโดยไม่

ใช้เครื่องทุ่นแรง อ่านหนังสือ บวกลบเลขทำยอด
ทั้งสี่ตัวเข้าด้วยกันโดยเร็ว ขี้เกียจคิด ขี้เกียจจำ
ขี้เกียจต่างๆๆ ไม่ได้แน่

สามสิ่งนี้หลายลงเสีย อย่าเอาแต่นอน
ตื่นมากิน ชีวิตมนุษย์คือเครื่องจักร ต้องซ่อม
บำรุง ซ่อมด้วยการออกกำลังกายหลายรูปแบบ
บำรุงด้วยอาหารเสริม วิตามิน หาดำราม่าอ่าน
นำความรู้จากตำรามาปฏิบัติ ช่วยยืดอายุ ช่วย
ไม่ให้นอนรับอาหารทางสายยาง จนหลังเป็น
แผลกดทับ ศัพท์ใหม่เรียกว่า “*หลับนิรันดร์*”

สร้างความลำบากมาราธอนให้ลูก ให้
คนข้างเคียง โดยผู้สร้างไม่รู้เรื่อง

เงินไหลออกมากกว่าไหลเข้า

ผู้เขียนว่าเรารักตัวเอง “แต่ปาก” หรือ
เปล่า

เรามั่นใจว่าร่างกาย หัวใจ สมองยังดี
ไม่เห็นเป็นอะไร

ทุกส่วนของร่างกายไม่ชำรุด ร่างกายยัง
พุดไม่ได้ เตือนได้ด้วยบอกอาการทางกายรับรู้
เจ้าของร่างเฉย ยังมีอาการไม่มาก ไม่มีเวลา
ไปหาหมอ

“*คืนพอกหางหมู*” แคะยาก พอกจน
แคะไม่ออกจะบอกให้

ผู้รับเคราะห์คือใคร “ตัวเรา” ครับ

อย่ารักตัวเองเพียงคำพูด อย่าทำร้ายตัว

เองด้วยประโยค “*รอก่อน*” “*คอยก่อน*”

เอ ! ว่าด้วยเรื่อง “*มาตราเงินไทย*”
โฉนวนมาเรื่องคุณแลชีวิต ก็จิตสำนึกบอก
เพราะจิตสำนึกรู้เป็นนัยว่า ขณะนี้โลกเปลี่ยน
ไปหลายรูปแบบ น้ำท่วม พายุพัดบ้านพังนับ
หมื่นนับแสนหลัง ฝนตกนอกฤดู (บางแห่ง)
แผ่นดินแตกร้าวระแหง ช่วยกันคนละมือ
ละเลงสิ่งที่ธรรมชาติไม่ชอบ จนธรรมชาติได้
ตอบด้วยวิธีแปลกๆ อย่างไม่เคยมีมาก่อน

*กล่าวมาแล้ว ๑ บาท มีค่าเพียงไร เพียง
ห้าหกทศวรรษผ่าน มนุษย์สร้างสรรทำกัน
อย่างไร ค่าของเงิน ๑ บาท หายไปและหายไป
สั้วสตี ๑ บาท สั้วสตี*

a personal view

စောအုစော

If you tolerate this
your children will be next

Manic Street Preachers

The future teaches you to be alone
The present to be afraid and cold
So if I can shoot rabbits
Then I can shoot fascists

Bullets for your brain today
But we'll forget it all again
Monuments put from pen to paper
Turns me into a gutless wonder
And if you tolerate this
Then your children will be next (repeat)

Gravity keeps my head down
Or is it maybe shame
At being so young and being so vain

Holes in your head today
But I'm a pacifist
I've walked La Ramblas
But not with real intent
And if you tolerate this (etc.)

And on the street tonight an old man plays
With newspaper cuttings of his glory days
And if you tolerate this (etc.)

อนาคตสอนให้คุณโตโตเดียว
ปัจจุบันสอนให้คุณกลัวและหึงหวง
ดังนั้นถ้าฉันกลัวยิ่งกว่า
ฉันก็น่าจะยิ่งพวกเผด็จการได้

แม้วันนี้จะมีลูกปืนฝังในสมองคุณ
แต่เราก็คงจะลืมนั่นอีกโดยสิ้นเชิง
เพราะอนุสาวรีย์ที่เกิดจากปลายปากกาจรดกระดาษ
เปลี่ยนฉันเป็นแค่สิ่งอัศจรรย์ที่ไร้กิน
และถ้าคุณยังจะยอมทนรับเรื่องนี้ได้
ลูกหลานคุณนั่นแหละจะเป็นรายชื่อต่อไป

ที่ฉันต้องคอยก้มหน้าอยู่ทุกวันนี้
เพราะแรงโน้มถ่วงของโลก
หรือเพราะอับอายที่อ่อนเยาว์และเขลาเกินไปกันแน่

วันนี้หัวคุณพรุนด้วยรูกระสุน
แต่ฉันเป็นคนรักสันติภาพนะ
ฉันไปയാ่ทั่ว La Ramblas มาแล้ว
แม้จะไม่ตั้งใจนักก็ตาม

และคำคืนนี้ที่ท้องถนนชายชราคนหนึ่งเพลิดเพลิด
กับเศษชิ้นส่วนของหนังสือพิมพ์
ที่ล้วนแสดงถึงความสำเร็จในอดีตของเขา
และถ้าคุณยอมทนอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้น...ลูกหลานคุณนั่นแหละจะเป็นรายชื่อต่อไป

เป็นเพลงที่ออกมาในปี 1998 เนื้อหาของเพลงเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในประเทศสเปน ราวปี 1936-1939 ที่เริ่มมาจากการปฏิวัติของฝ่ายขวานำโดยนายพลฟรานซิสโก ฟรังโก (Francisco Franco) เพื่อล้มล้างรัฐบาลคอมมิวนิสต์

จอร์จ โอเวล (George Orwell - นักเขียนชาวอังกฤษ) และ ซีมอน เวล (Simone Weil - นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส) ได้เข้าร่วมในการสู้รบในครั้งนั้นด้วย ถึงแม้ว่าเขาทั้งสองจะไม่ใช่คนสเปน แต่ก็ต้องการช่วยปลดปล่อยประชาชนจากเผด็จการขบวนการฟาสซิสต์ อีกทั้งเพื่อต่อต้านความไม่เป็นธรรมหลายอย่างที่เกิดขึ้นกับประชาชนสเปนในขณะนั้นด้วย

จอร์จ โอเวล ผู้แต่ง **Animal farm** และ **1984** อันเป็นที่มาของคำว่า **big brother** ซึ่งหมายถึงสังคมที่ถูกควบคุมอย่างใกล้ชิด

จากผู้นำหรือรัฐบาล โดยมีสโลแกนว่า “พี่ใหญ่กำลังจับตาดูคุณอยู่”

วินสตัน สมิท ตัวเอกที่เดินเรื่อง **1984** ทำงานในหน่วยงานรัฐบาลเกี่ยวกับการเปลี่ยนประวัติศาสตร์ของประเทศ เพราะในเรื่องรัฐบาลเป็นเจ้าของหอจดหมายเหตุเอง ดังนั้นเมื่อไม่ชอบใจประวัติศาสตร์ช่วงไหนหรือตอนไหน ก็จะมีคำสั่ง

ให้หน่วยงานที่วินสตันทำงานอยู่จัดการเปลี่ยนเสีย เอ๊ะ..ฟังดูคล้ายๆ โครบวง

คนในรัฐบาลโลกต่างๆที่เคยที่จริงตั้งใจจะเขียนถึงความประทับใจในบทเพลง แต่ในเชิงเขียนเลยมาถึงนี้ได้ ต้องขออภัยท่านผู้อ่านด้วย (ก็หวังว่าประเทศไทยจะไม่มีกรณีหรือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ ๖ ตุลา และ ๑๔ ตุลา)

ส่วนชื่อเพลงได้รับแรงบันดาลใจมาจากโปสเตอร์โฆษณาของกลุ่มรัฐบาล ซึ่งเป็นรูปเด็กตัวเล็กนอนตายเพราะระเบิดของกลุ่มขวาจัด เพื่อแสดงให้เห็นว่า ถ้าประชาชนยังไม่ยอมออกมาต่อต้านกับความอยุติธรรม ลูกหลานเราก็คือผู้ที่จะต้องรับเคราะห์จากความป่าเถื่อนนั้น

La Ramblas เป็นเมืองหนึ่งในสเปนที่กองทัพของรัฐบาลใช้เป็นที่พัก และเป็นฐานต่อสู้กับฝ่ายขวา ประโยคที่ว่า

I've walked La Ramblas

But not with real intent

การที่เขา (นักร้อง) เดินท่องเที่ยวในเมือง La Ramblas มิใช่เพื่อสะใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เพราะเขาเชื่อในอหิงสาต่างหาก ดังนั้นการไปที่นั่นจึงไม่ใช่ความตั้งใจที่จะเป็นหนึ่งในความโหดร้ายนั้น

ที่จริงคำร้องนี้ได้อธิบายทุกอย่างในตัวของมันเองแล้ว ขณะที่ฉันเขียนบทความนี้ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและประชาชนชาวไทยเรือนแสน กำลังปักหลักประท้วงรัฐบาลอยู่ที่หน้าทำเนียบ ไม่มีใครรู้ว่าเหตุการณ์จะจบลงอย่างไร แต่ประชาชนเจ้าของประเทศกำลังเรียกร้องสิทธิในประชาธิปไตย ที่ต้องการให้การบริหาร

ประเทศเป็นไปอย่างซื่อตรงและยุติธรรม
นี่คือเหตุผลที่ดิฉันหยิบยกเพลงนี้ขึ้นมา
แทนความรู้สึกของผู้คนที่ต้องการประกาศว่า
ประชาชนจะไม่ทนกับความอยุติธรรมที่เป็น
ผลพวงมาจากนักการเมืองขี้โกงอีกต่อไป

ว่ากันว่าขณะนี้ประเทศไทยแบ่งออกเป็น
เป็น ๓ ฝ่าย คือฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล,
ฝ่ายต่อต้านรัฐบาล และฝ่ายที่กำลังจับตา
ดูว่าฝ่ายไหนจะชนะ แล้วตัวเองก็จะเป็น
ฝ่ายนั้น ไม่ว่าจะท่านจะอยู่ฝ่ายไหนก็ตาม
อยากจะให้ระลึกถึงความเป็นอยู่ของลูก
หลานเราในอนาคตด้วย คงไม่มีใครอยาก
เห็นลูกหลานเราเป็นหนึ่งในกลุ่มของคน
โชคร้าย ไม่ว่าจะในประวัติศาสตร์ หรือ
ในความเป็นจริงก็ตาม !

If you tolerate this
then your children
will be next !

ภาพพุด

ผู้เพื่อสร้างทางเสรี
ยิ่งมืดก็ยิ่งมี
ไม้ไฟจะรู้กลิ่น
บางท่าท่าย

จิระนันทน์ พิศารังริศา

เมื่อปลูกข้าว ย่อมได้ข้าว เจ้าจำไว้
ได้มากไหม อยู่ที่ใคร ใฝ่ศึกษา
สั่งสมเหตุ ครบพร้อม หลอมรวมมา
ในไม่ช้า พาเกิดผล ได้ยลกัน
ต้องเรียนรู้ คู่ฝึกตน ผลจึงเกิด
ศึกษาเกิด เกิดมาคิด ชีวิตสั้น
ทำอะไร ไม่เรียนรู้ อดสูญพัน
ไม่มีวัน ผันเป็นจริง ขอดึงเตือน

ทอง ธรรมดา

You've got mail

๓-๖-๖๖๖๖๖

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : **Wat-Num**

To : Tawanraisaeng

Forward : Everyone who loves Thug-Sin

Subject : Home Sweet Home

เจ๊ที่รัก

ผมส่งรูปสวยๆมาให้เจ๊ได้ดูและชื่นชม ในความมีบารมีของท่านผู้นี้ ก็แล้วแต่เจ๊จะคิดนะ
ว่าจะเดินตามรอยเท้าท่าน หรือนอนกอดคอมการณ์ต่อไป....

บ้านที่เชียงราย

บ้านที่ลอนดอน

อาหารการกินที่บุรีรัมย์

อาหารการกินที่ลอนดอน

No virus found in this incoming message Checked by Gu-Eng

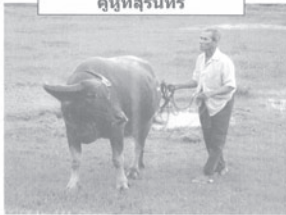
ปาร์ตี้ที่สกลนคร

ปาร์ตี้ที่ลอนดอน

ศูนย์สุรินทร์

ศูนย์ลอนดอน

ทำกิจกรรมกับลูกหลานที่อุบลฯ

ทำกิจกรรมกับลูกหลานที่ลอนดอน

พวกมึงไม่ต้องห่วงกู ที่นี้กูสบายดี เลือก
พรรคกูเยอะๆ แล้วกูจะกลับไป

การ ต่อสู้ ของ อามิช

เสรีภาพในการเชื่อถือเป็นสิทธิส่วนตัวที่มนุษย์ทุกคน หวงแหนและรักษาไว้จนวันตาย แม้ในชนกลุ่มใหญ่ที่เจริญแล้วและยึดถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์หรือที่เรียกว่าประชาธิปไตย เสรีภาพในการเชื่อถือของชนกลุ่มน้อยก็ไม่เคยถูกทำลาย บทความนี้ชี้ให้เห็นวิถีชีวิตของชนกลุ่มหนึ่งซึ่งแตกต่างจากวัฒนธรรมของชนกลุ่มใหญ่ แต่การดำรงชีวิตแบบชนกลุ่มน้อยก็มีได้เปลี่ยนแปลง

ผมและภรรยาขับรถพาลูกสาว ๓ คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมและมัธยมท่องเที่ยวไปตามรัฐต่าง ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา เพื่อทัศนศึกษาโบราณสถานที่สำคัญในประวัติศาสตร์และพักผ่อนหย่อนใจ ยามโรงเรียนปิดภาคฤดูร้อน

วันหนึ่ง ขณะหยุดพักริมทาง ลูกสาวคนเล็กชี้ให้ดูฝูงครอบครัวหนึ่งซึ่งแต่งกายประหลาด ไม่เหมือนนักท่องเที่ยวทั้งหลายซึ่งแต่งตัวตามสบายในหน้าร้อน ครอบครัวนี้ ผู้ชายหนุ่มกางเกงขายาวสีดำ ใส่เสื้อสีขาวและมีเสื้อแขนยาวสีดำคลุมลงมาถึงเข่า สวมหมวกปีกทรงสูงสีดำ ไว้ครายาวปรกสองข้างแก้ม ปิดคาง และย้อยลงมาถึงกลางอก แต่ไม่มีหนวด เหนือริมฝีปาก ผู้หญิงแต่งกายด้วยเสื้อและกระโปรงติดกันสีน้ำเงินแก่ มีผ้ากันเปื้อน (Apron) สีดำคลุมเสื้อผ้าด้านหน้า สวมหมวกบอนเน็ต (Bonnet) สีดำ (หมวกรูปคล้ายขนมจีบ มีริบบิ้นคาดลงมาใต้คาง) ไม่เขียนคิ้ว ไม่ทาปาก เด็กชายอายุประมาณ ๕ ขวบ นุ่งกางเกงขายาวสีดำ ใส่เสื้อสีน้ำเงินและเสื้อนอกสีดำ สวมหมวกฟางสีน้ำตาลอ่อนและมีริบบิ้นสีดำพันรอบหมวก เด็กหญิงอายุประมาณ ๓ ขวบ ใส่เสื้อติดกับกระโปรงสีน้ำเงินอ่อน มีผ้ากันเปื้อนสีน้ำเงินแก่คลุมเสื้อผ้าด้านหน้าและด้านหลัง สวมหมวกบอนเน็ตสีขาว ไม่สวมรองเท้า ความจริงพวกเขาไม่มีใครสวมรองเท้า ทุกคนยืนเท้าเปล่า

สงบเสียงมออยู่ข้างรถบักก็สีดำ (รถม้า เหมือนตุ๊กตาลีเลียนมี ๔ ล้อ) ที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือ ไม่มีใครแสดงอาการกระวนกระวาย ทั้ง ๆ ที่วันนั้นอากาศร้อนอบอ้าว

ลูกสาวของผมเดินเข้าไปทักทายและยื่นขนมให้เด็กหญิง แต่เด็กไม่รับ เธอยิ้มอาย ๆ แล้วมองตาแม่ แต่แม่หันไปมองตาพ่อคล้ายจะขอความเห็น พ่อพูดแทนลูกสาวด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงแปลก “เสียใจครับ ครอบครัวของเราไม่พูดภาษาอังกฤษ เราพูดเยอรมันและฝรั่งเศส”

บังเอิญลูกสาวคนกลางของผมเรียนภาษาเยอรมัน และลูกสาวคนโตเรียนภาษาฝรั่งเศสมาจากโรงเรียน จึงชวนพวกเขาคุยและทำหน้าที่เป็นล่ามให้ผมและภรรยา

ชายคนนั้นแนะนำตัวเองและครอบครัวว่าเป็น **อามิช** (Amish) มาจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และกำลังเดินทางจะไปสมทบพวกอามิชซึ่งตั้งนิคมอยู่ที่เมืองแลงแคสเตอร์ รัฐเพนซิลเวเนีย

พวกอามิชเป็นชาวคริสต์ที่ไม่ใช่คาทอลิกและไม่ขึ้นกับโป๊ปหรือสันตะปาปา เราเรียกชาวคริสต์ที่ไม่ใช่คาทอลิกว่าโปรเทสแตนท์ (Protestants) ชาวคริสต์โปรเทสแตนท์มีหลายนิกาย เช่น **แบปติสต์ เมธอดิสต์ เพรสไบทีเรียน เซพโทพัสเตอเรียล ยูเอชเอวีตเนตเสส** ในบรรดานิกายเหล่านี้ ดูเหมือนว่า แบปติสต์เป็นนิกายที่ใหญ่ที่สุด แต่อามิชก็ไม่สังกัดแบปติสต์ หรือ

นิกายหนึ่งนิกายใด พวกเขามีความเห็นในเรื่องศาสนาแตกต่างจากนิกายอื่น

ชายคนนั้นบอกกว่าอามิชเป็นคริสเตียนที่เคร่งศาสนามาก พวกเขารักษาศีลและขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างเคร่งครัด เขาดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่สุรุษสุราย ไม่กล่าวเท็จ ไม่เสพน้ำตองของเมา ไม่ประพฤติผิดในกาม พวกเขาช่วยกันทำมาหากินด้วยการทำกรรมกร ไม่ใช่เครื่องจักร และไม่ใช้พลังงานไฟฟ้า

ชายคนนั้นเล่าว่าแรกเริ่มเดิมทีคริสตจักรทั้งหมดในยุโรปเป็นโรมันคาทอลิก บิชอปหรือพระคาทอลิกเป็นผู้มีอำนาจสิทธิขาดในการอบรมสั่งสอนกุลบุตรกุลธิดาและทำพิธีเกี่ยวกับศาสนา โบสถ์โรมันคาทอลิกจึงมีอิทธิพลมาก เพราะถือกันว่าบิชอปสืบอำนาจมาจากปีเตอร์ซึ่งเป็นอัครสาวกองค์สำคัญของพระเยซู และอัครสาวกองค์นี้เป็นผู้ตั้งโบสถ์คริสต์โบสถ์แรกขึ้นที่กรุงโรม โบสถ์โรมันคาทอลิกจึงเป็นแหล่งเดียวที่คริสตศาสนิกชนในสมัยนั้นเชื่อว่าจะไปให้ถึงพระเจ้าได้ แต่ต่อมามีผู้ไม่เห็นด้วย เพราะมีผู้นำความคิดแนวใหม่มาเผยแพร่ ความคิดแนวนี้สอนว่า ใคร ๆ ก็สามารถขอไถ่บาปต่อพระเจ้าเป็นเจ้าได้ด้วยตัวเอง (โดยไม่ต้องพึ่งบิชอปหรือพระสอนศาสนา) เขาอธิบายว่าคนที่มีความเชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้าโดยไม่มีเงื่อนไขและปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูอย่างเคร่งครัดย่อมมีความเป็นพระอยู่ในตัว ไม่จำเป็นจะต้องพึ่งพา

อาศัยพระอื่นหรือคนกลาง ทุกคนมีเสรีภาพในการเชื่อถือและปฏิบัติตามคัมภีร์ไบเบิลโดยไม่ต้องใส่ใจในประเพณีของโบสถ์โรมันคาทอลิก คนพวกนี้ผลจากโบสถ์โรมันคาทอลิกไปตั้งโบสถ์อิสระ เรียกว่าโบสถ์โปรเตสแตนต์

ศตวรรษที่ ๑๖ ได้ชื่อว่าศตวรรษแห่งการปฏิรูปศาสนาคริสต์ในยุโรป ในศตวรรษนี้มีโบสถ์โปรเตสแตนต์หรือนิกายใหม่เกิดขึ้นมากมาย นิกายที่รู้จักกันแพร่หลายในสมัยนั้นก็มี นิกายลูเธอรัน นิกายคาลวิน และนิกายเมธอดิสต์

ชายแปลกหน้ากล่าวว่าเขาจะขอพูดเฉพาะนิกายเมธอดิสต์เท่านั้น เพราะนิกายนี้ใกล้ชิดกับพวกเขาและเป็นที่มาของพวกอามิช

เมธอดิสต์ เป็นผู้ตั้งนิกายเมธอดิสต์ ไชมอนส์เป็นนักสอนศาสนาชาวดัทช์ เขชักชวนชาวคริสต์จำนวนหนึ่งจากโบสถ์โรมันคาทอลิกไปตั้งโบสถ์ใหม่ที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ เมื่อ ค.ศ. ๑๕๓๖ และเรียกโบสถ์ของเขาว่าโบสถ์เมธอดิสต์ พวกเขาเมธอดิสต์นับถือ "ไตรลักษณ์" หรือพระบิดา (พระเยซู) พระบุตร (พระเยซู) และพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ เขายึดถือคัมภีร์ไบเบิลเป็นหลัก ถือประเพณีการไถ่บาปและการล้างบาปเช่นเดียวกับพวกคาทอลิก แต่พวกเมธอดิสต์ถือว่าเด็กที่เกิดใหม่ยังไม่มีบาป จึงปฏิเสธการล้างบาปให้เด็ก ๆ เขาจะทำพิธีล้างบาปให้เฉพาะผู้ใหญ่ที่เข้าใจความหมายของการล้างบาปเท่านั้น นอกจากนี้พวกเมธอดิสต์ยังยึดถือหลักสันติภาพ

เสรีภาพในการเลือกนิกาย
หลักออร์ทอดอกซ์และการไม่ก้าว
ก้าวระหว่างศาสนากับรัฐ เขา
ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษ
ประหารชีวิต การสาบานในศาล
และการรับตำแหน่งหน้าที่
ต่อสาธารณะซึ่งจะทำให้ผู้
ดำรงตำแหน่งมีอำนาจเหนือ
ประชาชน

แต่น่าประหลาดพวก
เมนไนท์กลับเป็นที่รังเกียจ
เดียดฉันท์ของพวกโปรเทสแตนท์อื่น ๆ พ่อแม่
ที่ไม่ยอมส่งลูกเล็กเด็กแดงเข้าพิธีล้างบาปมักถูก
ข่มเหง เช่นถูกจับ กักขัง ทำทารุณกรรม และ
บางคนถูกเข่นฆ่า ด้วยเหตุนี้ พวกเมนไนท์จึง
หลบหนีไปยังประเทศต่าง ๆ ในยุโรป และแอบ
ทำพิธีทางศาสนาเงียบ ๆ ตามบ้านเรือน แต่ก็ไม่
วายถูกจับ และทำทารุณกรรมจากพวกโปรเทส
แตนท์ที่มีอำนาจ พวกเมนไนท์ที่ใจอ่อนหรือ
กลัวภัยจึงยอมผ่อนตามกระแสความต้องการ
ของโปรเทสแตนท์พวกใหญ่ ส่วนเมนไนท์ที่
ยืนกรานกับหลักการเดิมก็ต้องอดทนต่อทารุณ
กรรม หรือมิฉะนั้นก็คอยหลบหลีกการกระทำที่
มุ่งร้ายจากโปรเทสแตนท์พวกใหญ่

ในบรรดาพวกหัวแข็งนี้มีผู้นำคนหนึ่งชื่อ
แจคอบ อามมาน ผู้นำคนนี้เกิดในประเทศสวิต
เซอร์แลนด์ แต่ไปสอนศาสนาในแคว้นออลซาส

ซึ่งเป็นชนบทของประเทศเยอรมัน เมื่อปลาย ค.ศ.
๑๖๐๐ (ปัจจุบันแคว้นนี้เป็นของฝรั่งเศส) **แจคอบ
อามมาน** ชักจูงคนให้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระ
เยซูอย่างเคร่งครัดและเข้มงวดกวดขันการ
ปฏิบัติตามหลักการของเมนไนท์ นอกจากนั้น
เขายังแนะนำให้พวกเมนไนท์แสดงตนให้เห็น
เด่นชัด เช่น ใส่เสื้อผ้าเรียบ ๆ ให้ผู้ชายไว้เครา
ยาวโดยไม่ต้องขลิบ แต่ไม่ให้ไว้หนวดเหนือริมฝี
ปาก พวกเมนไนท์ที่เห็นด้วยกับ แจคอบ อามมาน
จึงแต่งกายเหมือนชาวนาในยุโรปเมื่อ ๕๐๐ ปี
ล่วงมาแล้วและได้ชื่อว่า **อามิช เมนไนท์** ตาม
ชื่อของ **แจคอบ อามมาน** แต่ภายหลังคนทั่วไป
เรียกพวกเขาว่า **อามิช**

พวกอามิชส่วนใหญ่เป็นคนสันโดษ ชอบ
ชีวิตเรียบง่าย อยู่กับไร่ นา เขายอมทำงานหนัก
ด้วยความอดทน ยินดีกรำแดดกรำฝนและหิมะ

ตราบเท่าที่เขาได้มีโอกาสทำพิธีศาสนาตามที่เขาเชื่อถือ แต่เมื่อถูกรุกราน ถูกจับ ถูกสำเร็จโทษ และถูกบังคับให้เปลี่ยนความคิด พวกที่อยากจะยืนกรานอยู่กับหลักการเดิมก็ต้องหาทางออก แต่เนื่องจากศาสนาของเขาห้ามการทะเลาะวิวาท การต่อสู้ด้วยกำลัง การใช้ศาสตราอาวุธ การประหัตประหาร รบราฆ่าฟัน และทำร้ายซึ่งกันและกัน ทางออกเห็นจะมีอยู่ทางเดียวคือ ไปหาโลกใหม่

ในปี ค.ศ. ๑๗๓๗ อามิชพวกแรกเช่าเรือ “ซาร์มมิง แนนซี” จากท่าเรือรอตเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ เพื่อเดินทางไปสู่ “โลกใหม่” ซึ่งเชื่อกันว่ามีที่ท่ามาหากินมากมาย และให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา

อามิชคนหนึ่งซึ่งเดินทางมากับเรือลำนั้นเล่าว่า พวกเขาเบียดเสียดเหยียดยัดกันมา “ราวกับปลาเฮอริงในกระป๋อง” อาหารและน้ำมีไม่เพียงพอ เด็กและคนชราล้มป่วยลงเป็นอันมาก ที่ช่วยไม่ได้ก็ตายไปมากกว่าหนึ่งโหล ภรรยาของเขาคลอดลูกเมื่อเรือถึงฝั่ง แต่ลูกตาย

เรือ “ซาร์มมิง แนนซี” ทอดสมอที่เมืองฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ค.ศ. ๑๗๓๗ รวมเวลาเดินทางจากยุโรป ๘๓ วัน [บางแห่งกล่าวว่าอามิชไปตั้งถิ่นฐานในรัฐเพนซิลเวเนียตั้งแต่ ค.ศ. ๑๖๘๓]

ต่อจากนั้นก็มียอามิชเดินทางตามมาอีกมากมาย มีผู้คาดคะเนว่าในระหว่าง ค.ศ. ๑๗๐๐-๑๘๐๐ พวกอามิชลงเรือจากยุโรปไปอเมริกา

ประมาณ ๕๐๐ คน ส่วนมากไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐเพนซิลเวเนีย แต่ในระหว่าง ค.ศ. ๑๘๐๐-๑๘๖๐ มีอามิชอพยพมากถึง ๓,๐๐๐ คน พวกหลังนี้แล่นเรือไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ไปขึ้นฝั่งที่นิวออร์ลีนส์ รัฐหลุยเซียนา แล้วพายเรือทวนน้ำในแม่น้ำมิสซิสซิปปีขึ้นไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในรัฐโอไฮโอและรัฐอินเดียนา พวกที่แล่นเรือไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือก็มี พวกนี้ไปถึงประเทศแคนาดาและลงปักหลักอยู่ในจังหวัดออนตาริโอ หลังจากนั้นแทบไม่มีอามิชเหลืออยู่ในยุโรปอีกเลย (แต่ตรงกันข้าม เดียวนี้กลับมียอามิชอยู่ในอเมริกาและแคนาดามากกว่า ๑๕๐,๐๐๐ คน)

ผมอยากรู้ต่อไปถึงครอบครัวของคนอามิชและความเป็นอยู่ของพวกเขาในสังคมตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมอเมริกัน ตลอดจนการอ้างไว้ซึ่งหลักอหิงสา การไม่ใช้พลังไฟฟ้า การต่อสู้กับความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ ฯลฯ จึงชวนภรรยาและลูก ๆ ไปชมนิคมอามิชที่เมืองแลงแคสเตอร์ รัฐเพนซิลเวเนีย

แลงแคสเตอร์ เป็นตำบลใหญ่ในพื้นที่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐเพนซิลเวเนีย มีแม่น้ำซัสเคฮานนาไหลผ่าน และมีทางหลวงตัดกันถึง ๓ สาย พลเมืองส่วนใหญ่มีเชื้อสายเยอรมัน (คนทั่วไปมักเข้าใจผิดว่าเชื้อสายดัชซึ่งมาจากประเทศเนเธอร์แลนด์เพราะมี Dutch County อยู่ที่นั่น แต่ความจริงคำว่า Dutch เพี้ยน

มาจาก Deutsche ซึ่งหมายถึงคนเยอรมัน) เยอรมันที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้เป็นคริสเตียนพวก “เรียบง่าย” ซึ่งได้แก่พวก เบรเธรน ดั่งเคอร์ โมวาเรียน เมนไนน์ท์ และ อามิช ความจริงคนเหล่านี้ก็คือโปรเทสแตนท์ที่เน้นการดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายนั่นเอง คนเหล่านี้มีอาชีพทำฟาร์ม เขามีบ้านอยู่ในฟาร์ม หรือมีฟาร์มเป็นบ้าน

บ้านของพวกเขาส่วนมากเป็นบ้านชั้นเดียว แต่บางแห่งมี ๒ หลังติดกัน (หลังหนึ่งสำหรับปู่ย่าตายาย) ต่างกับบ้านคนอื่นตรงที่ฝาเรือนของอามิชเป็นไม้ทาสีขาว สีเทา หรือสีน้ำตาล ประตูทาสีเขียวหรือสีน้ำเงิน หน้าต่างเป็นกระจกใส มักไม่มีมู่ลี่หรือผ้าหน้าต่าง (ถ้ามีก็เป็นผ้าพื้นสีเขียวหรือสีน้ำเงิน ไม่มีลวดลาย) ไม่มีสายไฟหรือสายโทรศัพท์ พวกเขาไม่ใช้ไฟฟ้าหรือโทรศัพท์ ไม่ดูหนัง ฟังวิทยุ ดูทีวี หรือใช้คอมพิวเตอร์ หลังบ้านมีสวนครัวเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดสะอ้าน ปราศจากวัชพืชหรือหญ้ารกรุงรัง ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือทุกบ้านมีราวตากผ้า และถ้ามีต้นไม้อยู่ริมถนน เขาจะทาโคนต้นไม้ด้วยสีขาว คนอามิชไม่ใช้รถยนต์ แต่ใช้รถม้าเป็นยานพาหนะ ชวนาไม่ใช้รถแทรกเตอร์ แต่ใช้รถไถซึ่งมีม้าหรือลาลาก

ภายในบ้านเป็นพื้นกระดานลื่น ๆ ไม่มีพรมหรือเฟอร์นิเจอร์หนัก ๆ แต่มีเตาสำหรับทำความร้อนและหุงอาหาร มีโต๊ะกินข้าวและเก้าอี้เรียบ ๆ ห้องนอนมีเตียงทำด้วยไม้ ไม่มีตู้

เสื้อผ้าแต่มีที่บสำหรับเก็บของ และมีตะขอบบนฝาผนังสำหรับแขวนหมวก คนอามิชใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดสำหรับให้แสงสว่างในเวลากลางคืน

บ้านเป็นศูนย์กลางของชีวิต กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของพวกเขาอามิช อยู่รอบ ๆ บ้าน ผู้ชายทำงานนอกบ้าน เช่น ทำไร่ ไถนา เลี้ยงสัตว์ ไร่นม เก็บเกี่ยวหญ้า ซ่อมโรงนา รถม้าและเครื่องไถ ผู้หญิงหุงหาอาหาร เย็บเสื้อผ้า เลี้ยงเด็ก ทำสวนครัว และทำงานที่พ่อบ้านสั่งให้ทำ

นอกจากเป็นที่อยู่อาศัยแล้ว เขาใช้บ้านเป็นที่ฝึกงาน ทำพิธีทางศาสนา ประกอบพิธีแต่งงาน คลอดลูก จัดงานศพ และสังสรรค์ ระหว่างอามิชด้วยกัน กลางวันผู้หญิงจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมตามบ้าน เพื่อช่วยกันเย็บควิลท์ (ผ้านวมคลุมเตียงลายขนมเปียกปูนซึ่งมีสีสันแตกต่างกันตามผ้าที่เขา มาปะเป็นชิ้นขนมเปียกปูน) ควิลท์นี้บางทีเจ้าของเก็บไว้ใช้เอง บางทีทำสำหรับคู่บ่าวสาวที่จะแต่งงาน แต่สมัยนี้คนส่วนใหญ่ทำไว้ขาย (คงแบบเดียวกับโอท็อป) ควิลท์ของอามิชมีค่ามากเพราะเขาทำด้วยมือ ทำด้วยความคิดสร้างสรรค์และความซื่อสัตย์ซื่อ แต่ที่สำคัญคือพวกเขาแม่บ้านได้คุยกันขณะเย็บผ้าตามประสาผู้หญิง

ครอบครัวอามิชเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่น อามิชทั่วไปมีครอบครัวใหญ่ โดยเฉลี่ยเขามีลูก ๗ คน เขายินดีที่มีลูกมากเพราะถือว่าลูกเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าประทานมาให้ เขาจะ

เอาใจใส่ดูแล
เด็กเป็นอย่างดี
ตามปกติแม่
เป็นผู้ดูแล
เด็กและมีลูก
คนโตเป็นผู้
ช่วย แต่บางที
ที่คนโตคอยดู
เล่นน้องที่เล็ก
กว่าและดูแล

ลดหล่นกันลงไป ส่วนน้องคนสุดท้ายต้องมีหน้าที่ดูแล
สัตว์เลี้ยง ซึ่งเด็กเลือกเองหรือครอบครัวเลือก
ให้ (สัตว์เลี้ยงเป็นสมบัติส่วนตัวที่เจ้าของเอาไป
เมื่อแต่งงาน)

สมาชิกทั้งครอบครัวจะรับประทานอาหาร
พร้อมกัน พ่อหนึ่งหัวโต๊ะ แม่หนึ่งถัดไป ข้างซ้าย
หรือข้างขวาของพ่อ ลูกหญิงนั่งข้างเดียวกับแม่
อีกข้างหนึ่งเป็นที่นั่งของลูกผู้ชาย ลูกที่อายุน้อย
ที่สุดนั่งติดกับพ่อหรือแม่ ลูกที่อายุมากนั่งห่าง
ออกไปตามลำดับ อาหารที่รับประทานอุดมด้วย
แป้งและไขมัน เช่น ขนมปัง มันฝรั่ง ไข่ แฮม
นม เนยแข็ง นอกจากนี้ก็มีผักและผลไม้ดอง
ที่เก็บไว้กินหน้าหนาว ของหวานก็มี พายชุฟลอย
แอปเปิลดัมปลิ่ง พุดดิ้ง และเค้ก

คนอามิชถือว่าเด็กคือมรดกของพระเจ้า
เป็นเจ้าของ เด็กอามิชตั้งแต่เกิดจนอายุ ๒ ขวบ
จะได้รับการทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงอย่างสุดสวาท

ราวกับว่าเป็น
“ลูกเทวดา”
ต่อจากนั้น
จนตลอดด้วย
รุ่น เด็กทุก
คนจะต้องเรียน
รู้ระเบียบวินัย
และขนบ
ธรรมเนียม
ประเพณี

ศาสนา เด็ก

จะถูกสั่งสอนให้เคารพบิดามารดา และทำอย่าง
ที่บิดามารดาสั่งสอน เพราะถือว่าบิดามารดา
รู้ดีรู้ชั่ว ถูกอบรมบ่มนิสัยมาก่อน และปฏิบัติ
ตามคำสอน ในศาสนา เด็กอามิชจะถูกอบรม
สั่งสอนให้รักพ่อแม่ พี่น้อง วงศาคณาญาติ
และภาคภูมิใจในความเป็นอามิช ผู้ใหญ่จะ
สอนเด็กให้วางตัวอย่างอามิช และไม่
ให้เอาอย่างคนอื่นที่ไม่ใช่อามิช (คนอามิช
เรียกคนที่ไม่ใช่อามิชว่า Englisher) ผู้ใหญ่จะ
ผลัดกันสอนภาษาเยอรมันและอ่านคัมภีร์ไบเบิล
ซึ่งเป็นภาษาเยอรมันให้ เด็ก ๆ ฟัง เด็กโตจะ
ทำตนเป็นตัวอย่างให้เด็กเล็ก และคอยช่วย
เหลือเด็กเล็กเช่นเดียวกับพ่อแม่ช่วยเหลือลูก
แต่จะไม่ลงโทษทุบตีลูก

คนอามิชสอนเด็กให้ทำงานและรับผิดชอบ
ตั้งแต่เล็ก เด็กอามิชจะเริ่มช่วยพ่อแม่ทำงานตั้ง
แต่อายุ ๔ ขวบ เช่น เด็กชายจะช่วยเลี้ยงไก่

เก็บไข่ ดูแลม้า เด็กหญิงช่วยแม่ทำความสะอาดบ้าน หุงอาหาร ทำสวนครัวและเย็บปักถักร้อย เด็กจะค่อย ๆ ทำงานหนักและมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นตามอายุ

คนอามิชไม่เห็นการศึกษาชั้นสูง เขาถือว่าการศึกษานั้นทำให้คนแข็งกร้าว เห็นแก่ตัว หาคความก้าวหน้าใส่ตนแต่ผู้เดียว คิดแยกตนออกจากหมู่คณะ แสวงหาอำนาจเหนือผู้อื่น และไม่แยแสต่อชีวิตเรียบง่าย เขาถือว่าการศึกษาที่แท้จริงคือการพัฒนาความอ่อนน้อมถ่อมตน การเป็นคนเรียบง่าย และการสนองความประสงค์ของพระเจ้าด้วยเหตุนี้โรงเรียนของอามิชจึงมีแต่โรงเรียนชั้นประถม (๑-๘) กับโรงเรียนอนุบาลศึกษา เขาเน้นการอ่าน เขียน คิดเลข ทำฟาร์ม สร้างบ้าน ทำเครื่องใช้ไม้สอย และอยู่ร่วมกันโดยสันติ

ลูกสาวคนโตของผมซึ่งขณะนั้นกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีสุดท้าย (เกรด ๑๒) มีความสนใจในชีวิตของอามิชช่วยรุ่นจึงอาสาช่วยงานที่ฟาร์มแห่งหนึ่งซึ่งมีเด็กหญิงชายวัยรุ่นอยู่ ๓-๔ คน ฟาร์มนี้ปลูกข้าวสาลี ข้าวโพด ข้าวบาร์เลย์ มันฝรั่ง และยาสูบ เดือนกรกฎาคม-สิงหาคมเป็นฤดูเก็บเกี่ยวที่ย่งที่สุด ทุกคนในครอบครัวทำงาน หามรุ่งหามค่ำ และมีเพื่อนบ้านมาช่วยงาน เหมือนกับลงแขก ลูกสาวช่วยเขาเกี่ยวข้าวด้วยเคียว มัดเป็นพ่อน นำมานวด (ฟาด) ให้เมล็ดร่วงออกจากรวงก่อนที่จะเก็บเมล็ดข้าวใส่ยุ้ง

ส่วนฟางก็เก็บไว้ให้สัตว์กินในหน้าหนาว ลูกสาวเล่าว่าเขาทำงานกันแทบไม่ได้พักผ่อน พอตกค่ำผู้ใหญ่และเด็ก ๆ ก็เข้านอน แต่พวกหนุ่มสาวยังคงสนุกสนานเหมือนวัยรุ่นที่อื่น

โอกาสที่หนุ่มสาวสนุกสนานกันมากคือคืนวันอาทิตย์ หลังจากเลิกงานแล้ว หนุ่มสาวจะเปลี่ยนเสื้อผ้าสำหรับไปงาน พวกหนุ่ม ๆ จะแต่งกายอย่างดี หวีผมแปด และซัดรถม้าจนเป็นมัน เขาจะพาน้องสาวและเพื่อนของน้องสาว (หรือน้องชายและเพื่อนของน้องชาย) ไป “งานร้องเพลง” ซึ่งมักจัดขึ้นที่บ้านซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนทางศาสนาในตอนเช้าวันอาทิตย์ หนุ่มสาวจะนั่งที่โต๊ะยาว หนุ่มข้างหนึ่งและสาวอีกข้างหนึ่ง ผู้นำเพลงมักเป็นคนโสด เขาเลือกเพลงสวดจึงหว่าเร็ว ๆ มาร้อง ในระหว่างที่เลือกเพลงนั้นเขาเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้คุยกัน งานร้องเพลงจะสิ้นสุดลงเมื่อเวลา ๒๒ นาฬิกา แต่เขาจะปล่อยให้หนุ่มสาวคุยกันต่อไป ๑ หรือ ๒ ชั่วโมง หนุ่มสาวที่ไม่มี “เดท” หรือไม่ได้นัดใครมา ก็มักมีคนหา “เดท” ให้ในตอนนั้น โอกาสอื่นที่หนุ่มสาวอามิชจะสังสรรค์กันแทบไม่มี

วัตถุประสงค์ของการสังสรรค์ก็เพื่อช่วยให้หนุ่มสาวได้มีโอกาสมองหาคนที่จะมาเป็นคู่ครองในวันข้างหน้า โดยปกติหนุ่มอามิชจะเริ่ม “จีบ” สาวเมื่ออายุย่างเข้า ๑๖ ปี และสาวอามิชจะถูก “จีบ” เมื่ออายุ ๑๔-๑๖ ปี คนอามิชถือว่าการเกี้ยวพาราสีเป็นเรื่องส่วนตัว พ่อแม่

ญาติพี่น้อง
และเพื่อนฝูง
ไม่เกี่ยว (มัก
ทำเป็นเอาหู
ไปนา เอาตา
ไปไร่)

ศาสนา
และวัฒนธรรม
จำกัดการ
เลือกคู่ครอง
ของคนอามิช

สวนครัวให้ดี
เป็นพิเศษ
เขาจะปลูก
เซลเลอรี่ (ขึ้น
ฉ่าย) ไว้เต็ม
สวนเพื่อเอา
ผักมาทำเบ็ด
และไถยัดใส่
สำหรับเลี้ยง
แขกในวัน
แต่งงาน แขก

เขามีกฎที่ห้ามญาติอันดับหนึ่ง (ลูกพี่-ลูกน้อง) แต่งงานกัน ส่วนญาติอันดับสอง แม้จะไม่มีกฎห้าม แต่ในทางปฏิบัติเขาไม่นิยมให้คนที่เป็ญาติแต่งงานกัน เขาจะสนับสนุนคนอามิชให้แต่งงานกับคนอามิชด้วยกัน แม้ว่าคู่บ่าวสาวจะมาจากคนละถิ่น นอกจากนั้นเขายังอนุญาตให้คนอามิชแต่งงานกับคนนอกนิกายได้ ถ้าหากว่าคนนอกนิกายนั้นเคร่งศาสนามากกว่าคนอามิช

การแต่งงานเป็นเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นเร้าใจของคู่บ่าวสาวและครอบครัวของทั้งสองฝ่าย พ่อแม่ของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวเป็นผู้จัดสินสอดให้ คู่สมรสอย่างที่คุณทั้งสองจะเริ่มต้นชีวิตครอบครัวได้อย่างสบาย เช่น มีเครื่องมือทำฟาร์ม สัตว์เลี้ยง เฟอร์นิเจอร์ ถ้วยชาม ผ้าห่ม ผ้าปูที่นอน และที่ขาดไม่ได้ก็คือ คิวิลท์ นอกจากนั้นก่อนแต่งงาน ครอบครัวของเจ้าสาวจะต้องทำ

ที่ได้รับเชิญจะนำของขวัญซึ่งมีถ้วยชาม ตะเกียง น้ำมัน ผ้าคลุมเตียง ผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัว นาฬิกา จอบ เสียมและเครื่องมือช่างไม้ไปวางไว้บนเตียงวิวาท

อามิชถือว่าการแต่งงานเป็นการร่วม “เนื้อเดียวกัน” และจะไม่แยกจากกันจนกว่าจะถึงวันตาย ครอบครัวอามิชจึงเป็นครอบครัวที่มีผัวเดียวเมียเดียว สามีเป็นผู้นำและภรรยาเป็นผู้ตาม แต่ไม่ใช่ว่าภรรยาจะตามโดยไม่ใช้ความคิด ภรรยาอามิชเป็นตัวของตัวเองในวิญญูณของหญิงที่ช่วยเหลือชายเพื่อทำให้ครอบครัวของเขาสมบูรณ์ สามีมีอำนาจเหนือทุกคนในครอบครัว เพราะถือว่าเป็นความประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ แต่เขาต้องพยายามนำครอบครัวให้ดำเนินไปตามทำนองคลองธรรมของศาสนา ด้วยเหตุนี้ปัญหาครอบครัวของคนอามิชแทบไม่มี กรณีที่

พ่อแม่หย่าร้าง เด็กหนีออกจากบ้าน เด็กติดยาเสพติด เหล่านี้แทบไม่ปรากฏในในสังคมอามิช อย่างไรก็ตาม สังคมที่ไม่มีปัญหาย่อมไม่มี

ปัญหาใหญ่ที่ขัดกับหลักการดำเนินชีวิตของคนอามิชก็คือกฎหมายของรัฐบาลที่บังคับให้เด็กซึ่งมีอายุระหว่าง ๗ - ๑๖ ปีต้องศึกษาเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียน แต่สังคมของคนอามิชเน้นการศึกษาเพียงแค่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ เท่านั้น กฎหมายนี้ทำให้พ่อแม่ที่ขัดขืนถูกปรับหรือถูกจำคุกเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม มีผู้คิดหาทางออกให้โดยจัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาขึ้นเพื่อช่วยให้เด็กอามิชศึกษาต่อไปในโรงเรียนจนอายุครบ ๑๖ ปีบริบูรณ์

การเกณฑ์ทหารเป็นปัญหาอีกปัญหาหนึ่งซึ่งชาวอามิชเผชิญ เพราะศาสนาของเขายึดหลักอธิษฐานและห้ามการฆ่าฟัน ดังนั้นพวกเขาจึงคัดค้านการเป็นทหาร พวกอามิชต่อสู้ไปจนถึงศาลฎีกา ในที่สุดศาลพิพากษาให้อามิชได้รับยกเว้นการเกณฑ์ทหารเพราะการกระทำนั้นขัดกับศาสนาของเขา

สิ่งที่ท้าทายวัฒนธรรมของอามิชคือความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี คนอามิชที่มีฟาร์มขนาดใหญ่หลายร้อยไร่ย่อมแลเห็นว่ารถแทรกเตอร์เป็นสิ่งจำเป็น แม้มันซึ่งมีลูกมากย่อมเห็นว่าเสื้อผ้าสำเร็จรูปให้ความสะดวกมากกว่าการทอผ้าใช้เอง นอกจากนี้ร้านอาหารและผลิตภัณฑ์ที่ทำจากนมย่อมต้องการที่เก็บที่พอเหมาะสมด้วย

แข็งหรือตู้เย็นน้ำมันก๊าดที่คนอามิชใช้อยู่อาจจะไม่เพียงพอ และเนื่องจากประชากรเพิ่มขึ้น คนอามิชที่สร้างครอบครัวใหม่ย่อมต้องการที่อยู่อาศัยและที่ทำมาหากิน การกำหนดให้เจ้าของสถานที่ อาคาร บ้านเช่า ดึงสายไฟฟ้า สายโทรศัพท์ออกจากสิ่งก่อสร้างย่อมทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้นเด็กอามิชที่วิ่งเล่นอยู่กับเด็กอื่นนอกจากรอบครัวอามิชย่อมเห็นความแตกต่างในเครื่องแต่งกาย เครื่องใช้ ของเล่น และอื่น ๆ จึงเป็นการยากที่จะอบรมสั่งสอนเด็กอามิชให้แยกตัวออกจากโลกปัจจุบัน

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ยากอย่างกันได้ เมื่อคนในสังคมหนึ่งเห็นคนในสังคมอื่นปฏิบัติเป็นที่ถูกใจย่อมมีความปรารถนาจะทำตาม คนอามิชก็เช่นเดียวกัน เดียวนี้ชุมชนบางแห่งผ่อนปรนให้อามิชไม่ต้องเคร่งครัดกับการแต่งกาย เช่นผู้ชายเริ่มนิยมซื้อสายโยงกางเกงพาดไหล่จากร้านค้า ผู้หญิงซื้อเครื่องชั้นในจากดีพาร์ทเมนต์สโตร์ อามิชบางชุมชนอนุญาตให้คนในกลุ่มใช้รถยนต์และรถแทรกเตอร์ แต่ในทางตรงกันข้าม คนอเมริกันที่เปื้อนความเจริญทางวัตถุ จำคาญปัญหาทางสังคม และทนไม่ได้กับความวุ่นวายในเมืองหลวงกลับหันมาสนใจวัฒนธรรมของคนอามิช

ผมตกตะลึงเมื่อลูกสาวคนโตซึ่งเรียนจบพยาบาลมารายงานว่าจะไปทำงานที่ชุมชนอามิชในรัฐเพนซิลเวเนีย ผมไม่กล้าคัดค้านหรือให้คำ

แนะนำเพราะเห็นว่าลูกเติบโตแล้ว และมี
เสรีภาพในการเลือกอนาคต จึงอวยพรให้เธอ
เดินทางด้วยความปลอดภัยและประสบความสำเร็จในชีวิต

สามปีต่อมา วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังทำ
สวนครัวอยู่หลังบ้าน ลูกสาวคนโตโผล่เข้ามา
พร้อมชายหนุ่มคนหนึ่ง ผู้ชายคนนั้นทำทางเป็น
คนเรียบร้อย แต่งกายด้วยเสื้อแขนกระบอกสี
น้ำตาลแก่ กางเกงขายาวสีเดียวกับเสื้อ ใส่รอง
เท้ายี่ห้อสนี้น้ำตาลอ่อน ใต้ผมเกรียนยังกะเพิ่งสึก
จากพระ แต่ลูกสาวใส่เสื้อผ้าและกางเกงยีนส์
ธรรมดา ผมรีบถามด้วยความสงสัย

“อ้าว ไหนว่าเป็นอามิช ใจแต่งตัวแบบนี้”

“ไม่ได้เป็นอามิช” ลูกสาวตอบ “เขาไม่รับ
Englisher”

ลูกสาวแนะนำว่าเพื่อนของเธอเคยเป็นนัก
เรียนที่อาสาสมัครไปทำงานที่ฟาร์มอามิช และ
รู้จักเธอในงานร้องเพลง พ่อแม่ของเขาเป็นชาว
พุทธที่เคร่งศาสนา และอพยพมาจากประเทศ
เวียดนามเมื่อ ๒๐ ปีล่วงมาแล้ว

เพื่อนของลูกสาวถามผมว่าจะปลุกอะไร
ผมตอบว่าปลุกพริกกับมะเขือ

“ขอเป็นชิ้นจ่ายได้ไหม” ลูกสาวถาม “เอา
ให้เต็มสวน”

“ทำไม่” ผมถามด้วยความมจกน

“จำบ้านอามิชที่เขาปลุกชิ้นจ่ายเต็มสวนได้
ไหม เขาเอาชิ้นจ่ายไปทำอะไร” ลูกสาวตอบ

“จำได้” ผมตอบ รีบส่งจอบเสียมให้ลูก
สาว “ที่นั่น ผู้หญิงเขาทำสวน” ผมพูดต่อ

ลูกสาวส่งเครื่องมือทำสวนคืนให้ผม
พร้อมคำตอบ

“เดี๋ยวนี้เขาเปลี่ยนแล้ว ผู้ชายกับเครื่องจักร
ทำงานแทบทุกอย่าง เหลือไว้ให้ผู้หญิงอย่าง
เดียว”

“อะไร” ผมซัก

“ตลอดลูก”

เรื่องสั้นต่างแดน

โดย อนอมบุญ-ทิพย์วัลย์ บุน
สำนักพิมพ์ฟ้าอภัย

ราคา ๕๐ บาท

ธรรมชาติกับการเกษตร

สัมภาษณ์: ธีรวิทย์ ชาติวโร

โย พาลิ มณญูติ พาลย์ ปณฺธิโต วาปี เตน โส คนโง่รู้ตัวว่าโง่ ด้วยความรู้ตัวนี้ก็จะฉลาดได้บ้าง

ทุกวันนี้คนส่วนมากไม่ยอมรับว่าตัวเองโง่ และไม่รู้ว่าตัวเองโง่ โง่แล้วอวดฉลาดก็เยอะ คนพวกนี้จะไม่มีความฉลาดได้เลย แถมยังจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมได้อีกมากด้วย รวมทั้งคนที่ฉลาดแต่ใจโก่ง ก็ฉลาดแต่ใจที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมไม่น้อยเหมือนกัน

คนฉลาดจริงคือคนที่รู้เท่าทันโลก เท่าทันกิเลสและไม่เห็นแก่ตัว ไม่ได้วัดความรู้ตามใบปริญญา คนจบปริญญาเอกแม้จะเรียนมาก รู้มาก รู้แต่เรื่องนอกตัว ยังไม่รู้เท่าทันกิเลสในตัว ก็ยังไม่ถือเป็นบัณฑิตที่แท้จริง บางทียิ่งรู้มากยิ่งเห็นแก่ตัวมากยิ่งน่ารังเกียจมาก ผู้เขียนมีโอกาสดพบปะพูดคุยกับปราชญ์

ชาวบ้านที่ไม่เคยเรียนจบปริญญาใดๆ แต่รู้ปัญหาสังคมและวิธีแก้ปัญหาได้อย่างดี เมื่อเร็วๆ นี้ก็มีโอกาสพบครูบาคำเตื่อง ภาษี มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันหลายเรื่อง เช่น เรื่องเกี่ยวกับพันธุกรรม และความยากจนของเกษตรกร

ทุกวันนี้เรื่องพันธุกรรมหรือเมล็ดพันธุ์ต่างๆ ถูกดึงไปเป็นธุรกิจ จนเป็นเจ้าข้าวเจ้าของครอบครองไว้แต่ผู้เดียวซึ่งเป็นอันตรายมาก เหมือนยี่ดอกอาหารของคนทั้งโลกไว้คิดจะรวยอยู่คนเดียว ต่อไปจะเอาอันตรายอะไรใส่ไว้ให้คนกินก็จำยอมต้องกิน เช่น พืช G.M.O. การตัดแต่งพันธุกรรมพืช ทุกวันนี้เกษตรกรจะปลูกอะไรก็ต้องซื้อ เพราะพ่อค้าเขาผสมพันธุ์ใหม่ ให้ปลูกครั้งเดียว ไม่

สามารถเก็บเมล็ดพันธุ์ไว้ปลูกต่อได้อีก ทำให้พันธุ์พื้นเมืองเก่าแก่ที่แข็งแรง ด้านทานโรค และเก็บพันธุ์ได้สูญพันธุ์ไปเกือบหมดสิ้น

พอพันธุ์พืชพื้นเมืองหมดไป หาไม่ได้อีก ราคาพันธุ์พืชลูกผสมก็จะขึ้นราคาแพงเท่าไหนเกษตรกรก็ต้องซื้อเพราะไม่รู้จะไปซื้อไปหาพันธุ์ที่ไหนมาปลูก พันธุ์พื้นเมืองสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว

เมื่อพันธุกรรมพืชกลายเป็นเรื่องการค้าธุรกิจผูกขาด จะทำให้เกษตรกรผู้ผลิตและประชาชนผู้บริโภคเดือดร้อน ยากจน พ่อค้านายทุนก็จะร่ำรวยมหาศาลเพราะกำชะตาชีวิตของคนทั้งโลกไว้

วิธีแก้ปัญหานี้ก็คือ ต้องช่วยกันบอกให้ทุกคนเห็นความสำคัญของการอนุรักษ์พันธุ์

กรรมพืช ถ้าไม่ช่วยกันเก็บ ไม่ช่วยกันรักษา หรือปลูกไว้ ต่อไปก็หมดและจะหมดเร็วด้วย เพียงปีสองปีพันธุ์พื้นเมืองก็หมดแล้ว

ทางกลุ่มทุนเขาก็จะเร่งควบคุมพันธุ์ และการตลาดไว้อย่างไม่หยุดยั้ง ถ้าเกษตรกร ยังรักยังหวงแห่นอาชีพและแผ่นดินของ ประเทศชาติ เราก็ต้องช่วยกันรักษาและปลูก พืชพันธุ์พื้นเมืองให้ต่อเนื่อง และช่วยกัน ขยายความต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้ความอุดม สมบูรณ์ถึงลูกหลานของเรา

สนใจ VCD การอนุรักษ์พันธุ์ข้าวพื้น เมืองและพันธุ์พื้นเมืองต่างๆ ติดต่อได้ที่ คุณ ก้อนดิน นาวาบุญนิยม โทร ๐๘๕-๑๓๑๓๓๕๖ หรือ ๐๘๑-๕๕๖๒๘๘๗ หรือดู FMTV เวลา บ่ายโมงถึงบ่าย ๓ โมงทุกวัน

ปณฺณชวีวิตมาหุ เสฏฺฐิ์

ปราษณฺ์กล่าวว่ชีวิตของผู้เป็นอยู่ด้วยปัญญาประเสริฐสุด

ผู้เขียนมีโอกาสไปชมบ้านของคุณธีระ วชิรชยธนอม ที่บ้านริมน้ำบางปะกง ฉะเชิงเทรา ไปค้าง ๑ คืน เพื่อสัมภาษณ์และถ่ายทำ วิถีชีวิตของคุณธีระและครอบครัว ภรรยาของคุณธีระชื่อคุณมะลิวัลย์ เป็นชาวเหนือที่มี อหฺยาศยฺตีมาก เป็นพยาบาลมาก่อน

คุณธีระเป็นชาวแปดริ้วโดยกำเนิด จบ เศรษฐศาสตรที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อาชีพ ค้าอาหารสัตว์ เคยเลี้ยงหมูมากถึงเกือบหมื่นตัว แต่ปัจจุบันเลิกแล้วเพราะกลัวบาป เมื่อ ๓-๔ ปีก่อนได้ไปซื้อที่สวนจากชาวบ้านที่ประสบ ปัญหาศัตรูพืชรบกวน หนอนเจาะต้นไม้ยืน ต้นตายเป็นจำนวนมาก ดั้วงกินยอดมะพร้าว ตายเกือบหมด ใช้สารเคมีก็สู้ไม่ไหว

คุณธีระเป็นคนฉลาด มีความรู้หลาย ด้านและมีประสบการณ์มาก บ้านของคุณธีระ เป็นบ้านประหยัดพลังงานและสวยงาม มีความแปลกประหลาดพิเศษหลายอย่าง เช่น เป็นบ้านที่ภายในบ้านไม่มีเสาให้เกะกะตา ผนังบ้าน ฝ้าและเพดานทำด้วยโฟมชนิดพิเศษ

น้ำหนักเบามาก ป้องกันความร้อนจากภายนอก ใช้แอร์ขนาด ๒ ตัน ก็เย็นทั้งบ้าน ความเย็น ภายในบ้านก็ไม่ออกข้างนอก มีแสงเข้าทาง หน้าต่างที่จัดมุมไว้อย่างเหมาะสม กลางวัน ไม่ต้องเปิดไฟฟ้าก็สว่างทั้งบ้าน สมเป็นบ้าน ของปราษณฺ์ที่ทรงภูมิปัญญาจริง ๆ

มาเล่าเรื่องเกษตรบ้าง ที่สวนชาวบ้าน ต้องขายทิ้งเพราะสู้แมลงศัตรูพืชไม่ไหว คุณธีระ ใช้ความสามารถที่เฉลียวฉลาดด้วยวิธีการง่ายๆ เช่น ดั้วงกัดยอดมะพร้าวคุณธีระก็ใช้ทราย หยาบผสมกับลูกเหม็นที่ใช้ป้องกันแมลงสาบ ต่าละเอียดเท่าๆกับเม็ดทรายในปริมาณเท่าๆ กันใส่ลงไปที่ดินคอกของต้นมะพร้าว ทรายจะ ไปอุดตามคอต่อดของดั้วง กลิ่นของลูกเหม็นก็ ไล่ดั้วงให้อยู่ไม่ได้ แค่นี้ดั้วงก็ไม่เหลือ

ส่วนหนอนที่เจาะต้นไม้ เช่น มะม่วง ขนุน เจาะในต้นและเปลือก ใช้น้ำมันเครื่อง เก่าๆ ที่เรียกว่าน้ำมันซีโล๊ฟผสมกับน้ำหมัก สมุนไพโร๊ฟแมลง สูตรไหนก็ได้ ใช้แปลงทาสี ทาที่ดิน ที่แปลที่หนอนเจาะ ไม่กี่วันหนอนก็

อยู่ไม่ได้ แผลที่นอนเจาะทั้งที่ต้นและเปลือกไม้ ไม้ซ้าก็ปิดสนิท ต้นไม้ก็งามเติบโตอย่างเดิม

การใส่ปุ๋ยต้นไม้ก็ใช้วิธีประหยัด คือใช้เสียมแทงลงไปดิน แล้วหยอดปุ๋ยในหลุมเล็กๆ รอบๆ ต้นปุ๋ยก็จะไม่ละลายกระจายไปไหน แม้ปุ๋ยจะแรงไปก็ไม่มีส่วนต่อต้นไม้เพราะยังไม่มีส่วนที่เป็นดิน รากของต้นไม้ก็จะเลือกมากินอาหารที่เราใส่ปุ๋ยเอง

นอกจากนี้คุณธีระยังมีวิธีปลูกมะพร้าวที่ได้ผลดี โดเร็ว ให้น้ำหวานเสมอ โดยใช้วิธีขุดหลุมลึกประมาณ ๓๐ ซม. กว้างพอสมควร ใส่ปุ๋ยหมักที่ก้นหลุมประมาณ ๑-๒ กระลาไม่ต้องมาก แล้ววางลูกมะพร้าว ใช้ดินกลบอย่าให้มีดยอด เหลือไว้ ๑ ใน ๓ แล้วใช้ฟางข้าวหรือใบไม้แห้งๆคลุมอีกที เวลาฝนตกหรือรดน้ำ ดินก็จะค่อยๆลงไปกลบเอง น้ำก็จะขังอยู่ในหลุม ให้ความชื้นได้นาน ไม่ต้องรดน้ำบ่อย

คุณธีระได้ทดลองใช้ฮอร์โมนรกหมูของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน ผสมน้ำรดต้นไม้ในสวน ทำให้ต้นไม้โตเร็ว แข็งแรงและต้านทานโรค ไม้ดอกไม้ประดับ แม้แต่ดอกบัวในกระถางก็ออกดอกบ่อยมาก ดอกไม้ ออกดอกเต็มสวน คุณธีระยังมีผักหวานบ้านแตกยอดอบใหญ่มาก รสหวานกรอบ ได้พันธุ์มาจากประเทศจีน มีพันธุ์มะพร้าวน้ำหอมลูกดก และพันธุ์ไม้ดี ๆ หลายอย่าง มีเทคนิคการปลูกการดูแลง่าย ๆ และได้ผลดี เรามี vcd ทั้งเรื่องบ้านประหยัดพลังงานและเทคนิคการทำเกษตรอินทรีย์ของคุณธีระ ๒ แผ่น ติดต่อได้ที่ คุณปรีชา ๐๘๑-๕๕๖-๒๘๘๓ หรือคุณมณฑล ๐๘๕-๖๖๓-๘๒๔๕ หรือจดหมายติดต่อคุณก้องนิติน ตู้ปณ.๖๓ ปทจ. นครปฐม ๗๓๐๐๐ พร้อมณาคติ ๑๕๐ บาท เขียนที่อยู่ของท่าน ให้ชัดเจน เราจะจัดส่งให้ทางไปรษณีย์

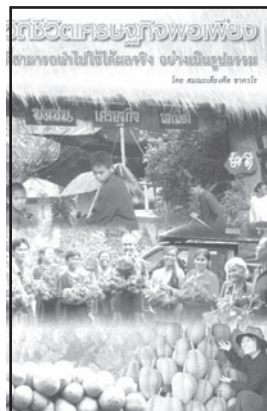
วิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ที่สามารถนำไปใช้ได้ผลจริง อย่างเป็นรูปธรรม

เป็นหนังสือที่เขียนโดย สมณะเสียงสีกาล ชาตวโร
รวบรวมเกร็ดความรู้ วิธีพึ่งตนเองด้านการเกษตรอย่างง่าย ๆ
โดยไม่ต้องลงทุนแต่ได้ผลดีเยี่ยมไว้หลายเรื่อง

ราคา ๓๐ บาท

รายละเอียดสอบถามได้ที่ ร้านธรรมทัศน์สมาคม

ถ. นวมินทร์ ๔๘ กทม. ๑๐๒๔๐

น้ำมันสบู่ดำ

ผล็องงานทดแทนน้ำมันตีเซลและเบนซิน

“

จากการอ่าน “ดอกหญ้า” ฉบับที่ ๑๒๖ บทความธรรมะกับการเกษตร ของท่าน เสียงศีล ชาตวิโร กระทบสับสนมาก เพราะคำว่าสบู่ดำซึ่งเขาถ่ายรูปออกทางโทรทัศน์นั้น เป็นต้นสบู่ขาวหรืออีสานเรียกว่าต้นเขาขาว เคยคิดตำหนิสื่อโทรทัศน์ว่า เรียกไม่ถูกต้อง พลอยให้คนรุ่นหลังเกิดเข้าใจผิด ส่วนผู้ที่รู้มาก่อนก็พลอยสับสนไปด้วย

จากหนังสือไม้เทศเมืองไทยของหมอบุญส่ง เลอะกุล บอกไว้ว่าสบู่ขาวคือเขาขาว สบู่ดำคือเขาดำ

เพื่อความถูกต้องและแน่นอน ไม่ผิดพลาด ขอให้ “ดอกหญ้า” ช่วยอธิบายให้ กระทบและคนไทยได้เข้าใจให้ถูกต้องด้วย เพราะต้นเขาขาว สบู่ขาว และเขาดำสบู่ดำ เป็นคนละต้นกัน สีของต้นและใบไม่เหมือนกันแต่ลูกหรือเมล็ดสบู่ดำคล้ายกับเมล็ดสบู่ขาว แต่เล็กกว่านิดหนึ่ง

เพื่อความถูกต้อง ไม่ให้คนเกิดใหม่ ใหญ่ทีหลังเข้าใจผิด หรือคนแก่อย่างผมอายุ เข้า ๘๐ ปี ได้หายสับสนและหายเข้าใจผิดด้วย

สุกรี ธรรมเจริญ จ.อุตรธานี

”

เมื่อประมาณ ๒๐ ปีที่ผ่านมา ราคาน้ำมันปิโตรเลียมสูงขึ้น เป็นที่เดือดร้อนกันถ้วนหน้า จึงได้วิจัยและเผยแพร่การใช้น้ำมันสบู่ดำเป็นพลังงานทดแทนน้ำมันดีเซลและเบนซิน ครบวงจรในระดับหนึ่ง ปรากฏว่าได้ผลดีไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

สบู่ดำ เป็นพืชพื้นเมืองของอเมริกากลาง อยู่ในวงศ์เดียวกับข่างพารา สบู่แดง เปล้าน้อย ฯลฯ ซึ่งชาวโปรตุเกสนำเข้ามาตอนปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา เพื่อรับซื้อเมล็ดกลับไปบีบอัดเอาน้ำมันสำหรับทำสบู่ เพราะมีฟองอันเป็นคุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัว โดยในสมัยนั้น ยังไม่ได้ค้นพบสารเคมีทำให้เกิดฟอง ดังนั้น ชาวบ้านทางภาคกลางจึงเรียกว่า “สบู่ดำ” เนื่องจากเปลือกเมล็ดมีสีดำ ภาคเหนือเรียกว่า “มะหุ้งฮั่ว” ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียก “มะเยา” ชาวนครราชสีมาเรียก “สีหลอด” ภาคใต้เรียก “หงเทศ” ภาษายาวีทางภาคใต้เรียก “ยาเคาะ” ลักษณะเป็นไม้พุ่มยืนต้นขนาดกลาง สูง ๒-๗ เมตร อายุยืนไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี ลำต้นเกลี้ยงเกลารอบอ้วน เนื้อไม้ไม่มีแก่น ใบคล้ายใบฝ้าย ใบพุดตาน แต่หนากว่าใบหยัก คล้ายใบละหุ้งแต่หยักตื้น ออกดอกเป็นช่อพวงที่ข้อส่วนปลายของยอด ผลกลมรีสุกเล็กน้อย เมื่อดิบสีเขียวอ่อน เวลาแก่สีเหลืองสุกแล้วเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้ม ผลหนึ่งมี ๒-๓ เมล็ด ซึ่งเล็กกว่าเมล็ดละหุ้งพันธุ์ชาวดำเล็กน้อย เปลือกเมล็ดสีดำ เนื้อในสีขาว ฯลฯ

นี่เป็นข้อมูลบางส่วนจากหนังสือเกษตรกรรมธรรมชาติ โดย *ระพีพันธุ์ ภาสบุตร* อดีตวิศวกรการเกษตร กองเกษตรวิศวกรรม กรมวิชาการเกษตร บังเอิญบุกไปเจอเรื่องเกี่ยวกับสบู่ดำทางอินเทอร์เน็ต ก็เลยคัดลอกมาให้ได้อ่านเทียบเคียงกัน

สบู่ดำ เป็นพืชน้ำมันชนิดหนึ่ง น้ำมันที่ได้จากเมล็ดสบู่ดำ สามารถใช้กับเครื่องยนต์ดีเซลที่เกษตรกรใช้อยู่ได้โดยไม่ต้องใช้น้ำมันชนิดอื่นผสมอีก ใช้เป็นสมุนไพรรักษาโรค ใช้ปลูกเป็นแนวรั้ว เพื่อป้องกันสัตว์เลื้อยเข้าทำลายผลผลิต เนื่องจากมีสารพิษ Hydro-cyanic มีกลิ่นเหม็นเขียว สบู่ดำจึงเป็นพืชที่น่าให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในสภาวะที่ราคาน้ำมันดีเซลมีราคาสูงอย่างในปัจจุบัน สบู่ดำมีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Jatropha Curcas* Linn. อยู่ในวงศ์ไม้ยางพารา ซึ่งเป็นพืชพื้นเมืองของทวีปอเมริกาใต้ ชาวโปรตุเกสนำเข้ามาปลูกในประเทศไทย ในช่วงปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา เพื่อนำมาบีบน้ำมันสำหรับทำสบู่ ปัจจุบันสบู่ดำมีปลูกอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป เช่น ภาคเหนือเรียกว่ามะหุงฮั่ว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียกว่ามะเขยหรือสีหอลอด ภาคใต้เรียกว่ามาเคาะ

ประโยชน์ของสบู่ดำ

๑. ยางจากก้านใบ ใช้ป่ายรักษาโรคปากนกกระจอก ห้ามเลือด แก้ลิ้นเป็นฝ้าขาว โดยผสมกับน้ำมันมมารดาป้ายลิ้น

๒. ลำต้น ตัดเป็นท่อนต้มน้ำให้เด็กกินแก้ซางตานขโมย ตัดเป็นท่อนแช่น้ำอาบ แก้โรคพุพอง ใช้เป็นแนวรั้วป้องกันสัตว์เลื้อย เช่น โค กระบือ ม้า แพะ เข้าทำลายผลผลิต

๓. เมล็ด หีบเป็นน้ำมัน ใช้ทดแทนน้ำมันดีเซล ใช้บำรุงรากผม ใช้เป็นปุ๋ยอินทรีย์ โดยใช้กากที่เหลือจากการหีบน้ำมัน ซึ่งเป็นธาตุอาหารหลัก มากกว่าปุ๋ยหมักและมูลสัตว์หลายชนิด ยกเว้นมูลไก่ที่มีฟอสฟอรัส และโปรแตสเซียม มากกว่า และยังมีสารพิษ Curcin มีฤทธิ์เหมือนสลอด เมื่อกินเข้าไปแล้วจะทำให้ท้องเดิน

www.esswpark.org

หยุดโลกร้อน ด้วยชีวิตพอเพียง

นี่เป็นข้อเขียนจากหนังสือเล่มเล็กคู่มือประชาชน ของกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นหนังสือที่อ่านเข้าใจง่าย และถ่ายทอดถึงความเป็นไปเกี่ยวกับโลกร้อนได้เป็นอย่างดี จึงขอนำมาเผยแพร่ให้ท่านผู้อ่านได้รับประโยชน์โดยถ้วนทั่ว โดยจะนำมาลงเป็นตอนๆไป รายละเอียดเพิ่มเติมค้นดูได้ที่ www.deqp.go.th , www.envionnet.in.th

ตอนที่ ๓

ปัจจุบัน...วิวัฒนาการ ที่เราว่ากันไว้ จริงหรือ ?

ปัจจุบัน : *จริงหรือที่ภาวะโลกร้อนทำให้เกิดพายุเฮอริเคนมากขึ้น*

วิวัฒนาการ : ภาวะโลกร้อนไม่ได้ทำให้เกิดพายุเฮอริเคน แต่ทำให้พายุรุนแรงและมีอันตรายมากยิ่งขึ้น เพราะเมื่อมหาสมุทรเริ่มอุ่นขึ้น พายุโซนร้อนแถบเส้นศูนย์สูตร ก็จะมีพลังงานและมีกำลังแรงยิ่งขึ้น จึงพูดได้ว่าภาวะโลกร้อนสามารถเพิ่มความรุนแรงของพายุ เช่น จากพายุระดับ ๓ ก็กลายเป็นระดับ ๔ ที่มีอันตรายมากกว่า อันที่จริงแล้วนักวิทยาศาสตร์พบแนวโน้มความรุนแรงในการสร้างความเสียหายของเฮอริเคนว่า เพิ่มขึ้นมากอย่างสอดคล้องกับอุณหภูมิของมหาสมุทรตลอดระยะเวลา ๓๕ ปีที่ผ่านมา

ปัจจุบัน : *นักวิทยาศาสตร์ทราบหรือคาดเดาได้อย่างไรว่า มีการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลกขึ้นจริง*

วิวัฒนาการ : การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศโลก เป็นปรากฏการณ์ที่ตรวจวัดได้จริง

แบบจำลองภูมิอากาศโลก (General Circulation Model) เพื่อสร้างภาพเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของสถาบันวิจัยนาซาติหลายสถาบันบ่งชี้ถึงการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโดยเฉลี่ยของโลก ความแปรปรวนของหยาดน้ำฟ้าและการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ อุณหภูมิสูงสุดและต่ำสุดเพิ่มขึ้น จำนวนวันที่ร้อนจัด และคลื่นความร้อนเพิ่มขึ้น

ปัจจุบัน : *พื้นที่ของประเทศไทยส่วนไหนที่จะได้รับผลกระทบบ้าง*

วิวัฒนาการ : นักวิทยาศาสตร์ทำนายว่า อีก ๑๐๐ ปีข้างหน้า อุณหภูมิเฉลี่ยของผิวโลกจะเพิ่มสูงขึ้นประมาณ ๐.๓-๑.๑ เมตรทำให้พื้นที่ชายฝั่งทะเลต้องจมน้ำไปตลอด โดยเฉพาะบริเวณอ่าวไทยตอนบน รวมถึงกรุงเทพมหานครจะถูกน้ำท่วมลึกเข้ามาไม่น้อยกว่า ๖-๘ กิโลเมตร ประเทศไทยเองจำเป็นต้องมีรายละเอียดข้อมูลภาคสนามที่เพียงพอ สำหรับการสร้างแบบจำลองระดับพื้นที่ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนจัดการแก้ไขปัญหาได้ทันเวลา

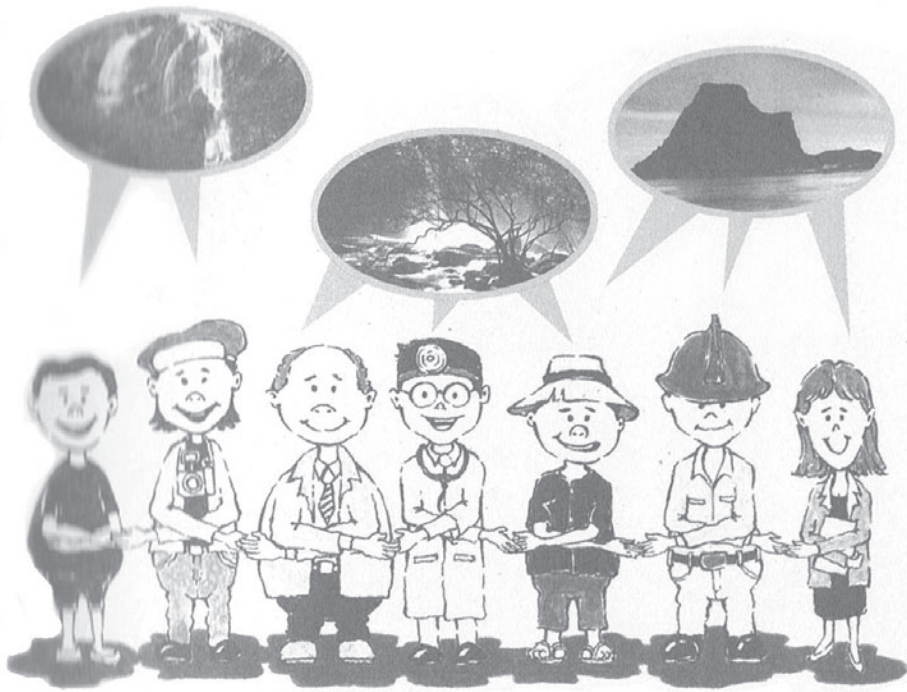
ปัจจุบัน : *กำหนดานานถึง ๑๐๐ ปี คนมักมองว่าอีกตั้งนาน กว่าจะถึงวันนั้น เราก็ยังมีเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าเพียงพอจนแก้ไขปัญหาได้แล้ว*

วิสัยทัศน์ : รองจนถึงวันนั้นเพื่อพิสูจน์ความจริงก็คงสายเกินไป ที่จะทำอะไรได้แล้ว ตัวอย่างของสถานการณ์ที่เป็นจริงในประเทศไทยที่เกิดขึ้นก็คือ การกัดเซาะชายฝั่งบริเวณอ่าวไทยตอนบนที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรง โดยมีการกัดเซาะมากกว่า ๒๕ เมตรต่อปี โดยเฉพาะที่จังหวัดสมุทรปราการ มีการกัดเซาะพื้นที่จมน้ำไปแล้ว ๑๑,๑๐๔ ไร่

ปจฺจมา : แสดงว่าถึงอย่างไรเราก็ต้องได้รับผลกระทบเรื่องภาวะโลกร้อนแน่นอน เพราะมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มาตั้งแต่ยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรม

วิสัยทัศน์ : พุดเช่นนั้นก็ได้ เพราะจริงๆแล้วการจัดการกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศควรทำทั้ง ๒ รูปแบบคือ การพยายามลดสิ่งที่จะกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อไปเรื่อยๆ ก็ต้องพยายามควบคุมไม่ให้เกินระดับที่จะทำให้แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว กับอีกรูปแบบหนึ่งก็คือ การปรับตัวเราและสิ่งรอบๆตัว ให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนไป พร้อมทั้งต้องสร้างภูมิคุ้มกัน และโครงสร้างพื้นฐานเพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

เรา ทุกคนต้องช่วยกัน

แม้ว่าจะดูเหลือเชื่อ จนยากจะทำใจยอมรับได้ง่ายๆ
ว่าเรื่องของภาวะโลกร้อนกำลังเกิดขึ้นจริง และใกล้ตัวมาทุกที
และแม้จะยังคงมีผู้ข้องใจกับหลักฐานของปรากฏการณ์เขย่าโลกครั้งนี้
แต่ไม่ว่าคุณจะเป็นอยู่ตรงไหน จงเชื่อเถอะว่าคุณเป็นส่วนหนึ่ง
ที่สามารถช่วยสร้างการเปลี่ยนแปลงได้ แต่วาระอ้าปากว่านี่ไม่ได้แล้ว

ตอนที่ ๔

แล้วเราจะทำอะไรได้

เมื่อรับรู้แล้วว่าคาร์บอนไดออกไซด์คือ ก๊าซเรือนกระจกสำคัญที่ถูกปลดปล่อยขึ้นสู่บรรยากาศโลกจากกิจกรรมของมนุษย์ การแก้ไขและลดปัญหาภาวะโลกร้อน ที่เราสามารถทำได้ในทันทีก็คือ การควบคุมปริมาณการปลดปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์รวมทั้งก๊าซเรือนกระจกอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันของเรา ไม่ว่าจะในฐานะของประชาชนหรือพลเมืองคนหนึ่งที่มีอาชีพเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับปัญหาโลกร้อน

น้ำมัน - เป็นแหล่งพลังงานหลักและแหล่งปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ ผลิตภัณฑ์น้ำมันเกือบทั้งหมด เป็นเชื้อเพลิงที่ใช้ในยานยนต์และเครื่องบิน และระบบทำความร้อนรวมถึงโรงไฟฟ้า

ถ่านหิน - คือเชื้อเพลิงฟอสซิลที่เป็นตัวการโลกร้อนอันดับหนึ่ง การเผาไหม้ถ่านหินจะปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ออกมามหาศาล lignite เป็นถ่านหินที่สกปรกมากที่สุด

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สขจ.)

Institute of Ethical Waste Management

ขอความร่วมมือช่วยโลกให้สดใส

ช่วยชีวิตให้สดใส

ในวันสิ่งแวดล้อมโลก (๕ มิถุนายน)

ด้วยการร่วมแรงร่วมใจ งดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

ที่ทำลายโลก (เช่น โฟม ถุงพลาสติก)

และร่วมบุญโดยการบริจาคของเก่าที่เหลือใช้

ของใหม่ที่เกินจำเป็น ได้ที่

เครือข่ายชุมชนชาวโคกทุกแห่ง ทั่วประเทศ

สนใจติดต่อสอบถามได้ที่

โทร. ๐๘๙ ๕๓๓ ๒๓๓๓, ๐๘๗ ๙๐๗ ๕๙๙๖

พลังของทุกคนเมื่อรวมกัน
สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลง
ในภาพใหญ่ได้
อย่ามองข้ามเมื่อรู้ว่า
คุณเป็นคนเริ่มต้นช่วยลด
การปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้
ในทุกๆวันที่ตื่นมาทำงาน
หรือเมื่อใช้ชีวิตอยู่ในบ้าน
อย่ารอเวลาวันพรุ่งนี้
เพราะพรุ่งนี้อาจสายเกินไป

แก๊สธรรมชาติ - แม้จะเป็นเชื้อเพลิงฟอสซิลที่สกปรกน้อยที่สุด แต่ก็ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาครึ่งหนึ่งของลิแกนด์สำหรับพลังงานที่ผลิตได้ทุก ๑ กิโลวัตต์ต่อชั่วโมง

การทำลายป่า- มีส่วนในการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์โดยรวมประมาณ ๑ ใน ๕ ป่าฝนเขตร้อน คือแหล่งเก็บกักคาร์บอนและเป็นพื้นที่สำคัญในการควบคุมระบบภูมิอากาศของโลก

มีเทนและไนตรัสออกไซด์ - แหล่งกำเนิดหลักของมีเทนคือการปศุสัตว์ การเกษตรกรรม การทำลายป่าไม้ การทลายของชั้นดินเยือกแข็งๆ (เพอร์มาฟรอส) ทำให้เกิดการปล่อยมีเทนจำนวนมาก ส่วนการทำเกษตรกรรมที่ใช้สารเคมียังเป็นแหล่งใหญ่ของก๊าซไนตรัสออกไซด์

บริษัทบุทรีทนูนิวอีย ให้คนสูบบุหรี่ต่อไป

สืบเนื่องจากรายงานการวิจัยจากโรงเรียนแพทย์คอร์เนล ในนิวยอร์ก โดยแพทย์หญิงคลอเดีย เฮนส์เช็ก ที่เผยแพร่ ผลงานวิจัยเมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๔๕ ในวารสารทางการแพทย์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในสหรัฐอเมริกาว่า การใช้คอมพิวเตอร์ตรวจหามะเร็งปอดอย่างแพร่หลาย จะสามารถช่วยชีวิตผู้ป่วยมะเร็งปอดได้ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ผลงานวิจัยดังกล่าว ทำให้องค์กรต่อต้านมะเร็งในแคลิฟอร์เนียและนิวยอร์กได้เรียกร้องและผลักดันให้มีการออกกฎหมาย ตั้งกองทุนเพื่อเป็นค่าตรวจค้นหามะเร็งปอดในระยะแรก โดยอ้างผลงานวิจัยของแพทย์หญิงเฮนส์เช็ก

เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคมที่ผ่านมา หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์เปิดโปงว่า งานวิจัยดังกล่าวที่สนับสนุนโดยมูลนิธิเพื่อการตรวจค้นป้องกันและรักษามะเร็งปอด ได้รับเงินบริจาคจำนวน ๓.๖ ล้านดอลลาร์จากบริษัทเวกเตอร์ ซึ่งเป็นบริษัทแม่ของบริษัทลิเก้ต เจ้าของบุทรีทนูนิวอียฟกรังด์ปรี เควส และปรัมมิด

นวิยอร์กโทม้อ่างค้ำถ้ำวองนายแพทยเจอโรม ไคซิเออร์ อติคบรรณาธิการวารสารที่ตีพิมพ์ผลงานวิจัยระบุว่าบริษัทบุหรี่ให้เงินสนับสนุนงานวิจัยดังกล่าวเพื่อจะหลอกลวงสังคมนา มะเร็งปอดไม่ได้หนักอย่างที่ทุกคนเข้าใจ โดยการตรวจค้นระยะแรกด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์สามารถที่จะช่วยชีวิตคนที่เป็นมะเร็งปอดโดยการรักษาให้หายขาดได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่จริงอย่างสิ้นเชิง

ศ.นพ.ประกิต วาทีสาธกกิจ เลขาธิการมูลนิธิรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่เปิดเผยว่า ผู้ที่เป็นมะเร็งปอดมีน้อยคนมากที่จะรอดชีวิต แม้จะใช้คอมพิวเตอร์ตรวจค้นหาโรคระยะแรกก็ตาม การป้องกันไม่ให้เสียชีวิตจากมะเร็งปอด จึงอยู่ที่การหยุดสูบบุหรี่ และหลีกเลี่ยงการได้รับควันบุหรี่ ไม่ใช่การตรวจค้นโรคระยะแรกด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ชนิดใดๆก็ตาม

โดยปัจจุบันนี้ ทั่วโลกมีผู้เสียชีวิตจากมะเร็งปอดจากการสูบบุหรี่ปีละกว่าหนึ่งล้านคน และในคนไทยมีผู้เสียชีวิตจากมะเร็งปอด ๑๒,๐๐๐ คน ในปี พ.ศ.๒๕๔๗

ในอดีตบริษัทบุหรี่ตั้งองค์กรบังหน้าเพื่อสนับสนุนนักวิชาการทำวิจัย โดยจะมีการกำหนดทิศทางและกำกับผลการวิจัยให้ออกมาในทิศทางและกำกับผลการวิจัยให้ออกมาในทิศทางที่บริษัทบุหรี่ต้องการ เมื่อถูกจับได้บ่อยๆ ขึ้น บริษัทบุหรี่จึงใช้วิธีการที่แยบยลขึ้นเพื่อไม่ให้คนรู้ทั้งนี้วารสารทางการแพทย์ที่มีชื่อเสียงจะไม่รับตีพิมพ์ผลงานวิจัยที่สนับสนุนโดยบริษัทบุหรี่ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม

ทั้งนี้เพราะหลักฐานบ่งว่างานวิจัยที่มีแหล่งเงินที่มาเกี่ยวข้องกับธุรกิจผลที่ออกมาจะสนับสนุนจุดยืนหรือผลประโยชน์ของธุรกิจเสมอ ดังคำพังเพยที่ว่า **“Whose bread I eat his song I sing”** หรือ **“ผมกินขนมปังของใครผมก็จะร้องเพลงของเขา”**

Smart
วารสารเพื่อคนรุ่นใหม่ไม่สูบบุหรี่
ปีที่ ๙ ฉบับที่ ๑๐๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑
คอสมัน คุณหมอนักรณรงค์
โดย ศ.นพ.ประทีป วาศาสกรกิจ

FACTS

- * ในสหรัฐอเมริกา มีการรณรงค์ไม่สูบบุหรี่อย่างจริงจัง ตั้งแต่ ๕๐ ปีก่อน ทำให้อัตราการสูบบุหรี่ลดลงจากร้อยละ ๔๖ ในปี พ.ศ.๒๔๙๓ เหลือร้อยละ ๒๑ ในปี พ.ศ.๒๕๔๗
- * ยอดจำหน่ายของอเมริกา ลดลงจาก ๖๐๗ พันล้านมวน ในปี พ.ศ.๒๕๑๘ เหลือ ๔๘๖ พันล้านมวนในปี พ.ศ.๒๕๓๗
- * นายแดน เควล์ รองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา กล่าวสุนทรพจน์ที่รัฐนอร์ธ แคโรไลนา พ.ศ.๒๕๓๓ ว่า **“เราจะต้องเร่งการส่งออกบุหรี่ยังจริงจัง เพราะคนอเมริกันสูบบุหรี่น้อยลง”**
- * แต่ยอดขายของบริษัทบุหรี่ยักษ์อเมริกันกลับเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๑ โดยสัดส่วนส่งออกเพิ่มจากร้อยละ ๔๐ ในปี พ.ศ.๒๕๒๖ เป็นร้อยละ ๖๕ ในปี พ.ศ.๒๕๓๖

นั่นคือ บุหรี่ขายในอเมริกาได้ลดลง

แต่บริษัทบุหรี่ยักษ์อเมริกันได้มากขึ้นในต่างประเทศ จากการพยายามส่งออกโดยมีรัฐบาลสหรัฐสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

สวยใสได้โดยไม่ต้อง ตาโตแต่เสี่ยงงอแง

เทรนด์แฟชั่นเกาหลีญี่ปุ่นมาแรงจริงๆ ล่าสุด วัยรุ่นไทยทั่วประเทศหันมาเท่แฟชั่นคอนแทคเลนส์ขอบสีกว้างทำตาโต (Big eye) กันมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นผู้ประกอบการยังหัวใสคิดค้นผลิตคอนแทคเลนส์ลวดลายสีล้นต่างๆ ที่จุดขาดมากขึ้น เพื่อล่อตาล่อใจวัยรุ่นไทยให้ตกเป็นเหยื่ออย่างง่ายดาย ซึ่งแพทย์ได้ออกมาเตือนแล้วว่า หากใช้ไม่ถูกวิธีอาจเสี่ยงตาบอดถาวรอีกด้วย

กระแสแฟชั่นคอนแทกเลนส์ตากกลมโต กำลังได้รับความนิยมในหมู่วัยรุ่นหญิงอย่างมาก ระบาดตั้งแต่กลุ่มเด็กมัธยมต้น จนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยจะเห็นได้จากการพูดคุยถึงคอนแทกเลนส์ชนิดนี้ตามเว็บบอร์ดต่างๆในเว็บไซต์วัยรุ่นชื่อดัง หรือแม้แต่เว็บไซต์ขายเลนส์สายตา

จากการสำรวจตามร้านขายแว่นบนห้างสรรพสินค้าชื่อดังหลายแห่ง ย่านสยามสแควร์ และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ จะมีติดป้ายประกาศขายเลนส์ตาโตอยู่แทบทุกร้าน ซึ่งทั้งหมดเป็นคอนแทกเลนส์นำเข้าจากประเทศเกาหลี และญี่ปุ่น สนนราคาตั้งแต่ ๔๕๐-๒,๐๐๐ บาท นอกจากนี้วัยรุ่น ๑ ใน ๑๐ คนในแหล่งนัดพบวัยรุ่น ล้วนแล้วแต่ใส่บิกอายกันทั้งนั้น

คอนแทกเลนส์ชนิดตาโต หรือที่วัยรุ่นเรียกกันว่า “บิกอาย” จะเหมือนกับคอนแทกเลนส์แฟชั่นสมัยก่อนที่มีสีสนิให้เลือกมากมาย แต่ที่แตกต่างคือ เลนส์สปีริเวมตรงกลางดวงตาจะเป็นเลนส์ใสปกติ แต่บริเวณขอบเลนส์จะมีสีดำ

เมื่อใส่คอนแทกเลนส์เข้าไป ขอบสี

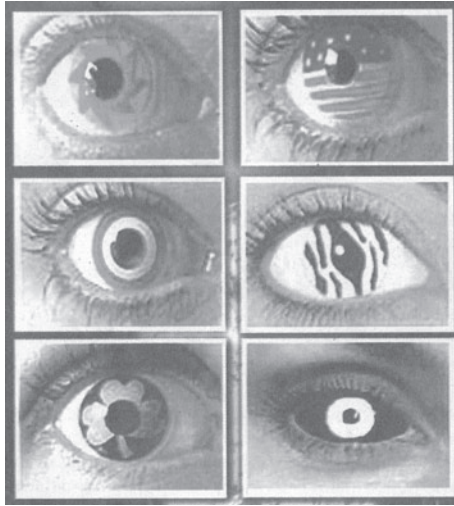
ดำจะช่วยเพิ่มตาทำให้ดูขยายใหญ่ และกลมโตกว่าปกติ ทำให้เหมือนกับดารากเกาหลี-ญี่ปุ่นที่สวยงามใสไร้เดียงสา หน้าตาบ๊องแบ้ว และล่าสุด ผู้ประกอบการในเกาหลีได้ผลิตคอนแทกเลนส์บิกอาย ที่มีเลนส์ขนาดใหญ่ถึง ๑๔.๘ มิลลิเมตร ออกมาวางจำหน่ายแล้ว ซึ่งเป็นรุ่นที่

ทำให้ดวงตากกลมโตที่สุดเท่าที่เคยมีมา และคาดว่าจะเข้ามาตีตลาดในเมืองไทยเร็วๆนี้

น้องออย - น.ส.ศราวดี ทองอ่อน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเบญจมราชาลัย หนึ่งในแฟนคลับนักร้องเกาหลี เล่าว่า ตนเองรู้จักและทดลองใส่คอนแทกเลนส์ตาโตมาตั้งแต่เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว เพราะเพื่อนแนะนำ และพอมาลองใส่ก็รู้สึกว่ตาโตกลมแบ้ว ดูดีขึ้น จึงนิยมใส่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“เมื่อก่อนไม่กล้าใส่เลย เพราะกลัวจะตาบอดเหมือนที่คนอื่นว่า แต่พอมาค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ก็รู้ว่าพวกที่ตาบอดคือพวกที่ใส่แล้วไม่รักษาความสะอาด ประกอบกับเพื่อนหลายคนได้ลองใส่แล้วเล่าว่าไม่มีอะไรก็เลยลองดู”

“หนูยอมรับว่า ช่วงแรกๆที่ใส่จะรู้สึก ระคายเคือง เพราะมัน ไม่เหมือนคอนแทก เลนส์ปกติเลนส์มันจะ หนาและใหญ่ครอบตา ดำ ทำให้เกิดอาการ ระคายเคืองบ้าง แต่พอ ใส่นานๆมันก็จะชินไป เอง เราต้องรู้จักวิธีการ ใช้ด้วย เพราะบิกาย

มีข้อจำกัดว่าไม่ให้ใส่ทุกวัน หากรู้สึกเคืองตา ก็ให้ใช้น้ำตาเทียมหยอดเอา”

น้องออยคุยฟุ้งอีกว่า ตอนนี้เพื่อนในกลุ่มของเธอกลายเป็นสาวบิกายกันทุกคนแล้ว ตอนนี้เพื่อนใส่บิกายกันทุกคน ส่วนตัวเอง สั่งซื้อตามเว็บไซต์ หรือหากเพื่อนเดินทางไป เกาหลีก็จะฝากซื้อ เพราะที่นั่นจะขายถูกกว่า เมืองไทย

“ยังคอนแทกเลนส์ตัวล่าสุด ที่ขนาด เลนส์ใหญ่สุดคือ ๑๔.๘ มม. ก็ยังไม่มีขายที่ บ้านเราด้วย หนูว่าคุ้มนะ เพราะว่าจะซื้อแบบ รายปีเลย ราคาประมาณคู่ละ ๑,๕๐๐-๒,๐๐๐ บาท แล้วแต่ยี่ห้อ จากที่ใส่มาก็ยังไม่เห็นเพื่อน คนไหนมีปัญหา จะมีก็ตาแดงเคืองตาธรรมดา

พอหยอดยากี่หาย” สาวกบิกายรายนี้คุยถึง คอนแทกเลนส์ตัวใหม่ ล้ำมาแรง

สำหรับวัยรุ่น บางคนก็นิยมใส่คอนแทกเลนส์ชนิดที่เป็น ลวดลายและสี สัน ญูดต่าง ๆ จะเป็น กลุ่มวัยรุ่นที่คลั่งไคล้ การแต่งตัวสไตล์เกาหลี

-ญี่ปุ่น ส่วนมากก็จะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่นิยมมา รวมตัวกัน เพื่อประกวดเดินคอสเพลย์เลียนแบบการแต่งตัวตามตัวการ์ตูนญี่ปุ่นอย่าง มารู โตะ เดทโน้ต ที่จะจัดขึ้นอย่างเป็นทางการ บริเวณสยามสแควร์ ซึ่งคอนแทกเลนส์แฟชั่น เหล่านี้จะผลิตออกมาเอาใจกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มนี้ อยู่หลากหลายลวดลายด้วยกัน ได้แก่ ลาย ดอกไม้, ลายลูกฟุตบอล, ลายกันหอย, ลาย ดาว, ลายธงชาติและลายเสือ เป็นต้น

ด้านผู้จำหน่ายคอนแทกเลนส์ทางอิน เทอร์เน็ต นายภูริช สุวรรณสาร เปิดเผยว่า ช่วง กลางปี ๒๕๕๘ กระแสแฟชั่นญี่ปุ่นและ เกาหลีมาแรงมาก ทั้งเสื้อผ้า ทรงผม และตน เห็นว่าที่ญี่ปุ่นคอนแทกเลนส์ตาโตกำลังเป็นที่

นิยม เมื่อใส่แล้วจะดูดำโตขึ้น เพิ่มความคมเข้มให้กับหน้าของตัวเอง จึงรับเข้ามาขาย หลังจากนั้นเข้ามาขายได้ ๑ เดือน ก็เริ่มเป็นที่แพร่หลายในหมู่วัยรุ่นและคนทำงาน แต่ละเดือนจะมีคนสั่งซื้อคอนแทคเลนส์ตัวนี้จากทั่วทุกภาค ราว ๕๐๐ คู่ทั้งจากเชียงใหม่ เชียงราย นราธิวาส ปัตตานี ขอนแก่น แต่ที่นิยมมากที่สุดจะเป็น กรุงเทพฯ เชียงใหม่ และขอนแก่น

“ลูกค้ากลุ่มหลักๆ จะเป็นสาวพรีตี้หรือดาราที่ซื้อไปใส่เวลาเข้าฉาก แต่มาช่วงหลังๆ จะมีวัยรุ่นเด็กนักเรียนหลายคนที่มีชื่อเสียงขึ้น ที่ผ่านมามีลูกค้าเพียง ๕ คนเท่านั้นที่มีอาการระคายเคืองขณะใส่ หลังจากสอบถามหาสาเหตุก็พบว่าใส่เลนส์ไม่ถูกวิธีหรือมือไม่สะอาด แล้วไปจับเลนส์มาใส่ ยังไม่เคยพบคนที่แพ้คอนแทคเลนส์จนตาบอดสักรายเดียว” นายภูริช ผู้จำหน่ายคอนแทคเลนส์ระบุ

หันมาฟังข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญจากโรงพยาบาลจักษุรัตนินได้ความว่า ที่ผ่านมาจากทางโรงพยาบาลเคยรับคนไข้ที่ได้รับผลกระทบจากการใส่คอนแทคเลนส์จำนวนมาก ส่วนหนึ่งเป็นคนไข้ที่นิยมใส่คอนแทคเลนส์ตามแฟชั่น โดยคนไข้จะมีอาการตาแดง เคืองตา บางรายมีอาการระจกตาดำเป็นแผล ในส่วนของกระจกตาดำเป็นแผล หากปล่อยทิ้งไว้ไม่

รับรักษาอาจทำให้ตาบอดได้

“คนที่ใส่คอนแทคเลนส์ได้ต้องมีปริมาณน้ำตาเพียงพอ ไม่มีอาการของโรคมุมิแพ์ที่ตา ซึ่งมีอาการระคายเคืองหรือคันตา และส่วนโค้งของคอนแทคเลนส์จะต้องสัมพันธ์กับส่วนโค้งของเลนส์ตา ไม่หลวมหรือคับจนเกินไป เพราะอาจจะทำให้กระจกตาดำมีแผลได้ ที่สำคัญคนที่ใส่คอนแทคเลนส์ต้องรักษาความสะอาดของมือที่สัมผัสคอนแทคเลนส์ และไม่ควรรวมคอนแทคเลนส์เวลานอน อย่างไรก็ตาม ก่อนการใส่คอนแทคเลนส์ทุกครั้งควรปรึกษาแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญก่อนทุกครั้ง” แพทย์ด้านดวงตา ยืนยันข้อมูลว่า ผู้ใส่คอนแทคเลนส์ตามแฟชั่นมีโอกาสเสี่ยงตาบอดได้ หากไม่รู้วิธีใส่อย่างถูกต้อง

ไทยโพสต์ “เอ็กซ์-ไซท์ คิด”

ฉบับที่ ๔๒๕๓

๒๑-๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๑

๕ เส ๕ ส ๕ ๕ ๕

 ด้วยข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่อ่านหนังสือดอกหญ้ามาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว เพราะได้สาระความรู้ธรรมะต่างๆ มากมาย แต่มาช่วงระยะหลังๆ ข้าพเจ้าได้สังเกตพบว่า การสะกดคำภาษาไทยจำนวนหลายคำในหนังสือดอกหญ้ามีความผิดพลาดจากหลักภาษาไทย ตัวอย่างเช่น คำว่า “สร้างสรรค์” หรือ “สรรค์สร้าง” ในหนังสือดอกหญ้ามักจะเขียนเป็น “สร้างสรร” หรือ “สรรสร้าง” ทุกครั้ง ซึ่งเป็นการสะกดคำที่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น ข้าพเจ้าได้แนบสำเนาพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๒ มาให้ท่านดูเป็นหลักฐานอ้างอิงด้วย

ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอร้องท่านบรรณาธิการ และกองบก. รวมถึงผู้เขียน ได้โปรดกรุณาตรวจคำเขียนของท่านทุกคำ เทียบกับพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานทุกครั้งก่อนที่จะส่งพิมพ์ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในเรื่องการสะกดคำภาษาไทยเหล่านี้อีก

สมาคมนุรักษ์ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

สรร (สัน) ก. เลือก, คัด, เช่น จัดสรร, เลือกสรร (ข.สรร) สรรสร้าง ก. เลือกกว่า, แกล้งเลือก. สรรหา ก. เลือกมา, คัดมา

สรรค์ (สัน) ก. สร้างให้มีให้เป็นขึ้น, มักใช้คู่กับคำสร้าง เป็น สรรค์สร้าง หรือ สร้างสรรค์

เป็นความตั้งใจในหมู่กลุ่มชาวโศกที่ใช้คำว่า “สร้างสรร” ซึ่งหมายถึง เลือกแล้วจึงสร้าง

เพราะคำว่า “สร้างสรรค์” เดิม ความหมายคือ สร้างและสร้าง ซึ่งซ้ำซ้อนกันในความหมาย และความเข้าใจของชาวโศก (พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นผู้ใช้คำนี้)

กองบก. ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับคำท้วงติงจากท่าน และขอขอบคุณท่านผู้เขียนจดหมายเป็นอย่างสูง

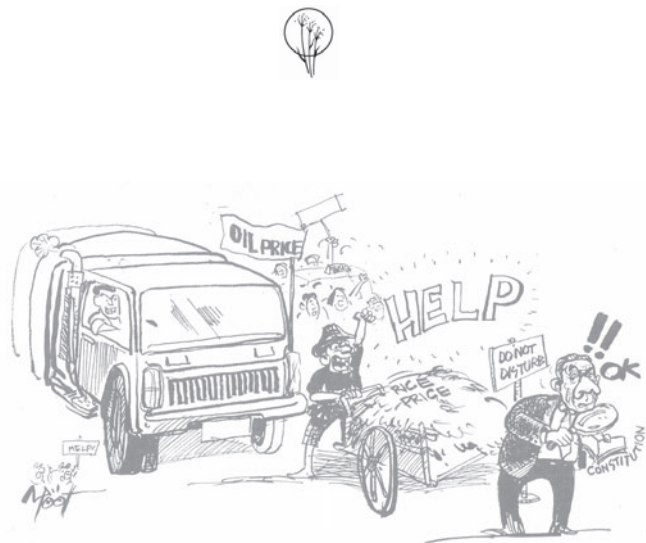
 กระทบขอกราบขอบพระคุณที่ทางวารสารดอกหญ้าส่งหนังสือมาให้ประจำ กระทบพอมี

ความรู้ในด้านการทำเกษตร ถ้าท่านใดมีปัญหาในด้านการทำเกษตร กระผมยินดีให้คำปรึกษาอย่างเต็มที่ โทร. ๐๘-๑๕๗๗-๒๕๘๘

ทอง ธรรมดา

ขอบคุณมากในความมีน้ำใจ เชื่อได้เลยว่าระบบเศรษฐกิจพอเพียงจะไปได้อีกนานแสนนาน เพราะคนมีน้ำใจเช่นคุณ

เนื้อหาของ “ดอกหญ้า” เล่มนี้แน่นมาก ในเล่มหน้า ปัจฉิมลิขิตจะเพิ่มหน้าขึ้นเหมือนเดิมค่ะ

Bangkok Post
Friday, June 6, 2008